

10021

TAMIL
EIGHTH READER

BY

The Late Y. G. SURYANARAINA SASTRI, B.A.,

Senior Tamil Pandit, Christian College; Examiner to the Madras University

AND

T. CHELVAKESAVARAYA MUDALIAR, M.A.,

Professor of Tamil, Pachaiyappa's College.

எட்டாம்

வாசக புத்தகம்

MACMILLAN & CO., LIMITED,

MADRAS, BOMBAY, CALCUTTA AND LONDON.

1920

All Rights Reserved

[விலை அ அண]

TB

031,618

N20

172989

TAMIL
EIGHTH READER

BY

The late V. G. SURYANARAINA SASTRI, M.A.,

Senior Tamil Pandit, Christian College, Examiner to the Madras University

AND

T. CHELVAKESAVARAYA MUDALIAR, B.A.,

Professor of Tamil, Pachaiyappa's College

எட்டாம்

வாசக புத்தகம்

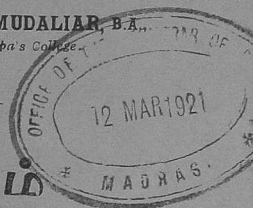

MACMILLAN & CO., LIMITED,
MADRAS, BOMBAY, CALCUTTA AND LONDON
1920

All Rights Reserved.

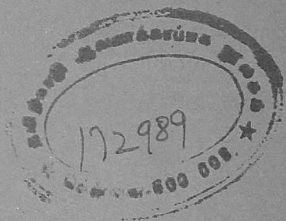
Price, 8 Annas]

[விலை, ௮ அணு

494-81186

1405

73
0314 8
110

CONTENTS

சூழி பத்திரம்

செய்யுட் பாடம்.—POERTY.

பக்கம்.

I. நளவேண்பா.—The Marriage of Damayanti,
Nalavenba, Book I	...	...	5
II. திரிகடுகம்—Moral Rules, The Tirikadukam.			10
III. சிவகாமி சரிதை.—The Story of Sivakami.
An Episode from the Manonmaniam of
Sundaram Pillai	...	...	14
IV. திருக்குறள்.—Extracts from the Tirukkural.			21
V. ஆசாரக்கோவை.—Verses from the Acharak-
kovai	...	...	23
VI. தனிப்பாசுரத் தொகை.—Stanzas from the
Tanippasurathokai :—	...	...	24
i. கல்வி.—Learning	...	...	
ii. மாணவன்.—The Pupil.	...	...	
VII. காணும்போனதோர் ஒட்டை. — The Lost
Camel	...	...	25

வசன பாடம்.—PROSE.

I. கல்விச் செருக்கு.—The Pride of Learning.
Anecdotes of Nakkirar, Ottakkuthar and
the " Boy-Philosopher "	...	...	31
II. நட்பு.—Friendship...	...	...	41
III. சுகூர்ல்லாபம்.—The Acquisition of Friends,
Book II of the Panchatantram	...	...	51
IV. பழுவரசர் நீதி.—The Equity of Ancient Kings.
The Story of the Golden-handed Pan-
dian and Kulothunga Pandian	...	...	67

	பக்கம்.
V. சந்திரன்.—The Moon ...	73
VI. கடவுளைத் தொழுதல்.—The Worship of God .	77
VII. தர்மிஷ்டர்-பச்சையப்பமுதலியார்.--Pachiyappa Mudaliar, the Charitable ...	79
VIII. வறுமை.—Poverty...	85
IX. கோவிந்தா. — Govinda ! An Anecdote of Govinda Mudaliar ...	85
X. சுகர்தாரம்.—Health ...	86
XI. முயற்சியைப்பற்றிய பழமொழிகள்.— Proverbs in Praise of Perseverance...	89
XII. சோம்பல்.—Sloth ...	90
XIII. தமிழின் அருமை.—The Importance of Tamil	91
XIV. பூகோள சாஸ்திர பதிரூத்தம்.—Explanation of some Geographical Terms ...	95
XV. பலதீட்டுக் கொருமுழுக்கு. — A Dip in the Ganges: an Anecdote ...	98
XVI. காலையில் எழுந்திருத்தல்.—Early Rising ...	101
XVII. அச்சியந்திரம்;—அதன் வரலாறு.—The Printing Press; an Account of its Origin ...	103
XVIII. அழுக்காறு.—The Evil of Envy illustrated...	113
XIX. குடித்தனப்பாங்கைப்பற்றிய பழமொழிகள்.—Pro- verbs relating to Domestic Economy...	116
XX. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நூது.—The Embassy of Sri Krishna ...	117
XXI. வாக்கியம். — The Structure of the Tamil Sentence ...	123
இலக்கண விளக்கம். —Explanation of some Grammatical Terms ...	127

எட்டாம்

வாசக புத்தகம்.

செய்யுட் பாடம்.

1. நளவெண்பா.

காமர் கயல்புரளக் காவி முகைநெகிழ்த்
தாமரையின் செந்தேன் றனையுவிழப்—பூமடந்தை
தன்னூட்டம் போலுந் தகைமைத்தே சாகராஞ்சூழ்
நன்னூட்டின் முன்னூட்டு நாடு. (1)

நின்றுபுயல் வானம் பொழிந்த நெடுந்தாரை
யென்று மகில்கமழு மென்பராற்—றென்ற
லலர்த்துங் கொடிமாடத் தாயிழையா ரைம்பால்
புலர்த்தும் புகைவான் புகுந்து. (2)

வெஞ்சிலையே கோடுவன மென்குழலே சோருவன
வஞ்சிலம்பே வாய்விட் டரற்றுவன—கஞ்சங்
கலங்குவன மாளிகைமேற் காரிகையார் கண்ணே
விலங்குவன மெய்ந்நெறியை விட்டு. (3)

தெரிவனநூ லென்றுந் தெரியா தனவும்
வரிவளையார் தங்கண் மருங்கே—யொருபொழுது
மில்லா தனவு மிரவே யிகழ்ந்தெவருங்
கல்லா தனவுங் கரவு. (4)

வாங்குவளைக் கையார் வதன மதிபூத்த
பூங்குவளைக் காட்டிடையே போயினான்—றேங்குவளைத்
தேனாடி வண்டி சிறகுலர்த்து நீர்நாடன்
பூநாடிச் சோலை புக. (5)

நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயர நீடியதன்
 றுணிறத்தாற் பொங்கைத் தலஞ்சிவப்ப—மாணிறத்தான்
 முன்னப்புட் டோன்று முளரித் தலைவையு
 மன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாங்கு (6)

நாடிமட வன்னத்தை நல்ல மயிற்குழா
 மோடி வளைக்கின்ற தொப்பவே—நீடியநற்
 பைங்கூந்தல் வல்லியர்கள் பற்றிக் கொடுபோந்து
 தங்கோவின் முன்வைத்தார் தாழ்ந்து. (7)

அன்னத் தனைப்பிடித்தங் காயிழையார் கொண்டுபோய்
 மன்னன் றிருமுன்னர் வைத்தலுமே—யன்ன
 மலங்கிற்றே தன்னுடைய வான்கிளையைத் தேடிக்க
 கலங்கிற்றே மன்னவனைக் கண்டு. (8)

அஞ்சன்மடவனமே யுன்ற னணிநடையும்
 வஞ்சி யனையார் மணிநடையும்—விஞ்சியது
 காணப்பிடித்ததுகா ணென்றான் களிவண்டு
 மாணப் பிடித்ததார் மன். (9)

செய்ய கமலத் திருவை நிகரான
 தையல் பிடித்த தனியன்னம்—வெய்ய
 வடிமாற்ற மில்லா வரசன்சொற் கேட்டுத்
 தடுமாற்றந் தீர்த்ததே தான். (10)

திசைமுகந்த வெண்கவிகைத் தேர்வேந்தே யுன்ற
 னிசைமுகந்த தோளுக் கிசைவாள்—வசையி
 றமையந்தி யென்றோதுந் தையலாண் மென்றோ
 ளமையந்தி யென்றோ ரணங்கு. (11)

நாற்குணமும் நாற்படையா வைம்புலனு நல்லமைச்சா
 வார்க்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா—வேற்படையும்
 வாளுமே கண்ணு வதன மதிக்குடைக்கீ
 ழாளுமே பெண்மை யரசு. (12)

வீமன் நிருமடந்தை மென்மலை யுன்னுடைய
வாம நெடும்புயத்தே வைகுவிப்பேன்—சேம
நெடுங்குடையா யென்றுரைத்து நீங்கியதே யன்ன
மொடுங்கிடையா டன்பா லுயர்ந்து. (13)

இவ்வளவிற் செல்லுங்கொ லிவ்வளவிற் காணுங்கொ
லிவ்வளவிற் காத லியம்புங்கொ—லிவ்வளவின்
மீளுங்கொ லென்றுரையா விம்மினான் மும்மதநின்
ரூளுங்கொல் யானே யரசு. (14)

சேவல் சூயிற்பெட்டைக்குப் பேசஞ் சிறுகூரல்கேட்
டாவி யுருகி யழிந்திட்டான்—பூவி
னிடையன்னஞ் செங்கா லிளவன்னஞ் சொன்ன
நடையன்னந் தன்பா னயந்து. (15)

மன்னன் விடுத்த வடிவிற் நிகழ்கின்ற
வன்னம்போய்க் கன்னி யருகணைய—நன்னுதலுந்
தன்னூடல் விட்டுத் தனியிடஞ்சேர்ந் தாங்கதனை
யென்னூடல் சொல்லென்ற ளீங்கு. (16)

செம்மனத்தான் றண்ணளியான் செங்கோலான் மங்கையர்
டம்மனத்தை வாங்குந் தடந்தோளான்—மெய்ம்மை [க
நளனென்பான் மேனிலத்து நானிலத்து மிக்கா
னுளனென்பா வேந்த னுனக்கு. (17)

அறங்கிடந்த நெஞ்சு மருளொழுகு கண்ணு
மறங்கிடந் திண்டோள் வலியுந்—திறங்கிடந்த
செங்கண்மா லல்லனேற் தேர்வேந்த ரெப்பரோ
வங்கண்மா ஞாலத் தவற்கு. (18)

வாவி யுறையு மடவனமே யென்னுடைய
வாவி யுவந்தளித்தா யாதியாற்—காவினிடைத் [தாள்
தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி யென்றுரைத்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து. (19)

கருங்குழலார் செங்கையினால் வெண்கவரிப் பைங்கான்
மருங்குலவ வார்முரசு மார்ப்ப—நெருங்கு
புரிவளை நின்றேங்கப் போய்ப்புக்கான் பெற்ற
வரிவளைக்கை நல்லாண் மனை, (20)

மங்கை சுயம்வரநா ளேழென்று வார்முரசு
மெங்கு மறைகென் நியம்பினான்—பைங்கமுகின்
கூந்தன்மேற் கங்கைக் கொழுந்தோடு நன்னாடன்
வேந்தர்மேற் றாதோட விட்டி. (21)

முகம்பார்த் தருணைக்கி முன்னிரந்து செல்வ
ரகம்பார்க்கும் மற்றோரைப் போல—மிகுங்காதல்
கேளா விருந்திட்டா னன்னத்தைக் கேளாரை
வாளான் விருந்திட்ட மன். (22)

சடைச்செந்நெல் பொன்விளைக்குந் தன்னாடு பின்னாக்
கடற்றானை முன்னாகக் கண்டா—னடற்கமைந்த
வில்லியரும் பொற்றாம வீமன் நிருமகளா
நல்லுயிரும் வாழு நகர். (23)

இசைமுகந்த வாயு மியறெறிந்த நாவுந்
திசைமுகந்தா லன்ன தெருவும்—வசையிறந்த
பொன்னாடு போந்திருந்தாற் போன்றதே போர்விதர்ப்ப
நன்னாடர் கோமா.னகர். (24)

தேங்குவளை தன்னிலே செந்தா மரைமலர்ப்
பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே—யாங்கு
மதுநோக்குந் தாரானும் வாணுதலுந் தம்மிற்
பொதுநோக் கெதிர்தோக்கும் போது. (25)

வையம் பகலிழப்ப வான மொளியிழப்பப்
பொய்கையு நீள்கழியும் புள்ளிழப்பப்—பையவே
செவ்வாய வன்றி றுணையிழப்பச் சென்றடைந்தான்
வெவ்வாய் விரிகதிரோன் வெற்பு. (26)

மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டே வான்கருப்பு
வில்லி கனைதெரிந்து மெய்காப்ப—முல்லையெனு
மென்மலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மலை யந்திப் பொழுது. (27)

அன்னங்கா ணீங்களுமவ் வாதித்தன் ருணும்போய்
மன்னும் படியகலா வல்லிரவின்—மின்னு
மழைத்தாரை வல்லிருட்கும் வாடைக்கு நாங்கள்
பிழைத்தால்வந் தேனென்னும் பேர். (28)

பூசார்தங் கைம்மலரும் பூங்குமுத மும்முகிழ்ப்பக்
காசினியுந் தாமரையுங் கண்விழிப்ப—வாச
மலர்ந்ததேங் கோதையா ளாழ்துயரத் தோடு
புலர்ந்ததே யற்றைப் பொழுது. (29)

மன்னர் விழித்தா மரைபூத்த மண்டபத்தே
பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப்புக்காண்—மின்னிறத்துச்
செய்யதாள் வெள்ளைச் சிறையன்னஞ் செங்கமலப்
பொய்யகைவாய்ப் போவதே போன்று. (30)

விண்ணரச ரெல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சுளிக்கக்
கண்ணகன் ஞாலங் களிகூர—மண்ணரசர்
வன்மலை தம்மனத்தே சூட வயவேந்தைப்
பொன்மலை சூட்டினாள் பொன். (31)

திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தா மரைமுகம்போய்
வெண்டா மரையாய் வெளுத்தவே—யொண்டாரைக்
கோமலை வேலான் சூலமலை வேற்கண்ணாள்
பூமலை பெற்றிருந்த போது. (32)

மல்லன் மறுகின் மடநா குடஞ்சச்
செல்லு மழவிடைபோற் செம்மாந்து—மெல்லியலாள்
பொன்மலை பெற்றதோ னோடும் புறப்பட்டா
னன்மலை வேலா னளன். (33)

இன்னுயிர்ப்பி னேரே யிளமுறுவ லென்கின்ற
பொன்னழகைத் தாமே புதைப்பார்போன்—மென்மலருஞ்
சூட்டினர் சூட்டித் துடிசே ரிடையானைப்
பூட்டினர் மின்னிமைக்கும் பூண். (34)

கணிமொழிந்த நாளிற் கடிமணமுஞ் செய்தா
ரணிமொழிக்கு மண்ண லவற்கும்—பணிமொழியார்
குற்றேவல் செய்யக் கொழும்பொன் னறைபுக்கார்
மற்றேவ ரொவ்வார் மகிழ்ந்து. (35)

நளவெண்பா முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள்—35.

II. திரிகடுகம்.

பகைமுன்னர் வாழ்க்கை செயலுந் தொகைநின்ற
பெற்றத்துட் கோலின்றிச் சேறலு— முற்றன்னைக்
காய்வானைக் கைவாங்கிக் கோடலு மிம்மூன்றுஞ்
சாவ வுறுவான் ரொழில். (1)

வானை யீ னுள்ள றலைப்படலு மாளல்லான்
செல்வக் குடியுட் பிறத்தலும்—பல்லவையு
ளஞ்சுவான் கற்ற வருதலு மிம்மூன்றுந்
துஞ்சுமன் கண்ட கரு. (2)

விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும் வீழ்க்
களியாதான் காவா துரையுந்—தெளியாதான்
கூரையுட் பல்காலுஞ் சேறலு மிம்மூன்று
முரெல்லா நோவ துடைத்து. (3)

இழுக்க வியல்பிற் றிளமை பழித்தவை
சொல்லுதல் வற்றுகும் பேதைமை—யாண்டுஞ்
செறுவாடு நிற்குஞ் சிறுமையிம் மூன்றுங்
குறுகா ரறிவுடை யார். (4)

மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நட்நானு மாசில்சீர்ப்
பெண்ணினுட் கற்புடையாட் பெற்றானு—முண்ணுநீர்க்
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டானு மிம்மூவர்
சாவா வுடம்பெய்தி னூர். (5)

ஒருதலையான் வந்துறூஉ மூப்பும் புணர்ந்தார்க்
கிருதலையு மின்னாப் பிரிவு—முருவினை
யுள்ளருக்கித் தின்னும் பெரும்பிணியு மிம்மூன்றுங்
கள்வரி னஞ்சப் படும். (6)

பற்றென்னும் பாசத் தனையும்பலவழியும்
பற்றறா தோடு மவாத்தேருந்—தெற்றெனப்
பொய்த்துரை யென்னும் பகையிருளு மிம்மூன்றும்
வித்தற வீடும் பிறப்பு. (7)

தானங் கொடுக்குந் தகைமையு மானத்தார்
குற்றங் கடிந்த வொழுக்கமுந்—தெற்றெனப்
பல்பொரு ணீங்கிய சிந்தையு மிம்மூன்று
நல்வினை யார்க்குங் கயிறு. (8)

நுண்மொழி நோக்கிப் பொருள்கொளலு நூற்கேலா
வெண்மொழி வேண்டினுஞ் சொல்லாமை—நன்மொழியைச்
சிற்றின மல்லார்கட் சொல்லலு மிம்மூன்றுங்
கற்றறிந்தார் பூண்ட கடன். (9)

மூன்று கடன்கழித்த பார்ப்பானு மோர்ந்து
முறைநிலை கோடா வரசுஞ்—சிறைநின்
றலவலை யில்லாக் குடியுமும் மூவ
ருலக மெனப்படு வார். (10)

குறளையு ணட்பளவு தோன்று முறலினிய
சால்பினிற் றோன்றுங் குடிமையும்—பால்போலுந்
தூய்மையுட் டோன்றும் பிரமாண மிம்மூன்றும்
வாய்மை யுடையார் வழக்கு. (11)

வாயி னடங்குத றுப்புரவா மாசற்ற
செய்கை யடங்குத நிப்பியமாம்—பொய்யின்றி
நெஞ்ச மடங்குதல் வீடாகு மிம்மூன்றும்
வஞ்சத்திற் நீர்ந்த பொருள்.

(12)

ஆற்றானை யாற்றென் றலைப்பானு மன்பின்றி
யேற்றார்க் கியல்வ கரப்பானுங்—கூற்றம்
வரவுண்மை சிந்தியா தானுமிம் மூவர்
நிரயத்துச் சென்றுவீழ் வார்.

(13)

கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டங்கா முற்ற
பெண்ணுக் கணிகல நாணுடைமை—நண்ணு
மறுமைக் கணிகலங் கல்வியும் மூன்றுங்
குறியுடையார் கண்ணே யுள.

(14)

நல்விருந் தோம்பலி னட்டாளாம் வைகலு
மில்புறஞ் செய்தவி னீன்றதாய்—தொல்குடியின்
மக்கட் பெறலின் மனைக்கிழத்தி யிம்மூன்றுங்
கற்புடையாள் பூண்ட கடன்.

(15)

அச்ச மலைகடலிற் றேன்றலு மார்வுற்ற
விட்டகல கல்லாத வேட்கையுங்—கட்டிய
மெய்நிலை காணு வெகுளியு மிம்மூன்றுந்
தந்நெய்யிற் றும்பொரியு மாறு.

(16)

கொலைநின்று தின்றொழுது வானும் பெரியவர்
புல்லுங்காற் றுன்புல்லும் பேதையு—மில்லெனக்கொன்
றீகென் பவனை நகுவானு மிம்மூவர்
யாதுங் கடைப்பிடியா தார்.

(17)

உப்பின் பெருங்குப்பை நீர்படியி னில்லாகு
நட்பின் கொழுமுனை பொய்வழங்கி னில்லாகுஞ்
செப்ப முடையார் மழையனைய ரிம்மூன்றுஞ்
செப்ப நெரிதூரா வாறு.

(18)

பிணிதன்னைத் தின்னுங்காற் றுள்வருந்து மாறுந்
தணிவில் பெருங்கூற் றுயிருண்ணு மாறும்
பிணைசெல்வ மாண்பின் றியங்க லிவைமூன்றும்
புணையி னிலைகலக்கு மாறு. (19)

அருளினை நெஞ்சத் தடைகொடா தானும்
பொருளினைத் துவ்வான் புதைத்துவைப் பானு
மிறந்தின்னா சொல்லகற் பானுமீம் மூவர்
பிறந்தும் பிறந்திலா தார். (20)

ஈதற்குச் செய்க பொருளை யறநெறி
சேர்தற்குச் செய்க பெருநூலை— யாது
மருள்புரிந்து சொல்லுக சொல்லையிம் மூன்று
மிருளுலகஞ் சேராத வாறு. (21)

விழுத்தினைத் தோன்றா தவனு மெழுத்தினை
யொன்று முணராத வேழையு—மென்று
மிறந்துரை காமுறு வானுமீம் மூவர்
பிறந்தும் பிறவா தவர். (22)

இருளாய்க் கழியு மூலகமும் யாதந்
தெரியா துரைக்கும் வெகுள்வும்—பொருளல்ல
காதற் படுக்கும் விழையு மிவைமூன்றும்
பேதைமை வாழு முயிர்க்கு. (23)

கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி கொண்டன
செய்வகை செய்வான் றவசி கொடிதொரீதி
நல்லவை செய்வா, னரச னிவர்மூவர்
பெய்பெனப் பெய்யு மழை. (24)

கற்றாரைக் கைவிட்டு வாழ்தலுங் காமுற்ற
பெட்டாங்கு செய்தொழுகும் பேதையு—முட்டினறி
யல்லவை செய்யு மலவையு மிம்மூவர்
நல்லுலகஞ் சேரா தவர். (25)

திரிகடுகம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள்—60.

III. சிவகாமி சரிதை.

“வாழியநின் மலரடிகள்! மௌனதவ முனிவ
மனமிரங்கி யருள்புரிந்தோர் வார்த்தையெனக் கீயிற்
பாழடவி யிதிற்சுழன்று பாதைவிடுத்த லையும்
பாவினொரு வணையளித்த பலனுறுவை பெரிதே. (1)

சாரும்வரை குறியாது தன்னிழலை யளக்குந்
தன்மையென நானடக்கத் தான்வளரு மடவி
ஆரிருளி லினிநடக்க வாவதில்லை உடல
மாறும்வகை வீடுளதே லடையுநெறி யருளாய்”. (2)

என்றமொழி கேட்டமுனி யெதிர்விடையங் சியம்பும்;—
“ஏகாந்தப் பெருங்ககனம்; இதிலுலக ரணையார்;
சென்றுறைய மடமுமிலை; திகழ்வெளியன் வீடு;
சிந்தையற நொந்தவர்க்குச் சேரவில்லை பந்தம், (3)

அறங்கிடந்த சிந்தையரா யாசையெலாந் துறந்த
வதிவீர ரொழிய வெவ ராயினுமிங் கடையார்
உறங்கவவர் பணிப்பாயும் பூவணையு முன்னு
ருண்ணவெனிற் பாலமிழ்து மொன்றாக மதியார். (4)

ஆதலிலென் பாலுறுவ தியாதெனினு பைந்த!
அன்புடனீ யென்பிறகே யணையிலஃ துனதாம்
வேதனையும் மெழ்ச்சலிப்பும் விட்டகல விருளும்
விடியும். உடன் மனமிருக்கில் வேண்டிமிட மேகாய்”. (5)

என்றுரைத்த வினியமொழி யிருசெவியுங் குளிர,
ஏதோதன் பழநினவு மெழவிருகண் பணித்து
நன்றெனவே தவவடிவாய் நின்றமகன் வணங்கா
நன் முனிவன் செல்வழியே நடந்துநனி தொடர்ந்தான். (6)

இந்திரநற் சாலவித்தை யெதுவோவொண் நிழைக்க
விட்டதிரை யெனத்திசைக ளொட்டிமிருள் விரிய
அந்தரத்தே கண்சிமிட்டிச் சுந்தரதா ரகைக
ளரியாக சியந்தமக்குள் ளரைந்துகை புரிய;

ஈன்புருகப் பிணைந்தவன்றி விணைசுறிது பிரிய
வேங்கியுயிர் விடுப்பவர்போ லிடையிடையே கூவ,
அன்புநிலை யாரறிவ ரென்பனபோன் மரங்க
ளலர்மலர்க்கண் ணீரருவி யகமுடைந்து தூவ; (8)

வித்தைநடப் பதுதெரிக்க விளிப்பவரில் வாவல்
விரைந்தலைய மின்மினியும் விளக்கொடுபின் னூட;
இந்தவகை யந்தியைமுன் னேவியிர வென்னு
மிறைவியும்வந் திறுத்தனண்மற் நிலைஞருயிர் வாட. (9)

பொறியரவின் சடிகையறு பொலன்மணியி னொளியும்,
பொலிமதத்திண் கறையடிபின் புலைமருப்பி னொளியும்,
அறிவரிய சினவுழுவை யழல்விழியி னொளியும்,
அலதிலையவ் வடவியிடை யயல்காட்டு மொளியே. (10)

பிரிவரிய ஆசிவழி பின்ரொடரு தூல்போற்
பேரயர்வின் மனமிறந்து பின்ரொடரு மைந்தன்,
அரியபுத ரிடையகற்றி யன்பொடழைத் தேகு
மம்முனிவ னடியன்றி யபலொன்று மறியான். (11)

ஒருங்கார நிறைமுளரி யுழை யொதுக்கி நுழைந்தும்,
உயர்மலையின் குகைகுதித்து மோங்கார வொலியே
தருங்கான நதிபலவுந் தாண்டியவ ரடைந்தார்
சார்பிலர்க்குத் தனித்துணையாந் தவமுனிவு னிடமே. (12)

நேயமுட நெவ்வழியு நேர்ந்தவரைத் தன்னு
ணிறவுதலை வளை த்தழைக்கு நெருப்பொன்று மன்றி
வாயிலெனப் பூட்டென்ன மதிலென்ன வழங்கும்
மனையென்னும் பெயர்க்குரிய மரமொன்று மின்றி. (13)

நின்றதனி யிடமிவர்க ணேர்ந்தவுடன் முனிவ
னெருப்பின்னு மெழுப்புதற்கு நிமலவிற கடுக்கி
யொன்றியமெய்ப் பத்தரிற்றன் னுளங்கூசி யொருசா
ரொதுங்குகின்ற மைந்தனக முவப்பவிவை யுரைக்கும், ()

“இனிநடக்க வழியுமில்லை. இனித்துயரு மில்லை.
இதுவேநம் மிடமைந்த! இக்கனலி னருகே
பனிமொழியும் வழிநடந்த பனிப்பகல விருந்து
பலமூல மிதுபுசிக்கிற் பறக்குமுன திளைப்பே. (15)

தந்நாவி லொருவிரலைத் தாண்டவறி யாமற்
சாகரமும் மலைபலவுந் தாண்டியலை கின்றூர்,
என்னேயிம் மனிதர்மதி!” எனநகைத்து முனிவ
னிநியகந்த முதலனந்த வினம்வகுத்தங் கிருந்தான். (16)

இருந்தமுனி “வருந்தினவ! ஏதுனது கூச்சம்?
இருவருமே யொருவரெனி லெவர்பெரியர் சிறியர்?
திருந்தவன வருகிவினிச் செறிந்துறைதி மைந்த!
சேர்ந்தார்க்குக் கனிப்புதவுஞ் சேரார்க்குப் பனிப்பே” (17)

எனவிரங்கி யிரண்டுமுறை யியம்பியுந்தன் னருகே
யேகாம லெதிரொன்று மிசையாமற் றணியே
மனயிறந்து புறமொதுங்கி மறைந்துவறி திருந்த
மகன்மலைவு தெளிந்துவெளி வரும்வகைகள் பகர்ந்தான். (1)

பகர்ந்தய மொழிசிறிதும் புகுந்ததிலை. செவியிற்
பாதிமுக மதியொருகைப் பதுமமலர் மறைப்பத்
திகழ்ந்தசுவ ரோவியம்போ லிருந்தவனை நோக்கி
சிந்தைநனி. நொந்துமுனி சிறிதுகரு திடுவான். (19)

செந்தழலு மந்தவெல்லை திகழ்ந்தடங்கி யோங்கி
திகைக்கவெலி பிடித்ததற்குஞ் சிறுபூனை யெனவே
விந்தையொடு நடம்புரிந்து விங்கிருளை வாங்கி
மீண்டுவர விடுத்தெடுத்தி விழுங்கிவிளங் கினதே. (20)

மொழியாதும் புகலாது விழிமாரி பொழிய
முகங்கவிழ வதிந்தகுறி முனிநோக்கி வினவும்:—
“எழிலாரு மிளமையினி லிடையூரு திகளா
லில்லமகன் நிவ்வுருவ மெடுத்திவண்வந் தனையோ? (21)

ஏதுனது கவலை? உளத் திருப்பதெனக் கோதாய்
 இழந்தனையோ வரும்பொருளை? இகழ்ந்தனரோ நண்பர்?
 காதல்கொள நீவிழைந்த மாதுபெருஞ் சூதாய்க்
 கைவிடுத்துக் கழன்றனளோ? மெய்விடுத்துக் கழறாய்.
 (22)

ஐயோவீவ் வையகத்தி லமைந்தகை மனைத்து
 மழலாலிங் கெழுந்தடங்கு நிழலாக நினையாய்.
 கையாரும் பொருளென்னக் கருதிமணல் வகையைக்
 காப்பதெலா மிலவுகிளி காத்தவினும் வறிதே.
 (23)

நண்பருற வினர்கணமை நாடியுற வாட
 னறுநெயுறு குடத்தெறும்பு நண்ணலென வெண்ணாய்!
 பெண்களாகக் காதலெலாம் பேசுமுயற் கொம்பே!
 பெருங்கபட மிடுகலனே பிறங்குமவ ருடலம்!"
 (24)

எரியுமுள ரொந்தடிக ளிசைத்தவசை யுட்கொண்
 டேதிலனீள் கனவுவிழித் தெழுந்தவன்போல் விழித்து
 விரிவெயிலில் விளக்கொளியும் மின்னொளியிற் கண்ணும்
 வெளிப்பட்ட கள்வனும்போல் வெட்கிமுகம் வெளுத்
 [தான்.

இசைத்தவசைச் செயலுணர வெண்ணிமுக நோக்கி
 யிருந்தயதி யிக்குறிகண் டிறும்பூதுள் ளெய்தி
 விசைத்தியங்கு மெரியெழுப்பி மீண்டிமவ னோக்க
 வேஷரக சியங்கலெல்லாம் வெட்டவெளி யான.
 (26)

நின்மலவி பூதியுள்ளே பொன்மயமெய் தோன்றி
 நீறுபடி நெருப்பெனவே டிலாவியொளி விரிக்கும்.
 உண்மைதிகழ் குருவிழிக்கு ளுட்கூசி யொடுங்கு [கும்.
 முண்மைபெறு கண்ணிணையும் பெண்மையுருத் தெரிக்க

கூசமுக நாணமொடு கேரணியெழில் வீச
 குழற்பாரஞ் சரிந்துசடைக் கோலமஃ தொழிக்கும்
 வீசலையின் மூக்கெனவே விம்மியவெய் துயிர்ப்பு
 வீங்கவெழு மார்புபுனை வேட-முழு தழிக்கும்.
 (28)

இவ்விதந்தன் மெய்விளங்க விருந்தமக னெழுந்தே
பிருடிபதந் தலைவணங்கி யிம்மொழியங் கியம்பும்:—
“தெய்வமொடு நீவசிக்குந் திருக்கோயில் புகுந்த
தீவினையேன் செய்தபிழை செமித்தருள்வை முனியே!

(29)

மண்ணுலகிற் காவிரிப்பூ மாநகரிற் செல்வ
வணிககுல திலகமென வாழ்வனொரு மங்கை.
எண்ணரிய குணமுடையள். இவள்வயிற்றி லுதித்தா
ரிருமகளி ரொருபுருட ரென்னவவர் மூவர்.

(30)

ஒப்பரிய விப்புருடர்க் கோர்புதல்வ ருதித்தார்.
ஒருத்திமகள் யான்பாவி. ஒருத்திமுழு மலடி.
செப்பரிய வம்மலடி. செல்வமிக வுடையள்
செகமனைத்து மவள்படைத்த செல்வமென மொழிவர்.

(31)

உடல்பிரியா நிழல்போல வோதியவப் புதல்வ
ருடன்கூடி வினையாடி யொன்றாக வளர்ந்தேன்.
அடல்பெரியர்: அருளுருவர்: அலகில்வடி வுடையர்.
அவருடைய திருநாம மறைவேனோ வடிகாள்?”

(32)

உரைத்தமொழி கேட்டிருடி யுடல்புளக மூடி
யூறிவிழி நீர்வதன மொழுகவஃ தொளிக்க
எரிக்கவிற கெடுப்பவன்போ லெழுந்தாடந் திருந்தான்
இளம்பிடியுந் தன்கதையை யெடுத்தனண்முன் ரொடுத்
[தே.

“மலடிசிறு தாய்படைத்த மதிப்பரிய செல்வம்
மடமகளென் றெனக்களித்தாள். மயங்கியதின் மகிழ்ந்து
தலைதடுமா ருச்சிறிய தமிழளது நிலையுந் [தேன்.
தலைவனெனுந் தன்மையையுந் தகைமையை யு மறந்

குறிப்பாயுள் ளுணர்த்தியும்யான் கொள்ளாது விடுத்தேன்.
குறும்புமதி யாலெனது குடிமுழுதுங் கெடுத்தேன்.
வேறுப்பாக நினைந்தென்மேல் வேதனைப்பட் டவரும்
வெறும்படிநென் னுள்ளமென விட்டுவில கினரே. (35)

பொருள்விரும்பிக் குலம்விரும்பிப் பொலம்விரும்பி வந்
 பொய்க்காதல் பேசினதோ புகலிலள வில்லை [தோர்
 அருளரும்பி யெனைவிரும்பி யாளுமென ததிப
 ரவரொழிய வேறிலையென் றறிந்துமயர்ந் திருந்தேன்.(36)

ஓ ருவார மொருமாத மொருவருட கால
 மோயாம லுன்னியழிந் தேன்உருவங் காணேன்
 திருவாருஞ் சேடியர்க்குச் செப்பவவர் சேருந்
 திசைதேய மெவரறிந்து தெரிப்பரெனச் சிரித்தார்.(37)

ஆபத்தார் கூடியெனைய யாயவுந்தா னொட்டார்.
 அகல்வேலை யோவெறியு மகோராத்ரங் கெடுத்து
 தீயைத்தா னேயுமிழுஞ் சிறந்தகலை மதியும்.
 திரிந்துலவுங் காலுமுயிர் தின்னுந்ம னென்ன. (38)

கண்டவரைக் கேட்டவரைக் காசினியிற் றேழிக்
 கண்டிடச்சென் றேயலைந்த கட்டமெனைத் தென்க!
 உண்டெனத்தம் யுகநெறி யுரைப்பவரே யல்வா
 ளுள்ளபடி கண்டறிந்தோ ரொருவரையுங் காணேன்.(39)

உண்டெனிலோ கண்டிடுவன்; இல்லையெனி லொல்லை,
 யுயிர்விடுத லேநலமென் றுன்னியுளந் தேறிக்
 கண்டியிலு மில்விடந்தீ கதுவவெளி யோடுங்
 கணக்காவிவ் வேடமொடு கரந்துபுறப் பட்டேன். (40)

தீர்த்தகுல மூர்த்திதலம் பார்த்துடலஞ் சலித்தேன்.
 திருக்கறுபற் குருக்கண்மடந் திரிந்துமன மலுத்தேன்.
 வார்த்தைகத்தும் வாதியர்தம் மன்றனைத்தும் வறிய.
 மறுத்தறங்கும் யோகியர்போய் வாழ்குகையும் பாழே.
 (41)

மான்மறவாக் கலையினமே ! வாழ்பிடிவிட் டகலா
 மதம்கெருகு மாகுலமே! வன்பிகமே! ஈகவே!
 நான்மறவா நாதனையெஞ் ஞான்றுமறி வீரோ?
 நவில்விரெனப் பின்றொடர்ந்து நாளனந்தங் கழித்தேன்.(.)

இவ்விடமு மவ்விடமு மெவ்விடமு மோடி.

இதுவரையுந் தேடியுமென் னதிபரைக்கண் டிலனே.
எவ்விடம்யா னண்ணவினி? எவ்விடம்யா னுண்ண?

இக்காய மினியெனக்கு மிக்கவரு வருப்பே. (43)

ஐயோவெ னுள்ளநிலை யறியாரோ வினியும்?

ஆசைகொண்டு நானலைந்த தத்தனையும் பொய்யே,
பொய்யேதா னுயிடினும் புனிதரவர் தந்த

போதமலால் வேறெனக்கு மோதுமறி வுளதோ. (44)

நல்லரரு ஞடையரென நம்பியிது. வரையு

நானுழைப்ப தறிவரெனி வேனெதிர்வந் திலரோ?

இல்லையெனி லென்னளவு முவ்வுலக மனைத்து

மென்னலமுந் கொல்லவென வெடுத்தசுடி காடே. (45)

என்னுடைய வுயிர்துணைவ ரெண்ணரிய வருளி

வேதோசிற் சாயையுன திடத்திருத்தல் கண்டு

மன்னுதவ மாமுனிவ! மனத்துயர முன்பால்

வகுத்தாறி னேன்சிறிது மறுசாஷி யில்லை. (46)

இனியிருந்து பெறும்பயனென்? இவ்வழலே கதி"யென

றெரியுமழ லெதிரேநின் றிசைத்தமொழி முழுதும்

முனிசெவியிற் புகுமுனமே மூதுருவம் விளக்கி

முகமலர்ந்தங் கவளெதிரே முந்திமொழி குளறி. (47)

“சிவகாமி யானுனது சிதம்பரனே” என்னச்

செப்புமுன மிருவருமற் றேருருவ மாநர்!

எவர்தாமுன் னணைந்தனரென் றிதுகாறு மறியோம்.

இருவருமொன் றுயினரென் றேயறையுஞ் சுருதி. (48)

பரிந்துவந்து பார்வதியும் பாரதியுங் கஞ்சப்

பார்க்கவியும் யார்க்கிதுபோல் வாய்க்குமென வாழ்த்த,

அருந்ததியும் அம்ம! இஃ தருங்கதியென் றஞ்ச

வார்வமுல கார்கவென வாரணங்க ளார்த்த.

(49)

ஆழிபுடை சூழலகம் யாவுநல மேவ!
 அறத்துறைபு குந்துயிர்க ளன்புவெள மூழ்க!
 பாழிலலை வேனுடைய பந்தனைகள் சிந்தப்
 பரிந்தருள்சு ரந்தமைரி ரந்தரமும் வாழ்க! (50)

சிவகாமி சரிதை முற்றிற்று.

—மனோன்மணியம்.

ஆகச் செய்யுள்—110.

IV. திருக்குறள்.

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
 செயற்கரிய செய்கலா தார். (1)

இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
 கனியிருப்பக் காய்கவாந் தற்று. (2)

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
 தன்றே மறப்பது நன்று. (3)

எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்ட முய்வில்லை
 செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (4)

தியினுற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே
 நாவினுற் சுட்ட வடு. (5)

தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
 றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுகிம். (6)

பிறர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்ன
 பிற்பகற் ருமே வரும். (7)

கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
 புண்ணுடையர் கல்லா தவர். (8)

நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றுகு மாந்தர்க்
 கினத்தியல்ப தாகு மறிவு. (9)

செய்தக்க வல்ல செயக்கெடுஞ் செய்தக்க
செய்யாமை யானுங் கெடும். (10)

முயற்சி திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை
யின்மை புகுத்தி விடும். (11)

அழக்கொண்ட வெல்லா மழப்போ மிழப்பினும்
பிற்பயக்கு நற்பா லவை. (12)

சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல். (13)

நகுதற் பொருட்டன்று நடடன் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு. (14)

ஏவவுஞ் செய்கலான் ருன்றேரூ னவ்வுயிர்
போலு மளவுமோர் கோய். (15)

வாள்போல் பகைவரை யஞ்சற்க வஞ்சக
கேள்போல் பகைவர் தொடர்பு. (16)

குடிப்பிறந்தார் கண்விளங்குங் குற்றம் விசம்பின்
மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து (17)

தலையி னிழிந்த மயிரினையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தகீ கடை. (18)

கனவினு மின்னாது மன்றே வினவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு. (19)

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர். (20)

திருக்குறள் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள்—130.

V. ஆசாரக் கோவை.

வைகறை யாமந் துயிலொழிந்து தான்செய்யு
நல்வறமு மொண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற்
றந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக வென்பதே
முந்தையோர் கண்ட முறை. (1)

அரச னுவாத்தியான் ருய்தந்தை தம்மு
னிகரில் சூவ ரிவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி. (2)

காலினீர் நீங்காமை யுண்டுக பள்ளியு
ளீரம் புலராமை யேறற்க வென்பதே
பேரறி வாளர் துணிவு. (3)

பொய்குறளை வெளவ லழுக்கா நிவைநான்கு
மையந்தீர் காட்சியார் சிந்தியார் சிந்திப்பி
னையம் புகுவித் தருநிரயத் துய்த்திடுந்
தெய்வமுஞ் செற்று விடும். (4)

பழியா ரிழியார் பலருள் னுறங்கா
ரிசையாத நேர்ந்து கரவா ரிசைவின்றி
யில்வாரை யெள்ளி யிகழ்ந்துரையார் தள்ளியுந்
தாங்கரு கேள்வி யவர். (5)

பார்ப்பார் தவரே சமந்தார் பிணிப்பட்டார்
மூத்தா ரினையார் பசுப்பெண்டி ரென்றிவர்கட்
காற்ற வழிவிலங்கி னாரே பிறப்பினுட்
போற்றி யெனப்படு வார். (6)

அனையுறை பாம்பு மரசு நெருப்பு
முழையுறை சீயமு மென்றிவை நான்கு
மினைய வெளிய பயின்றனவென் நெண்ணி
யிகழி னிழுக்கந் தரும். (7)

தன்னுடம்பு தார மடைக்கலர் தன்னுயிர்த்தென்
றுன்னித்து வைத்த பொருளோ டிவைநான்கும்
பொன்னினைப் போற்போற்றிக் காத்துய்க்க வ்யயாக்கா
லன்றே விழுமர் தரும். (8)

நந்தெறும்பு தூக்கணம் புட்காக்கை யென்றிவைபோற்
றங்கரும நல்ல கடைப்பிடித்துத்—தங்கரும
மப்பெற்றி யாக முயல்பவர்க் காசார
மெப்பெற்றி யானும் படும். (9)

சூதர் கழக மரவ மரூக்களம்
பேதைக எல்லார் புகாஅர் புகுபவே
லேதம் பலவுந் தரும். (10)

ஆசாரக் கோவை முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள்—140.

VI. தனிப்பாசரத் தொகை.

I. க ல் வி.

கல்வியே! மக்கடங் கண்ணே! புலவர்தஞ்
செல்வியே! மனத்தின் செவ்விய வுணவே!
நின்னொடு பயிறன் மன்னிய மாந்தர்
தமக்கும் பிறர்க்குந் தனிப்பே ரின்பங்
கரும்பயி றற்குந் கைக்கூலி போலத்
தரும்பொரு ளே! உயர் தகைமுத்தி வித்தே!
பரந்த பாரினும் விரிந்த வானினும்
பாவலர் நூலினும் பரிவுடன் மேவி
ஆவலின் வினையாட் டயர்தரு மங்காய்!
கருத்தினிற் களிப்பை; உரைப்பை யாற்றுரை!
கதுமென நின்னைக் கைப்பிடித் தோர்தமக்
கெதுவுநன் னுடே! எதுவுநல் லாரே!
ஆகவு மென்கொ லநேகர்
ஊக மின்றிநா ஞலப்பவிட் டனரே? (1)

II. மாணவன் .

தந்தைக் குதவுந் தனிமகன் போல
 விந்தைக் களத்தின் மேதக வெய்தியும்,
 தலைவனை விழையுந் தலைமகள் புரையக்
 கலைவலா சாணைக் கண்டிகளி சிறந்தும்,
 உருவைவிட் டகலா வொண்ணிழ லொப்பக்
 குருவை யடித்துக் குற்றேவல் செய்தும்,
 பரமனை வழிபடேம் பத்தன் மானக்
 குரவனை மனத்திற் கொண்டு துதித்தும்,
 கார்பெயச் செழிக்கும் கழனி கடிப்ப
 ஏர்பெறு மவன்சொலை யினிதுள மடித்தும்,
 அரசுந் கிறையிடு மவன்குடி யியையப்
 பரசுபு நற்பதம் பைம்பொன் கொடுத்தும்,
 மன்னுந் நேநன் மாணவன்
 என்ன வகுத்தன ரியல்புணர்ந் தோரே.

(2)

தனிப்பாசுரத் தொகை முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள்—142.

VII. காணாமற் போனதோர் ஓட்டை.

க லி ன் லை த் து ஐ ர் .

விண்ணு லாவுபூம் புனலகில் விரைமகிழ் சந்தா
 ரெண்ணி லாதவான் றேய்மரம் பலவெடுத்தெங்கு
 மண்ணில் வானமு தாய்த்தவழ்ந் தோடிய வ்வரைப்புக்
 கண்ணு தற்பிரான் களித்தமர் காசிமற் றதன்பால்.

(1)

மேற்றி சைக்கணோர் வேனில்வேந் தரசுவீற் றிருக்குங்
 காற்ற சைவிலாக் கிஞ்சுரங் கருதுவார் மனமு
 மாற்ற லோடுகாண் பவர்கணு மதன்பெய ரொருகாற்
 சாற்று வோர்தநா வுமபுகைந் தழறாத் தயங்கும்.

(2)

ஈறில் சீனத்தி னூப்பணின் றெரிதருங் கோபி
 நீறு சேரிதற் கொப்பென நிகழ்த்தனமின் மினிவான்
 வீறு சேரிந வியைப்பொரும் விளக்கொளி யுலகை
 னூறு மங்கியை நிகரென நுவல்வதை மாணும்.

(3)

ஒடிவி னாயகன் பரத்தைபா லொழுகுவ துணர்ந்த
வடிவி லாமகண் மனமென வெதும்பியவ் வடவை
சுடுமெ னுத்தனைத் தூரந்தலை புகவெருட் டியவக்
கொடுமை சால்சுரத் தொருபகற் கொடுவழி யூடே ; (4)

கொங்கு விம்முகார்க் குழலுமைக் கொடியிடப் பாகந்
தங்கு பேரொளி விளக்கினுற் சுழக்கிலா மனத்தான்
பொங்கு மக்கமும் பூதியும் புனைந்தபொன் மேனிச்
செங்ச லாடையான் சிவசிவ வெனுந்திரு வாயான் ; (5)

மண்பொன் மாதெனு மும்மலி மயக்கினின் மாழாந்
துண்மை தேர்தலின் றுழலும்புன் மாக்களை யொருவிப்
பெண்ணை மாபலா வழையொடு பிடவம்பா திரியா
ரொண்மை தங்குகா னகவரை யுறுமுழை யுறவோன். (6)

பைய ராமதி யணிமுடிப் பரமனின் ரூடச்
செய்ய தாமரைத் தேவுதந் திருத்துணை யகன்று
நையு மாதரார் நெஞ்செ நஞ்சென விதித்த
வெய்ய பாலையுட் சென்றனன் விரும்புக்கைப் பிகந்தோன்.

செல்லு மெல்லையிற் செல்வவா ணிகர்வழிச் செல்வோ
ரொல்லை நாற்புற மோர்தரு விழியினோ ரிருவோர்
வல்லை வந்தனர்க் கண்டனன் வணங்கினோர் வாழ்த்தி
நில்லு மென்றவர் நிறுத்தியந் நிமலனு மொழிவான். (8)

க லி வி ரு த் த ம்.

ஐய நீவிரோ ரத்திரி நேடியே
நையு தும்முள நானறிந் தேனதன்
செய்ய காலினுஞ் சேர்வலக் கண்ணினு
மெய்து மூனமுண் டோவெந் கியம்புளீர். (9)

என்ற. வன்மொழி யேற்றவ ராமென்றார்
துன்று முன்பந் றுறந்ததுண் டோவென்றான்
பின்றை யும்மதன் பெற்றியந் தேயென்றார்
கொன்றை சூடி யடியவன் கூறுவான். (10)

வருத்த முற்றவர் காளதன் வான்முது
கொருத்த லைப்பரத் துற்றது தேன்மற்றோர்
பருத்த பாற்றினைப் பையுமுண் டேயன்றோ
கருத்தி னின்றதைக் கட்டுரை மின்னென்றான். (11)

சரத மாகவவ் வொட்டகந் தானெம
தரவு சூடிய வண்ண வறிகுவா
னிரித ரும்மதை யாண்டினர்ந் தாயதன்
விரிபெ ருங்கதை விள்ளு மறிவினேய். (12)

ஒற்றை யாழியந் தேரவ னெண்குடக்
குற்றி டாமுனம் பற்ற வுணர்த்துவாய்
பற்று நீக்கிய பண்பநின் னல்லருள்
பெற்று னேமெனச் சொற்றனர் பேதைமார். (13)

நீள்க முத்தினை நேடுபு வாடிய
வாள்வி சித்த மருங்குடை வாணிகீர்
கோள்வ லங்கொளுந் குன்றை வளைக்குமவ்
வேள்வ லங்கொள் விழிய னறிகுவன். (14)

கரிய வன்மலர்ப் புங்கவன் காணெணைக்
கரிய வன்மிடற் றோன்கரி காணெனக்
கரிய வன்றிமி லத்திரி கண்டிலே
னுரிய நும்மினன் துற்றவை கேட்டிலேன். (15)

பேய்வ னப்புடன் பெட்டு நடிக்குயிவ்
வேய்வ னத்துள் விரைந்தகல் வீரினி
தாய்வு நிற்கட் கணிகல னாருள்
வாய்த னக்கணி வாய்மையே யென்பரால். (16)

பொய்யு ரைப்பவர் போனக மின்றியே
வெய்ய வாரழற் கும்பியின் வீழ்வராற்
செய்வொட்டைகண் டேனனச் செப்பில்யா
னைய கோநர காழ்ந்தன ரெய்துவேன். (17)

மேற்படி வேறு.

என்றவுரை கேட்டவ ரிமைப்பொழுதி னிற்பாய்ந்
துன்றனது செங்குருதி யோடுகுட ருண்ணத்
துன்றுமிடை வாஸ்கொடு துணிப்பரின தாகங்
கன்றெனவிந் நின்றபுலி யேற்றினைநி கர்த்தோய் ! (18)

மந்தநகை மாவன மயூரநடை வாஸ்சே
ரிந்துவத னத்தளெழி லின்பவலி பங்கா
ரெந்தையெமை யானுடைய வீசனடி சாரும்
பந்தமிலி தன்படிவங் கொண்டபடு பாவி ! (19)

வன்மைய விரண்டுதிமில் வாய்ந்தவெம தொட்டை
பன்மணி பரித்தொருவும் பான்மையத னுனீ
சின்மதி தூர்ப்பவத னைக்கயவு செய்தாய் (20)
பின்வருவ தெண்ணிலைகொல் பித்துடைய பேதாய் ?

மன்னுகதிர் கால்வயிரம் வானவுடு மாணு .
மின்னிவெயில் வீசுமர விந்தமணி வெய்யோன்
பன்னியெனுஞ் செய்பதும் நாயகி பயந்த
நன்னரொளிர் முட்டையென நூற்றிசையு நூறும். (21)

வானவர் பிரானுயிர் வதைத்தவல னாக
மீனுமணி யாறுட னிரண்டிடனொ ரொன்று
மேனனி விளங்குமொளி மிக்குவிடு கோள்கண்
மாணுமெனு மாடிணி யிழந்துமினும் வாழேம். (22)

மேற்படி வேறு.

என்றவர் செறுத்துரைத் திறைவன் பாவிதற்
கொன்றிய மனுவழி யொழுஞுந் தண்டமாண்
டென்றென வெளிவிடு மின்ன கைம்முகத்
தன்றவ வடைகுவான் ரூவி யீர்த்தனர். (23)

மடிபிடித் தொருவன்மொய் வலிகொ டர்க்கவும்
பிடர்பிடித் தொருவன்றன் பின்னின் றுந்தவும்
படர்புகழ்த் துறவியின் பரிசு தான்யம்
படர்கொடு செலுமுயிர்ப் பண்பு போலுமால். (24)

கடலுடைப் புவியினைக் காத்து வாழ்வெனைக்
குடையுடைக் கோவினை யண்மிக் கொற்றவ
கடுநடை யொட்டையைக் களவு செய்தவிச்
சடைமுடிக் கயவனைத் தகவொ றுத்தியால். (25)

எனக்குறை யிரந்தன ரெழில்கொள் வாணிகர்
மனக்குறை மாற்றுமம் மன்னர் மன்னனுந்
தனக்கெதிர் நின்றவத் தகைமை யாளனை
நினக்குறு வனவெவை நிகழ்த்து வாயென்றான். (26)

வெற்பிறை தருங்கொடி விழையுஞ் செந்துகிர்
வெற்பினை யுளத்திரீஇ விளங்கு சிந்தைய
னற்புத மவையுளா ரடைய வேயவண்
மற்புய மன்னனை வாழ்த்திக் கூருவான். (27)

வையநின் னுணையின் வாழு மாறருள்
செய்யுமன் னவவொளி திகழும் வேலவ
செய்யவொட் டகம்வழிச் செறல் கண்டிலேன்
கையத ரதனடிச் சுவடி கண்டனென் (28)

க லி ந ி லை த் து ளை.

துற்று வார்மணற் சுவடுகண் மெத்தெனத் தோய்த
லுற்று நோக்கியே யுடன்வரும் பாகரை யொருவி
யொற்றை யாயலைந் தோடிய வொட்டையென் றுணர்ந்தேன்
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் கரியெனக் கறிதி. (29)

மன்ன கேட்டியம் மணற்சுவட் டினிற்சில நொய்தே
துன்ன லாலொரு கான்முட மாமெனத் துணிந்தே
ன்னன் வட்டையி னடர்ந்திருபுடையினு மணைந்த
பன்ன மோற்புற மேயயின் நிருக்குமப் பரிசால்; (30)

உன்னி யன்னதன் வலக்கணி லுானமென் றுரைத்தேன்
பன்ன மும்மிடை யிடைச்சில கறிபடாப் பண்பின்
முன்னம் பல்லிணைந் நின்றென முன்னினென் முதல்வ
தன்ன மும்மறி யேனதைச் சரதமீ துணர்வாய். (31)

மற்று மோர்புடை மதுகர மிசைத்தலி னாதன்மீ
 துற்ற தோர்புறந் தேனென வுணர்ந்தனெ னொருபாற்
 சுற்றி யாய்வுறு முறவியின் றொடர்பினி லொருசார்
 நெற்று வார்தினைப் பையென நிகழ்த்தினெ னினைந்தே.(32)

என்று ரைத்தவ னிணையடி மலரினி விறைஞ்சி
 மன்ற லந்தொடை மன்னனும் வணிகருந் தொழுதார்
 பின்ற லின்றியப் பெரியனுந் தன்னிடம் பெயர்ந்தா
 னென்று முற்றுகோக் குதற்சிறப் புலகினர்க் கிசைத்தே.

(33)

காணமற் போனதோர் ஓட்டை முற்றிற்று.

—தாமரை நாண்மலர்.

ஆகச் செய்யுள்—175

வ ச ன ப ா ட ம் .

I. கல்விச்செருக்கு.

“கடலே யனையம்யாம் கல்வியா லென்னும்
அடலே நனையசெருக் காழ்த்தி—விடலே
முனிக்தரசு கையான் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலு முண்ணப் படும்.”

கல்விச்செருக்காவது கலைநலம் பெற்ற ஒருவன் அச்
சிறப்பிற் றன்னை நிகர்ப்பவர் ஒருவரு மில்லையெனக் கருதி,
முற்று முணர்ந்து முழுவதுங் கற்றவனாகத் தன்னைத்தானே
மதித்துக், கல்விக் கடலின் கரை கண்டதாக எண்ணங்
கொண்டு, அகங்கார மடைந்து, பிறரை மதியாதிருப்பதே.
கல்வியானது பெறுதற்கரும்பேறு. அப்பெரும்பேற்றைப்
பெற்றவர் அடக்கம் பொறை, அருள் முதலிய நற்குணங்
கள் வாய்ந்து, தற்புகழ்ச்சி, அழுக்காறு, அகங்காரம் முதலிய
தீய ஒழுக்கங்களை அறவே விடுத்து நன்னெறியைக் கைப்
பற்றி நல்லொழுக்கத்தை அதுட்டித்தல் வேண்டும்.

‘ஒழுக்கம் விழப்பற் தரலா லொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும்.’

மனமொழி மெய்கள் அடங்குதற்கு ஏதுவாய நூல்களை
யோதியும், அவ்வடக்கத்தான் வரும் பயனை உணர்ந்தும்,
அதனை அறியலுறப் பிறர்க்கு உரைத்தும், தான் மனமொழி
மெய்கள் அடங்கி ஒழுகாத பேதை போலும் பேதையார்
உலகத்தில் இல்லை. அடக்கத்தின் சிறப்பை உலகத்தவர்க்கு
அறிவுறுத்தவேண்டிய திருவள்ளுவனார்,

‘அடக்கம் அமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை
ஆரிரு ளுய்து விடும்’

எனத் திருவாய் மலர்ந்தனர்.

இவ்வுண்மையை அதுட்டியாதவரே செருக்குடைய
ராவர். கல்விச்செருக்குந் தீது; செல்வச்செருக்குந் தீது.
ஈண்டு, கல்விச்செருக்கின் நீமை இன்னதென விளக்குவாம்.

கல்விச்செருக்கு ஒருவனுடைய புகழைக் கெடுக்கும். கல்விச்செருக்காற் புகழின் சேக்கையிற் பொலிந்த புலவருந் தந்நிலை யழிந்து அவமானப்பட்டு இகழ்ச்சியெனும் பாண ரகில்வீழ்கின்றனர்; இதற்குத்திருட்டாந்தம் மாதபாகனெடு வாதுபுரிந்து மற்றவன் 'இட்ட சாபங் கட்டிய தாகலின்' சூட்டநோய் கொண்டு பெரிதும் வருத்தின புலவரேராகிய நக்கீரர், அவ்விடயத்தை ஈண்டு உரைத்தல் இன்றியமையாதது.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்து மதுரையம்பதியில் அர சாண்டிவந்த வங்கிய சூடாமணி யென்னும் பாண்டியராஜன் வசந்தகாலத்தில் மாடத்தின்மேனிலையில் தன்மனைவியொடு தனித்து இனிதிருந்தனன். அவ்வமையத்தில் ஒரு திவ்விய மனத்தோடு கலந்த மந்தமாருதம் வீசிற்று. அவ்வாசம் தன் மனைவியின் கூந்தலினின்று புறம்போந்த நன்மண மென வுணர்ந்த அரையன் 'இவ்வாசம் கூந்தற்கு இயற்கையோ! செயற்கையோ!' என ஐயமுற்றவனாய், 'யான்ஐயுறு கருத்தையறிந்து, துண்பொருள் தர வொரு செய்யுள் செய் புலவனிதைக்கொள்க' என்று, ஆயிரம்பொன் கொண்ட கிழி ஒன்றனைச் சங்கமண்டபத்தின் முன்னே தூக்கினான். புலவர்பலருந் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு கவிகள் புனைந்து வழிமுன் காட்டினர். தான் கருதிய பொருள் பொதிந்தி ராமையால் அரசன் அவைகளை மறுத்தனன். அக்கிழி அறுப்பவரின்றி இருந்தது. இப்படியிருக்கும் நாளில், மது ரையிற் சோமசுந்தரக் கடவுளை வழிபடும் ஆதிசைவர்களுள் ளே ஒருவராகிய தருமி யென்பவர் பொருள் வரவின்மை யாற் கவலையுற்றுக் கோயில் சென்றடைந்து, அருட்பெருங் கடலினைக்குறுகி, "தாயி லன்புடையாய்! அடியாருக்கு நல் லாய்! நச்சினூர்க் கினியாய்! என் வறுமைநோய் களைந்தருள் புரிதி!" என்று பன்முறை வணங்கி முறையிட்டனர். 'வேண்டிய போதடியர் வேண்டிய போகமது வேண்ட வெ ருதுதவும்' ஆலவாய் அழனிற் கடவுள் அன்பன்முன் தோன்றி 'அன்பு! நீவருந்தேல்! பாண்டியன், தனது கருத் தை விளக்கி ஒரு செய்யுள் செய்யும் புலவன் கைக்கொள் றும்படி ஆயிரம் பொன்கொண்ட கிழியைச் சங்கமண்ட பத்திற் தூக்கி யிருக்கின்றனன். நீ இப்பாடலை யுரைத்து அதைப் பெற்றுக்கொள்வாயாக' எனக் கட்டளையிட்டு,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே”

என்னுந் திருப்பாசுரத்தை அளித்தருளி மறைந்தனர். தருமியென்பவர் பெருமகிழ்ச்சியுற்று அப்பாசுரத்தை வேந்தன் முன்சொல்ல, அவன் தன் கருத்து அதில் இனிது அமைந்திருத்தலால் அதிசயித்துத் தருமியை நோக்கிச் “சங்கத்தவர் பாற் போய் இப்பாடலை அரங்கேற்றுவீராக” என்று உரைத்தனன். தருமி சென்று அப்புலவர்கள்பால் உரைக்க அவர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்தார்; அவ்வமையத்தில் ரக்கீரர் கல்விச் செல்வத்தினாலதிகரித்த இறுமாப்பினால் ‘இக்கவி குற்றமுடைத்து’ என்றனர்.

பசிப் பிணியான் மிகவருந்தின ஒருவன் உண்கலத்துண்ணு மமையத்துப் பிறனொருவன் அவ்வுண்கலத்தில் இருந்த உணவைக் கவர்ந்து கார்தால், அப்பசியால் வருந்துபவன் எங்ங்கனம் திகைத்து மயங்கி நிற்பனோ அங்ஙனமே வறுமைப்பிணியாற் றுன்புறுந் தருமி எல்லாச் சங்கப்புலவர்களும் இப்பாவினைக் கேட்டு உவந்தும் ரக்கீரர் ஒருவர் கடவுளியற்றிய கவியிற் குற்றமுள தென்கின்றனரே எனத் திகைத்து ஆலயத்தை அடைந்து. ‘தேங்கமழ் கடுக்கை வேணிச் செல்வனே! சில்வாழ்நானையும் சிற்றறிவையுமுடைய ஒரு புலவன் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய செய்யுட்குக் குற்றம் கூறினன்’ என விண்ணப்பஞ் செய்ய, அப்பெருமான் புலவர் வடிவங்கொண்டு, சங்கமண்டபத்தைச் சார்ந்து,

“கோட்டமில் கவிக்குக் குற்றங் கூறின ரியாவ ரென்ற
ஊட்டிய புகழ்நக் கீர னனெனத் தருக்கிச் சொன்னான்.”

அங்ஙனம் தருக்கி மொழிதலும், பெருமான் “குற்றம் யாது?” என்று வினவ, ரக்கீரர் “கூந்தலுக்குச் செயற்கையா லல்லது இயற்கையாக மணமில்லை, ஆதலின் ‘இல்லது கூறல்’ என்னும் பொருட் குற்றமாம்” என்றனர்; இதைச் செவியுற்ற பெருமான் ‘அம்பையர் கூந்தலுக்கு மணம் இயற்கையன்

ரே?) என, 'அன்று' என நக்கீரருரைக்க, மீட்டும் முக்கண் மூர்த்தி, "நீ வழிபட்டேத்தும் காளத்திராதர் பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதையம்மையின துகூந்தல்எத்தன்மைத்து?" என வினவ, சிறிதும் ஆலோசனையும் அடக்கமுயின்றித் தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகாலென்ன 'அதுவுஞ் செயற்கை மணத்ததே' என்றனர். இதனைச் செவியுற்ற சிவபிரான் தனது நெற்றிக் கண்ணையுஞ் சடையையுங் காட்ட, நக்கீரர் 'நீர் வடிவ முழுமையும் கண்களைக் காட்டினும், சாற்றிய செய்யுள் குற்றஞ் சடைகொண்டு வெருட்டல் வேண்டா, தோற்றில் னிதனுக் கென்றார்.' உடனே திரிபுரமொரித்த விரிசடைக் கடவுள் வெகுண்டு 'அறிவிலாய்! வேதங்களாற் புகழ்ப்படும் அம்பிகையினது கூந்தலை எம்மோடுமாறுபட்டுப் பழித்தா யாதலால், நீ குட்டனோய் கொண்டு அலைய' என்றார் நக்கீரரஞ்சிக் 'கருணையங் கடலே! எந்தாய்! இழிபுடை நாயினன் னேன் அறிவிலாது செய்த பிழைபொறுத்தருளிச் சாபம் பிணிகெட அருள் புரிதி" எனத் துதித்து வணங்கினர். கருணைவள்ளல் "கீர்! நீ கயிலை காணில் இக்கொடுநோய் தீரும்" எனக் கூறி மறைந்தார்; நக்கீரரும் 'அந்தோ! அந்தோ! கல்விச் செருக்கால் முழுமுதற் கடவுளொடும் முரணிக் குட்டனோய்க் காளானேன்' என மனம் அழுங்கி, உடனே மதுரையி னீங்கித் தென்கயிலையாகிய சீகாளத்தி மாநகரைத் தரிசித்து வணங்கினர்; தக்ஷிண கைலாசமாகிய காளத்தியைத் தரிசித்த பொழுதே குட்டனோயும் நீங்கிற்று; புலவர் பெருமானும் செருக்கை ஒழித்து அடக்கம் வாய்ந்து பொலிந்தார்.

அடக்கமே பீடிதருவது என்பதை உலகத்தார்க்கு அறிவுறுத்த வேண்டித் தமிழ் மூதாட்டியரும்,

"கற்றதுகைம் மண்ணளவு கல்லா துலகளவென்றுற்ற கலைமடைந்தை யோதுகிருள்—மெத்த வெறும்பந் தயங்கூற வேண்டாம் புலவீர் எறும்புந்தன் கையாலெண் சான்"

எனத் திருவாய் மலர்ந்தனர். இது நிற்க.

ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் கர்வபங்கப்பட்ட விடயத்தைக் கூறுவாம்: 'பாடல் பாடிக்கொண்டிவரும் பாவலர்க்குச் சோழராசன் கண்டபடியெல்லாம் பரிசிலளிப்பதை ஒட்டக்

கூத்தர்துத்துவிட்டு இராசசமஸ்தானத்தில் வெகுமதிபெறக் கருதிப் போதரும் வித்துவான்களைச் சிறைக்கோட்டத்திட்டு, தேவி கொலுவீற்றிருக்கும் நவராத்திரியுற்சவகாலத்தில் அவர் தமையழைப்பித்துத் தாம் பல்வகைப்பட்ட கடுவினாக்க ளெழுப்பி, அவற்றைத் தக்கவா றிறுக்கத் தெரியாரை யவம தித்து வந்தனரேயன்றி 'அந்தோ! அவர் தமையிவ்விருவரா கக் குடுமியோடு குடுமி முடிந்து இறங்கி நிற்குமாறு தேவி முன்னர் நிறுத்திப் பிடாரிக் கிரட்டைக் கடா வெட்டுமாறு போலச் சிறிதேனும் அருளின்றி அன்னர் தலைகளைப்பதைக் கப் பதைக்க வெட்டிப் பவிசெலுத்தும் வழக்கத்தை மேற் கொண்டிருந்தார். இவ்வாறே பரிசுபெற வந்த பாவலர் பல ரையும் ஒட்டக்கூத்தர் வழக்கப்படி புகழேந்தியா ரிருக்கும் சிறைக்கண்ணே செறித்தார். அஃதுணர்ந்த புகழேந்திப் புல வர் அவர்பான் மிகப் பரிவு கூர்ந்து அவர்தமையுய்விக்கவும் ஒட்டக்கூத்தரைப் பங்கஞ் செய்விக்கவுங் கருதி அவர்தமுள் நல்ல புத்திமார்களாய் குயவன், அம்பட்டன், கொல்லன், வேளாளன், தம்சன், தட்டான் முதலிய சிலரைத் தெரித்தெ டித்து அவர்க்கு விசேடமாகக் கல்வி கற்பித்துவைத்து நவ ராத்தி காலத்திற் சிறையகப்பட்ட வித்துவான்களை ஒட்டக் கூத்தர் வரவழைப்புழி ஏனைய புலவர்கள் தாம் கலைபயிற்றிய வர்களினுங் கல்வியிற் குறைந்தவர்களா யிருந்தமைபற்றி அவர்களை முதற்க ணனுப்பாது குயவன் முதலியோரை ஒவ் வொருவராய் ஒட்டக்கூத்த ரெதிரிற் போய்த் தைரியமாய் நின்று அவர் வினவும் வினாக்கட்குத் தக்கவா றிடைபகர்ந்து வென்றி கொள்ளும்படி திட்டஞ்செய்து விடுத்தனர். விடித் தாங்கே முதற்கட் குயவன் சென்று கூத்தரெதிரிற் கும்பீ டின்று நின்றான். அதுகண்ட ஒட்டக்கூத்தர் அவனை நோக்கி,

“மோனே முத்தமிழ் மும்மத மும்பொழி

யானே முன்வந் தெதிர்த்தவ னாடா ?

எனலும், அச்சுருக் குயவன் புலவரை நோக்கி,

“கூனே யுங்குட முங்குண்டு சட்டியும்

பானே யும்பண்ணு மங்குசப் பையல்யான்”

என் மற்றையீரடிகளையும் பாடி முடித்துவிடைகொடுத்தலும் ஒட்டக்கூத்தர் வெட்கி, அவனைத் தனியே வேற்றிடம் நிறீஇ

மற்றொருவனை விளித்தலு மொருகண் பொட்டையான அம்
பட்டன் போந்து நின்றான், அவனை நோக்கிய ஒட்டக்கூத்தர்,

வின்பட்ட கொக்குவல் லாறுகண் டென்ன விலவிலக்கப்.

புண்பட்ட ரெஞ்சொடு மிங்குநின் றாய்பொட்டை யாய்புகலாய்”

எனலுஞ் சிறிதும் பின்வாங்காத மயிர்வினைஞன்,

“கண்பொட்டை யாயினு மம்பட்ட னுன்கவி வாணர்முன்னே
பண்பட்ட செந்தமிழ் நீயுந் திடுக்கிடப் பாடுவெனே”

என்று எடுத்த பாட்டை முடித்து விடுத்தான் அது கேட்ட
புலவர் வெகுண்டனரேனும் அவனை ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடா
மையால் அவனை அப்புறம் நிறுத்திவிட்டு இன்னொருவனை
விளித்து முன்போலக் கவி சொல்லி வினவாமல் வாசக
நடையாய் அவனை ‘நீ யார்? உன் பெயர் குல வரலாறுகள்
யா? சொல்’ என்று கேட்டவளவில் எதிரே நின்றகொல்லன்,

“செல்வன் புதல்வன் திருவேங் கடவன் செகத் குருவாங்
கொல்லன் கவியைக் குறைசொல்லு வோரைக் குறடுகொண்டு
பல்லைப் பிடுக்கிப் பருந்தாட்ட மாட்டிப் பகைவர் முன்னே
யல்லும் பகலு படிப்பேன் கவியிருப் பாணி கொண்டே”

என்று பாடி விடை பகர்ந்தான். இவ்வேயு மப்புறப் படுத்து
வேறொருவனை விளித்தலும் போந்துநின்ற வேளாளனைப்
பார்த்து ‘மா வித்துவானாய நம்முன்னர் அற்பனாய நீயு மொரு
புலவனாய்ப் போந்துநின்றல் நேரிதோ?’ எனக் கேட்ட
வேளாளன்,

“கோக்கிண்டு மன்னர் குரைகடல் புக்கிவர் கோகர்ப்
பூக்கண்டு கொட்டியும் பூவா.தொழிந்தில பூதலமேழ்
காக்கின்ற மன்ன கவியொட்டக் கூத்தநின் கட்டுரையாம்
பாக்கண் டொளிப்பர்க ளோதமிழ் பாசுய பாவலரே”

என்றதோர்பாட்டிலேற்றவாறவன்கடாவையிறுத்துமுன்னர்
ஒட்டக்கூத்தர் பாடியிருந்த அண்டத்துப்பரணியென்னு நூலி
லொரு பெரிய முற்றமு மெடுத்துக் காட்டினான். இவ்வாறே
தச்சனும் தட்டானும் ஒட்டக்கூத்தரையவமதித்தலும் அவர்
இவர்கள் வல்லமையைக் கண்டு கர்வபங்கப்பட்டு மற்றையோ
ரை யழையாம லிவையனைத்தும் புகழேந்தியாரால் நிகழ்ந்
தனவென் றுய்த்துணர்ந்து அவர் முன்னினும் பதின்மடங்

கதிக கோபங்கொண்டு அவரைத் தவிர்த்து ஏனையோ ரனை வரையுஞ் சிறைநீத்து விடுத்தார். அவர்கள் யாவரும் அரசு னிடந் தக்க வெகுமதி பெற்றுப் புகழேந்திப் புலவரை வாயார வாழ்த்திக்கொண்டு சென்றார்கள்.”

ஒட்டக்கூத்தரின் கல்விச்செருக்கையடக்க நினைத்து ஒரு முறை ஒளவையார் ஒட்டக்கூத்தரை நோக்கிச் சந்திரன் என்னும் பொருளுடைய ஒரு பதத்தை ஒரு பாவி னீற்றடி யில் முன்றிடங்களிற் பிரயோகப்படுத்திப் பாடும்படி சொன் னார். ஒட்டக்கூத்தர் செய்த செய்யுளில்,

“பிள்ளை மதிகண் டெம்பேதை பெரிய மதியு யிழந்தாளே”
என்னும் ஈற்றடியில் ‘மதி’ என்னும் பதம் இருமுறையே வந்திருப்பதைக் காட்டவேண்டி, ஒளவையார் உன் ஒப்பற்ற புத்தி கெட்டதே என்றும், உன் பாவில் ஒரு சந்திரன் குறைந்ததே என்றும் பொருள்படச் சிலேடையாக, “ஒட் டாவொரு மதிகெட்டாய்” என்று கூறினார்.

இங்ஙனமே, பாரதம்பாடிய வில்லிபுத்தூரர் தம்மோடு வாதஞ்செய்து தோற்றவர்களது காதைத்தோண்டி யறுக்குந் துறட்டைக் கையிற் கொண்டு சென்று ஆங்காங்குள்ள புல வர்கள் பலரையுஞ்சயித்து வருபவராய்த் திருவண்ணாமலைக் குப் போயினர்; ஆண்டிருந்த கல்விமாண்கள் இவரைக் கண்டும் இவர் செய்கையைக் கேட்டும் அஞ்சியோடிச் சென்று தமது தலைவரும் தீருப்புக்கு நூலாசிரியருமாகிய அருணகிரிநாதரென்னும் பெரும் புலவர்க்குச் செய்தியை அறிவித்தார்கள். அப்புலவர் பெருமான் வில்லிபுத்தூரரது கல்விச்செருக்கை யடக்கக் கருத்துக்கொண்டு அவரை வரு வித்து ‘யான் இப்பொழுது நூதனமாகப் பாடப்போகிற தொருநூலுக்கு யான் பாடிவரும்பொழுதே கூடப் பொருள் கூறிவருவீராயின், உமது கல்வித்திறம் விளங்கும் என்று அலட்சியமாகச் சொல்லினர்: வில்லிபுத்தூரரும் அவ்வேற் பாட்டுக்குச் சம்மதித்தார்; உடனே அருணகிரிநாதர் ஆசகவி யாக நூறு பாட்டில் முருகக்கடவுள் விஷயமாகக் ‘கந்தரந் தாதி’ என்னும் நூலை யமகமாகப் பாடத் தொடங்கிப் பாடி வர, வில்லிபுத்தூரரும் உடனுக்கு உடனே ஒவ்வொருசெய் யுட்கும் பொருள்கூறிவந்து இடையில் 54-ஆம் பாட்டாகிய

“திதத்தத்தத் தித்த” என்று தொடங்குஞ் செய்யுளுக்குப் பொருள் உரைக்க மாட்டாமற் போனமையால் தோல்வியடைந்தார்; கருணைவள்ளலாம் அருணகிரியார் ‘கல்விச் செருக்கு வேண்டாம்’ எனப் புத்திமதிசொல்லி விடுத்தனர்.

இங்ஙனமே, கம்பர் ஔவையாரால் கர்வபங்கமடைந்தனரென்றும், ஔவையார் ஒரு மாட்டுக்காரப்பையன் போல் வந்த முருகக் கடவுளால் கர்வபங்கமடைந்தனரென்றுங்கூறுப. காளமேகப் புலவரால் வித்துவான்கள் பலர் கர்வபங்கப்பட்டனராம். அவை விரிக்கிற பெருகும்: மேற்காட்டிய திருஷ்டாந்தங்களெல்லாம் ஒரு புலவர் மற்றொரு புலவரற் கர்வபங்கப்பட்டதைக் குறிப்பிப்பன. இங்ஙனமன்றிப் பெரும் புலவர்களும் சிறுவர்களால் வெல்லப்பட்டிக் கர்வபங்கமடைகின்றனர்.

*ஒரு சிறுவன் ‘தெய்வமிகழேல்’ என்னும் அமுதவாக்கினை மறந்து நாத்திகம் பேசிப்பேசி நாத்தமும்பேறின சில நாசகாலர்களுடனே கூடித் தெய்வமில்லை என்று சாதிப்பவனாயினான். அவன் பலவித தத்துவ நூல்களையுங் கற்றுத் தன்னை நிகர்ப்பவர் ஒருவருமில்லையெனத் தருக்கி நாத்திக விருது பிடித்தான் ஒருமுறை அவன் ‘அடியார் தோத்திர மஞ்சரி’ என்னும் நூலைப்படித்துக்கொண்டிருந்த ஒருபெண்ணினருகிற் சென்று ‘வெகு கருத்தாய்ப் படிக்கிற அந்நூல் எதைப்பற்றிக் கூறுகின்றது?’ என வினவினான். அப்பெண் “இஃது அடியார் பெருமையைப் பற்றிக்கூறும் நூல்” என்றாள். ‘ஆனால், கடவுள் உண்டென்று நம்புகின்றாயோ?’ என்றாள். இவ்வினாவைக் கேட்டவுடனே, அப்பெண் சிறிது நேரம் திகைத்து நின்று ‘ஆனால், நீ கடவுள் உண்டென்று நம்பவில்லையோ?’ என்றாள். அப்போது அவன் “பாரிஸ்பட்டணம் போய்த் தத்துவசாஸ்திரம் படித்தபிறகு கடவுள் என்பது சுத்த சூரியமான ஒரு வார்த்தை என்று தெளிந்தேன்” என்றாள். அப்போது அந்தப் பாவினை “அப்பா! எனக்கு நெடுநாளாய் ஒரு சந்தேகம் உண்டு; அதை நீ நிவிர்த்தி செய்வாய் என நினைக்கின்றேன்” என்றாள். ‘அதென்ன சந்தேகம்’ என்று அவன் கேட்டான்.

“முட்டைகள் எங்குநின்று உண்டாகின்றன?” என்று கேட்டாள். அதற்கவன் ‘பெட்டைக்கோழியினின்றும்’ என்றான். அதற்கவள் ‘நல்லது; அந்தக் கோழி எதிலிருந்து உண்டாகிறது’ என்றாள். “இது தெரியாதா! கோழி முட்டையிலிருந்து உண்டாகிறது” என்றான். அதற்கவள் “அவைகளில் முந்தினது எது? முட்டையா?” கோழியா?” என்று கேட்டாள். இக்கேள்விக்கு உத்தரங்கூற முடியாதவனாகி, ‘கோழிமுந்தினது என்று கூறினால் முட்டையிலிருந்து உண்டாகாத முதற்கோழி ஒன்றுண்டல்லவா? முட்டை. முந்தினதென்றால், கோழியிலிருந்து உண்டாகாத முதன் முட்டை ஒன்றுண்டல்லவா?’ எனச் சிந்தித்து வாய்வாளாமை மேற்கொண்டனன். மௌனத்தைக்கண்ட பெண் ‘முதற்கோழியை அல்லது முதன் முட்டையை உண்டாக்கினதீயார்? சொல்’ என்றாள்.

“என்னைக் கோழி விற்கிற பையன் என்று நினைத்தாயோ? இந்த முட்டையும் கோழியுந்தானா? வேறொன்று மில்லையா?” என்று கோபித்துக்கெண்டான். அதற்கவள் ‘அப்பா! கோபியாதே! உனக்குத் தெரியாததனாலே நான் சோல்லுகிறேன், கேள். முதல்கோழியை அல்லது முதல் முட்டையைப் படைத்தவர் யாரோ அவரே இப்பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தவர். பீஜாங்குர சியாயமென்று வித்து முற்பட்டதா முளை முற்பட்டதா என வாதித்திருந்தால் முடிவில்லை. ஆதலின், சர்வத்துக்கும் முதல் வித்தாய ஆதிமூல மில்லையெனச் சாதித்தால் சராசரங்களுக்கொல்லாம் ஆதிகாரணம் கற்பிக்க இயலாது’ என்றாள். அது கேட்ட பிஞ்சிலே பழுத்த அந்தத்தத்துவசாஸ்திரி மௌனமாய்ப் போய் விட்டான்.

‘முற்று முணர்ந்தவ ரில்லை முழுவது உங்க
கற்றன மென்று களியற்க—சிற்றுளியாற்
கல்லுந் தகருந் தகரா கனக்குழாய்
கொல்லலைக் கூடத்தி னால்’

மேற்காட்டிய விடயங்களைக் கவனிப்பவர் கல்விச்செருக்குக் கொண்டவர் அழிவது திண்ணம் என்பதை நன்குணர்ந்து நல்லொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளுவார்.

‘தோன்ற தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தான்தம் புகழ்தல் தகுதி யன்றே.’

‘தன்னை வியந்து தருக்கல்’ கல்விச் செல்வத்தை உடைக்கும் படையன்றோ? ஆதலின், கற்றுவல்ல விவேகிக்கு முக்ய லக்ஷணம் ‘அடக்கம்’ என்னும் அருங்குணமே. அடக்கம் நன்மக்கள் நாடுவதோர் நற்குணம். அக்குணத்தைப் பெறுதலும் அரிது; பெற்றபின் எவ்வமையத்தும் அதனைத் தவறாது அதுட்டித்தலும் அரிது. எவனொருவன் அடக்கமாகிய அருங்குணத்தை மேற்கொண்டு அதற்கேற்பச் செருக்கை யொழித்து ஒழுகுகின்றனனோ அவனே குணநிதியாகின்றான், அவனே உலகிய லறிந்தோன், அவனே இருவினை வென்றோன், அவனே அரும்பெற்றப் பேறுபெற்றோன்.

‘பலகற்றோம் யாமென்று தற்புகழ் வேண்டா
அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையுந் காக்குஞ்
சிலகற்றோர் கண்ணு முளவாம் பலகற்றார்க்
கச்சாணி யன்னதோர் சொல்.’

II. நட்பு.

நட்பென்பது ஆண்பால் பெண்பால் என்னும் இருபான்மக்களுந் தத்தமக்குள்ளே கொள்ளும் நேசம். இத்தகைய நாட்புக்கோடலை விரும்புதலின்றித் தனிமையாய் இருத்தலையே விரும்புகின்ற அவனைக் கொடிய மிருகத்துக்காதல், கடவுளுக்காதல் ஒப்பிடலாம். இக்கூற்றில் எத்துனை உண்மை யுளதோ அத்துனைப் பொய்ம்மையு முளது. ஏனெனில், ஒருவனுக்கு மன்பதைகண் மாட்டி இயற்கையாகவே வெறுப்பு மனத்திலிருக்குமாயின், அவனிடத்திற் கொடிய மிருகங்களிடத்துக் காணக்கூடிய குணவிசேடங்கள் காணப்படும் என்பது மிகரும் உண்மையே. ஆனால் தனிமையை விரும்பும் ஒருவன் யாது காரணப்பற்றி அத்தனிமையை நாடுகின்றான் என்பதனை அறிதல்வேண்டும். அவன் ஐம்புலன்களையுமடக்கி முளுதொருந் குணர்ந்தோன் பதத்திற் கருத்தைச் செலுத்தவேண்டித் தனிமையை உண்மை வழியில் நாடுவானாயின் அவனிடத்துக்கடவுளின்தன்மை இருக்க

கின்றதெனக் கூறலாம்; இக்கருத்தைக்கொண்டே தமிழ் மூதாட்டியார் 'இனிய தினிய தேகாந்தமினிது, எனக் கூறினார். இக்காரணத்தா லன்றி வேறெக்காரணங்கொண்டு அவன் தனிமையை நாடினாலும் அவனிடத்துக் கடவுளின் தன்மை உண்டெனக் கூறுவது புரையுடைத்தாகும். 'திருவாசகம்' என்னுஞ் சிறந்த சைவநூலைப் பத்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவர் மாணிக்கவாசகர் தனிமையை ஏன் நாடினார்? உண்மைப்பொருளைக் காணுதற் பொருட்டன்றோ? அங்ஙனம் உண்மைப்பொருளை நாடி அடைந்தனராதலின், 'மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளார்.

தனிமை உண்மையில் இத்தன்மைத்து என்பதை மனிதர்கள் கவனித்து அறிகின்றார்களல்லர். நட்பு என்பதற்கு முக்கிய காரணம் அன்பே. 'அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செருமை.' அஃது ஓர் உள்ள நெகிழ்ச்சி, தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார்,

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு”

எனத் திருவாய் மலர்ந்துள்ளார்.

“நாம் இருக்கிற ஊர் பெரிதாயின் நம்மைத் தெரிந்தவர் சிலரே” யென்னுங் கருத்துக்கொண்ட இலத்தீன் பழமொழி ஒன்றுண்டு; இஃது உண்மையே. ஏனென்றால் நாம் இருப்பது ஒரு சீறாராயின் நமது நட்பாளரெல்லாம் நமக் கருகேயே இருந்து நம்முடன் பழகுவர்; நாம் இருப்பது ஒரு பெரிய நகரமாயின் நாமுள்ள இடமும் நமது நண்பர்களிருக்குமிடமும் வெகுதூரமானவிடங்களி லமைவதனால் அடிக்கடி நண்பருடன் பழகுவதற் கியலாது போகின்றது. கவனித்துப் பார்க்குமிடத்து, எப்போதும் உண்மையாகவுள்ள நண்பனைப் பெருதான் பாவஞ் செய்தவனாகின்றான். 'தாமரையில்லார்க்கு நகரமுங் காடுபோன் ருங்கு.' நட்பை ஒருவன் விழந்து கொள்ளாநாயின், அவனது நட்பை விழையாத் தன்மை விலங்குகளுக்குரிய குணமேயன்றி ஆற்றி வயிராம் மக்களுக்க் கடித்த தன்று.

நட்பு என்பதன் தலைமைக்குணம் நமது மனக் கலக்கத்தை நீக்கி மனவமைதி தருவதே. எப்படி உடலினை நலியச் செய்யும் பிணிகள் உடலை வருத்துகின்றனவோ அப்படியே மனத்தினைப் பீடிக்கும் நோய்கள் மனவமைதியைக் கெடுக்கும். உடலுறு பிணிகள் மருந்தின் மூலமாய் நீங்கும்; மனநிகழ் கலக்கம் நண்பர் மூலமாய் நீங்கும்; என்னணமெனின், சிநேகிதரிடத்து நமக்கு உண்டான மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தை வாய்விட்டுரைத்தலே ஒருவித ஆறுதலைத் தரும்.

நட்பினது இந்தச் சிறந்த தன்மையின் அருமையையும் அவசியத்தையும் உணர்ந்ததனாலன்றை ஒரு குடை நீழலிலுலகங் காத்திடும் பெருமை வாய்ந்த மன்னர்களும் தமக்கு அமயத்துக் கேற்ற அருந்துனை புர்தல்வேண்டி அமைச்சர் முதலானவர்களை ஆதரிந்து வருகின்றனர் கவிச்சக்கிரவர்தியாகிக் கம்பர்.

“நல்லவுந் தீயவு நாடி நாயகம்

கெல்லையின் மருத்துவ ரியல்பி னெண்ணுவ

ரொல்லைவர் துறுவன வுற்ற பெற்றியிற்

றொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்”

என உரைத்துள்ளார். இங்ஙனம் அரசனார் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட அமைச்சன் உண்மை வழியில் அரசனுடன் நட்புப் பாராட்டினால் அரசனுக்கு அந்த நட்புப் பெரிதும் நன்மை பயக்கும். உண்மை வழியில் நட்புக் கொள்ளாதார் நட்பினுந் தனிமையே சிறந்தது.

“அமரகத் தாற்றறுக்குங் கல்லாமா வன்னார்.

தமநீற் றனிமை தலை”

என்றார் திருவள்ளுவனாரும்.

அரசர் தாம் அமைத்துக்கொண்ட அமைச்சர் மாட்டு அதிக அதிகாரத்தை ஒப்பித்தலாகாது: எனினில், அரசர்கள் சத்தியற்றவர்களாயின இவ்வமைச்சர்களே அரசின் அதிகாரம்முழுமையுங்கைப்பற்றுகின்றார்கள்; இவர்கள் ஆட்டும்படியெல்லாம் அரசன் ஆடவேண்டும்; இதற்குத்திருஷ்டாந்தம் நமது இந்துதேச சரித்திரத்திற் படித்ருக்கிறோம். மகாராஷ்டிர அரசனான சாஹு என்பவன் அரசுபுரியும் ஆற்றல் இல்

லாதவனாய் இருந்தபடியால் அவனிடத் தமைச்சனாயிருந்த பாலாஜி விச்வநாத என்பவன் இராஜாதிகாரம் அனைத்தையுங்கைக்கொண்டு தன் இஷ்டத்தின்படி அரசனை ஆட்டுவித்தான்; அரசின் வலிமை குன்றவே அமைச்சர் வலிமை கொண்டனர். இதற்கே பிறிதொரு திருஷ்டாந்தம் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் முதற் காப்பியமான சீவக சிந்தாமணியிற் காணலாம். “இராச மாபுரத்திற் செங்கோல் செலுத்திய சச்சந்தனென்னு மரசன், தன் மாமனும் விதையதேயத் தரசனுமாகிய ஸ்ரீ தத் தனது மகள் விசயையை மணந்து அவளது பேரழகுபற்றி யெழுந்த வேட்கை மிகுதியால் அவளோடும் அநவரதஞ் சுகித் திருப்பக் கருதி, நிமித்திகன் முதலிய மந்திரிமார் கூறிய உறுதி மொழியைக் கொள்ளாமல், கட்டியங்கார னென்னும் மந்திரி யொருவனை யழைத்து அவனை நோக்கி “நீ இந்நாட்டைக் காத்து வருதி” என விதித்து, அந்தப்புரம் புகுந்து, தானெண்ணிய வண்ணஞ் சுகித்திருந்தான். அப்பொழுது கட்டியங்காரன் அரசனைக் கொன்று இராச்சிய முழுதும் தானே யாளக் கருதி அறிவுடையோர் சொற்கேளாமல், அரசு னிருக்கும் அந்தப்புரத்தைச் சேனைகளோடும் வளைந்துகொண்டான். அதனை அரசன் வாயில் காப்பாளனாக லறிந்து, மனங் கலங்கிப் புலம்பிய விசயைத் தேற்றி, அவளை முன்னமே தான் செய்வித்த மயிற்பொறிமே லேற்றி, அவள் கருப்பமுற்று இருந்ததனின் மகப்பேற்றைக் கருதி, ஆகாய வழியே வேற்றிடஞ் செல்ல விடுத்துத் தான் புறம்போந்து, கட்டியங்காரனோடும் அவன் படைவீரரோடும் போர்செய்து பின்பு அவனால் மாய்ந்தான். அப்பால், “கோதுசெய்குணக் கோதினுட், கோதனன்” ஆகிய கட்டியங்காரன் வெற்றி முரசறை வித்து எல்லாவற்றையுங் கவர்ந்துகொண்டான்” எனச் சிந்தா மணிக் கதையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒருவனுக்கு மனைவி மக்கள் இருந்தபோதினும் நண்பரில்லாவிடின் அஃது அவனுக்கு ஒரு குறையாகவே இருக்கும். தன்னுடைய மனநிகழ்ச்சிகளை வாய்விட்டுரைப்பதற்கு ஓர் நண்பனைப் பெறாதான் மனத்தினை அவனுடைய எண்ணங்களே அழிக்கின்றன. இங்ஙனம் நட்பாரோடு நட்பு எண்ணங்களை வெளியிடுவதனால் ஒன்றினுக்கொன்று

முரண் படுவனவாகிய இருவகை விளைவுகள் உண்டாகின்றன. எப்படியென்றால் இன்பம் பயப்பதான விடயத்தை நண்பர்களுக்குக் கூறுவதனால் நமது மகிழ்ச்சி இருமடங்காய் அதிகரியா நிற்க, துன்பந் தருவதான விடயத்தை நட்பாருக்குக் கூறுவதனால் அத்துன்பம் முன்போல் இருமடங்காய் அதிகரியாமல் அரை அளவாகக் குறைகின்றது.

நட்பினது பிறிதொரு சிறந்த குணமாவது நட்பின் துணை மனத்தின் விருத்திக்கு முக்கிய காரணமாய் இருப்பது. அறியாமையாகிய இருளினைப் போக்கித் துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை யாக்கி நம்மை ஊக்குதலானும், இனிய வசனங்களால் நம்மை முகமலரச் செய்தலானும், நமது நண்பர்களது நட்புப் பரிதியின் ஒளியை ஒக்கும். பரிதியின் ஒளியாற்பன்னிற மலர்களும் எழிலும் வண்ணமும் பெற்று இலகுவதுபோல, நட்பின் உதவியால் நமது வாழ்க்கை நாட்கள் இடரின்றி மேன்மைபெற்று விளங்காநிற்கும். நமதெண்ணங்களை நம்முடன் பழகினாருக் கெடுத்துரைப்பதனால் மனத்திற் றெளிவு உண்டாகின்றது. இன்ன இன்ன சமயத்தில் இன்ன இன்ன முறைபாய் நடப்பதென்று அறிகிறோம். நமது அறிவு விருத்தியாகின்றது. ஒரு நாள் முழுவதும் ஒருவன் தானே ஆலோசித்து அறியக்கூடிய விஷயத்தினும் ஒரு நாழிகையில் நண்பர்களுடன் கலந்து பேசுவதனால் அறியக்கூடிய விஷயம் மிக அதிகமே. நட்புரோடு பழகிப் பேசுதல் ஒரு முடிப்பினை அவிழ்த்துப்பார்த்தலை ஒக்கும் என்றும், அங்ஙனம் பேசாது சம்மாவிருத்தல் முடிப்பினை அவிழ்க்காமல் உள்ளே இருக்கும் பொருள் இன்னதென்றறியாதிருத்தலை ஒக்கும் என்றுங் கூறுவது நியாயமே.

“ஆயிரங் கண்ணே னருங்கலச் செப்பு

வாய்திறந் தன்ன” து வாய்ப்புடை நட்பே.

இத்தகைய நன்மையை அறிவான்மிக்க நண்பர்களிடத்தே தான் அடையக்கூடுமெனக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. நண்பர் சிலரிடத்து நாம் அறியக்கூடிய விஷயம் ஒன்றும் இல்லாவிடினும் அவர்கள் கேட்குங்கேள்விகளால் நமதுபுத்தி தூண்டப்படுகின்றது. ஒரு கத்தியைக் கூர்மையில்லாக் கல்வினமீது தேய்த்தாலும் கூர்மையை அக்கத்தி தானே அடையுமாறு

போல அறிவினாற் சிறியாரொடு பழகினும் நமது புத்தியே மேலும்மேலும் கூர்மை அடையும் என்பதற்கு ஐயம்இல்லை.

புத்தகங்களை நண்பர்களுக்குச் சமானமாகக் கூறுவது வழக்கம். புத்தகங்களோ நாமே விரும்பிப் பழகினாலொழிய யாதொரு நன்மையும் பயவா. நண்பர்களோ நாம் விரும்பா விடினும் பிழைத்தவிடத்து நல்லறிவு கொளுத்துவர்.

அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த நூலைப் படிக்கப் படிக்கப் புதிய நயங்கள் புலப்படுமாறுபோல, உண்மையான நண்பர்களுடன் பழகப்பழக இருவர்க்கும் மகிழ்ச்சியும் ஒற்றுமையும் அதிகரிக்கும்.

“அருநா லுணர் தொறு முறுநயம் போலக்
கழிமகிழ் நாளும் பயுறொறும் வளரக் கலப்பதே
நட்பெணப் படுமால்”

என்றார் விநாயகபுராண முடையார்.

“நவ்றொரு நூன்யம் போலும் பயிறொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு”

எனத் திருவாய்மலர்ந்துளர் பெருநாவலரும். உண்மை நட்பைப் பிரகா நெடுந்திசைப் பெருந்தண் டேந்திய கரதலத் தண்ணலானும் பிரிக்க முடியாது. இதன் உண்மையை உடனுயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய நட்பைக் கொண்டவராயிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனிடத்தும்பிசிராந்தையார். பொத்தியார் ஆகிய இவர்களிடத்துங் காண்க. கோப்பெருஞ் சோழன் துறந்து உயிர் நீத்தது கேட்டுத் தாமும் உடன் உயிர் நீத்தார் அவனது தோழர் பிசிராந்தையார். கோப்பெருஞ் சோழன் இடுக்கணுற்று வருந்துழி, பிசிராந்தையார் வாராரென்றசான் றோர்க்கு அவர் வருவாரென்று உறுதியுடன் கூறினான்.

“தென்னம் பொருப்ப னன்னுட் டிள்ளும்
பிசிரோ னென்பவெ னுயிரோம் புந்நே
செல்வக் காலை நிற்பினு
மல்லற் காலை நிலலன் மன்னே”

கோப்பெருஞ் சோழன் கூறியவாறே பிசிராந்தையார் வந்து தாமும் உயிர் நீத்தார். இதனைக் கண்ட பொத்தியார்,

“வருவ நென்ற கோனது பெருமையு
மதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறத் தன்றே”

என வியந்து புகழ்ந்துள்.

அன்பின் மிகுதியாலுண்டான நட்பின் சிறப்புப் பொய்கையாருக்கும் அவரது மாணவனாய் சேரமான் கணைக்காலி லீரும்பொறைக்கும் உள்ளதான உணர்ச்சி ஒப்புமையின்பெருமையா வினிது விளங்குகின்றது. “மாணமே எவற்றினும் மாட்சி சான்ற” தென வுணர்ந்த மன்னவன் ‘பாவச் சமையுட லேப் பாரி லெறிந்துய்வேனே’ என அரற்றித் தன்னைச் சிறையகத்தேயே மாய்த்துக் கொள்கின்றான். மன்னனது ஆசானாய் பொய்கையார் பகையரசாய் செங்கணைத் தன்வயப்படுத்தி அவனிடமிருந்து சேரமானை நீக்கும் உத்தரவுச்சீட்டுப் பெற்றுச் சேரமானைக் காணுதற்பொருட்டு ஒடிவந்தனர். ஆண்டுச் சேரமான் இறந்திருத்தலைத் கண்ணுற்ற பொய்கையார் பிரிவாற்றாது வருந்தி சேரமானை வாரியணைந்து,

“மாண முருவெடுத்து வந்தனைய மன்னவனே!
ஞான வொளிபரப்பு நல்வெண் மணியேயோ!”

“அன்பே வடிவா யமர்ந்தவெழிற் கோமானே!
நன்பே ருலக நயந்து நடந்தனையோ!”

“காட்சிக் கினிய கவினுடைய காவலனே!
மாட்சி நலஞ்சான்ற மாணவவோ!”

“தண்ணமிழ்தம் போலுந் தமிழின் சுவையறிந்த
வண்ணலே யென்னைகொலோ வாருபுரி னீங்கினையே!”

“உன்னைப் பிரிர்திந் கொருகணமுந் தாழேன்யா
என்னுடலை நீத்தங் கெழுந்தேன் பெருமானே!”

எனப் புலம்பி வீழ்ந்திறக்கின்றார்.

இஃதன்றோ உண்மை நட்பு! இஃதன்றோ உண்மை அன்பு!

ஆகவே, மக்களுக்க் குரியதோர் சிறந்த இலக்கணமாய் விளங்குவது நட்பு; மனவமைதியைத் தந்து இன்பம் பயப்ப

பது ரட்டி; அமையத்துக் கேற்ற அருந்துணை யளிப்பது ரட்டி; வாழ்க்கைப் பயனை யளித்து இன்புறுத்துவது ரட்டி; மனத்தின் விருத்திக்கு முக்கிய காரணமாய் இருப்பது ரட்டி; அருமையான தூல்போலும் விளங்குவது ரட்டி; கூற்றுவனா ளும் பிரிக்க முடியாதது உண்மை ரட்டி. இது நிற்க,

நட்பாராய்தலைக் குறித்துப் பேசுவாம். ஒரு பொருளை வாங்க விரும்புகிறவர்கள் அப்பொருளின் லக்ஷணங்களையே கவனித்து வாங்குமாறுபோல உண்மையான நன்பனை அடையவேண்டியவர்கள் தமது நட்பாளனது குணத்தை அறிந்த பின்னரே அவனுடன் கெழுதகைமை மிக்குப் பழகுதல் வேண்டும். பகைமையானகத்தாற் கூடாதிருந்தே தமக்கு வாய்க்குமிடம் பெறுந்துணையும் புறத்தாற்கூடி யொழுதுவார் ரட்டும், பயன் உள்வழி ரட்டிச்செய்து அஃது இல்வழி ஒழியும் ஒப்பிலாறது ரட்டும், பேதையின் ரட்டும், விடமரும், தூர்த்தரும், வேழம்பரும் போன்று பலவகையால் நகுவித்துத் தாம் பயன்கொண் டொழிவாரோ திளதாய ரட்டும், தம்மால் முடியுங் கருமத்தை முடியாதாக்கிச் செய்யாதாரோடு கொண்ட ரட்டும், வினையஞ்சொல்லும் ஒவ்வாது வேறு வேறாயிருப்பார் ரட்டும், மனைக்கண் இருந்துழி நட்பாடிப் பலரோடு மன்றின் கண் இருந்துழிப் பழிகூறுவார் ரட்டும் தீமையே பயத்தலின் தீநட்பின்பாற் படும். ஆகவே, இன்புறும் போழ்ததுத் தாமும் இன்புற்றும், துன்புறுமமையத்துத் தக்க உதவிபுரிந்தும் உடனிற்பவர்களே ரட்டாரென்க. ஆபத்துவேளையில் அருந்துணை புரிதலே நட்பின் சிறந்த இலக்கணம்.

“உடுக்கை யிழீந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதாம் ரட்டி.”

என்றார் தேய்வப்புலவரும். ஒழுக்கத்தான் மேம்பட்டபெரியாருடன் கொண்ட ரட்டி நாடோறும் நிறைந் தன்மைத்து. பண்பிலாதாரோடு கொண்ட ரட்டி நாடோறும் சிறுமையடைந்தே வரும்; அஃதாவது, அறிவுடையாரோடு கொண்ட ரட்டி, இளம்பிறைபோல, முன் சுருங்கிப் பின் பெருகும்; பேதையொடு கொண்ட ரட்டி முன் பெம்மருகி, மதியம் போலப் பின் சுருங்கும்.

“பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நானும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே”
தானே சிறியார் தொடர்பு

என்றார் நாலடியாரிலும்.

உண்மையான நாட்டார் தீங்கிழைக்க நேர்ந்தால், அவர் செயலைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டியது நமது கடமை. இழலுழான் வரும் பேதைமை யாவர்க்கு முண்மையின் தமக்கு ஏதங்கொண்டாரென்றதல். ஊழ்வகையான் எம்மின் வரற்பாலது ஒற்றுமை மிகுதிபற்றி அவரின் வந்ததென்றதல் கொள்வ தல்லது, அன்பின்மை யென்று கொள்ளப்படாது.

“நல்லா ரெனத்தா னனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
யல்லா ரெனினு மடக்கிக் கொளல்வேண்டு
நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு றுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு”

என்றார் நாலடியாரிலும்.

தெளிவு இல்லாதாரது நட்புக் கூடாது. ‘தெளிவினார் நட்பே பகை நன்று.’ அமையத்தில் உதவுவார் நட்பைப் போற்றிக் கொளல்வேண்டும்.

“சேய்த்தானுஞ்சென்றகொளல்வேண்டுஞ் செய்வினைக்கும்
வாய்க்கா லனையார் தொடர்பு”

என்பதையுங் காண்க.

நன்றி உள்ளவர்களின் நட்பைப் போற்றுதல் வேண்டும்.

“நாயனையார் கேண்மை கெழீஇக்.கொளல்வேண்டும்.”

நாய் நன்றி மறவாதிருப்பதிற்பெரிதும் பெயர் போனது. ஒற்றுமை இல்லாதார் நட்பும் தீங்கு பயப்பதே.

“உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட்
பாம்போ டினுறைந் தற்று”

என்றார் சேந்நாப்போதாரும்.

கடையாயாரொடு கொண்ட நட்பு, இடையாயாரொடு கொண்ட நட்பு, தலையாயாரொடு கொண்ட நட்பு என நட்பு

மூவகைத்து, கடையாயாருடன் கொண்ட நட்புக் கமுகம ரத்தை யெக்கும்; எப்படிக்க கமுகினை நாடோறும் பாதுகாப்பது அதனை வளர்ப்பவனது கடமையோ அப்படியே கடைவகுப்பினரோடு கொண்டநட்பை நிலைக்கச்செய்யவேண்டின் அதனைநாடோறும் போற்றுதல்வேண்டும். இடையாயாருடன் கொண்ட நட்புத் தென்னமரத்தை யொக்கும். எப்படித்தென்னமரத்தை வளர்ப்பா னொருவன் முதலிற்சில மாதங்களுக்கு மாத்திரம் பாதுகாத்துப் பின்பு கவனியாதிருக்கின்றானே அப்படியே இடையாயார் நட்பு முதலிற்பாதுகாத்தாற் பின்பு தானே வளரும். தலையாயார் நட்புப் பனைமரத்தை யொக்கும் வளர்ப்பான் வேண்டாதுதானே வளர்ந்துபலன் தருவது பனைமரம். சிநேகிதரை விட்டுப் பிரிந்தவர் பிழைநோக்கிப் பிரிந்தாராயினும், பிழை செய்தவரினுங்கடையர். பிழையைப் பொருத்தலே நட்பைவளர்க்கும். நண்பரைப் பிழையின்பொருட்டிப் பிரியல் ஆகாது.

“இன்ன செயினும் விடுதற் கரியாரைத் தன்னாத் துறத்த மருவதோ?—துன்னருஞ்சீர் வின்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ கண்குத்திற் றென்றுதந் கை”

எனவேளாண் வேதம் முழங்குகின்றது.

ஒருவன் தானே ஒருவிடயத்தை ஆலோசித்துமுடித்தலினும் தன்னுடனுள்ள நட்பாளரது புத்திமதியைக்கேட்பதே உத்தமம்; ஏனென்றால் நம்மனதின் கண்மரைந்துகிடக்கும் தற்புகழ்ச்சியால் நமது ஆற்றல் இவ்வளவினதென்று நாம் அறியாதிருக்கக்கூடும். புத்திமதி ஒழுக்கத்தைப்பற்றினதென்றுந்தொழிலைப் பற்றினதென்றும் இருவகைத்து. ஒழுக்கத்திற் பிறழாதிருப்பதற்கு இன்றிமையாய்த் துணை நட்பு. தொழிலைச் சீர்பெற நடாத்துதற்கு நட்பின் உதவி அத்துணை வேண்டியதில்லை. தொழில் நிறைவேறுதற்குப் பிறருடைய புத்திமதியைக் கேளாதிருப்பதே நலம். நமது ஆற்றலை முற்றிலு மறியாதார் புத்திமதியைக் கேட்பது நேரிதன்று. ஒருவைத்தியன் மிகவுங் கைதேர்ந்தவனாய் இருக்க

லாம். அவன் அந்த னோபை நீக்கும்பொருட்டு மருந்து கொடுக்கின்றானே அந்தனோய் அம்மருந்தின் குணத்தால் நீங்கின போதிலும், நோயாளியின் உடம்பின் நிலை அவ்வைத்தியன் அறியானாயின் இருக்கிற னோபைநீக்கிப் பிறிதொரு னோபைக்கொண்டு வந்துவிட்டாலும் விடுவான். அதுபோல, நமதாற்றல அறியாதார் சொல்லும் புத்திமதியால், இருக்கிற இடர் நீங்கினபோதிலும் எதிர்பாராத பிறிதோறிடர் தோன்றினுந் தோன்றும். முக்குணங்களும் மாறியாறி வருதல் யாவருக்கு முண்மைபின், உயர்ந்தபொருளை இழிந்தார் வாயிலும், இழிந்த பொருளை உயர்ந்தார் வாயிலும், உறுதிப் பொருளை பகைவர்வாயிலும், கெடுபொருளைச் சினேகர் வாயிலும், ஒரே விடத்தே கேட்கப்படுதலால், எவரெவர் வாயினால் எந்தெந்தப்பொருளைக் கேட்டாலும் அதனுள் மெய்ப்பொருளை அறிவதே அறிவு.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்றார் போய்யில் புலவரும்.

ஆகவே, சொல்லுவா ரியல்புநோக்காமல் அப்பொருளின் பயனோக்கி நல்லதைக்கொண்டு தீயதை விடுவது அறிவேன்பது.

நட்பின் சிறப்பு மிகவருமே. நாணத்தினாலேனும் அச்சத்தினாலேனும் நாம் ஒரு விஷயத்தைக்குறித்துப் பேசுதல் தகுதியாய்த் தோன்றாமையற்றி வாய்வாளாமை மேற்கொள்ளவேண்டியிருக்கும். அத்தகைய சமயத்தில் நமக்கு உதவி புரிபவர் நமது நன்பரே ஆகவே நன்பர்களில்லாவிடின் ஒருவனுக்கு இவ்வுலகில் இன்பமே கிடையாது. உண்மையான நண்பன் ஒருவனிருந்தால் அவனிருப்பது அழியா இன்பத்திற்கு மூலகாரணமாயிருக்கும்.

III. சுகிரில்லாபம்

அல்லது

நட்புப்பேறு.

‘புத்திசாலிகளாயிருக்கிற சினேகிதர்கள், திரவியமில்லா திருந்தாலும் வேறே சாதனங்க ளில்லாவிட்டாலும், காசும் எலியும் ஆமையும் மானும்நட்பினால் ஒன்றையொன்று காப்பாற்றினாற்போல் ஒருவர்க்கொருவர் உதவுவார்கள் என்று சோமசன்மா சொல்ல, இராஜகுமாரர்கள், ‘அஃது எப்படி?’ என, சொல்லத் தொடங்கினான்:—

‘கோதாவரிக் கரையிலிருக்கிற ஒருபெரிய வன்னிமரத்தில் இலகுபதந நென்னுங் காகம் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள் விடியற்காலத்தில் அங்கே யமனைப்போல் மிகவும் பயங்கரமாய் ஒரு வேடன் வந்தான். இலகுபதநன் அவனைப் பார்த்துப் பயங்கொண்டு ‘இந்தத் தூரத்தா மா என்ன பண்ணுவானோ தெரியவில்லை; ஆகையால், இதைச் சோதிக்கவேண்டும்’ என்று இரைதேடிகிற யத்தனத்தை விட்டிருக்க, இதற்குள்ளே அவ்வேடன் வலையை விரித்துப் பலவகைப்பட்ட தானியத்தைத்தெளித்து அங்கே ஓர் செடிமறைவிற் பதுங்கிக்கொண்டிருந்தான். அதன்பிறகு தன் பரிவாரத்தோடு அந்த மரத்தில் வந்திறங்கின சித்திரக்கிரீவனென்னும் புரூவரசு, அங்கே இறைத்திருக்குந் தானியத்தைப் பார்த்து, தன் பரிவாரப்புரூக்களுடனே, ‘இந்த நிர்மானுஷியமான காட்டில் தானியம்எப்படிவரும்? யாராகிலும் கொண்டுவந்து போட்டிருக்கவேண்டும்; இது நமக்குத்தெரிந்தாலல்லாமல் இதைப் பசுளிக்கலாகாது. ஒரு பிராமணன் பொற்காப்புக்கு ஆசைப்பட்டிப் புலியினால் எப்படி மரணமடைந்தானோ, அப்படியே நாமும்ஒரு துன்பமடைவோமெனத் தோற்றுகிறது’ என, புரூக்கள் அதைக்கேட்டு, ‘அஃதெப்படி? மஹாராஜாவே’ என, சித்திரக்கிரீவன் சொல்லுகிறது:—

‘நான் தென்காட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருக்கையிற் பார்த்தேன்; அதைக் கேளுங்கள்; ஒரு கிழப்புலி பலயினத்தால் ஆகாரஞ் சம்பாதிக்கக்கூடாமல் ஓர் ஏரிகரையில், நீரா

டிக்கையில் தருப்பை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு பிராமணன் அந்த வழியில் வந்தான். புலி அவனைப்பார்த்து 'ஓ பிராமணா! இந்தப் பொற்காப்புத்தருகிறேன் வா' என, இதைக்கேட்டு அந்தப் பிராமணன், அப்புலியைப்பார்த்து 'இந்தக் காப்பு நமக்கு வலியக்கிடைக்கிறது; மரணத்துக்கு இடமாகிய புலியின் கிட்டப் போகலாகாது, ஆகையால் இந்தக் காப்பில் ஆசை வைக்க லாகா தென்போமானால், மரணத்துக்கு நாலண்டையும் வழியாகையால், இதைக்குறித்துப் பிரயத்தனம் அவசியம் பண்ணவேண்டும்' என்று தன் தூராசைக்கு ஏற்பத் தனக்குள்ளே ஆலோசித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு, புலியைப்பார்த்து காப்பு எங்கே யிருக்கிறது?' என, புலி, கையில்வைத்துக்கொண்டு, 'இதோபாரும் பிராமணேத்தமா' எனக் காண்பித்தது. பிராமணன் 'உன்னிடத்தில் எனக்கு எப்படி நம்பிக்கை?' என, புலி, 'நான் வைகறையில் மூழ்கி நித்திய தானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். நகமும் பல்லும் போன கிழவனாயிருக்கிறேன். இப்போது, என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லையா? வேட்டல், ஓதல், கொடுத்தல், தவம், சத்தியம், உறுதி, பொறுமை, ஆசையின்மை என்னும் இவ்வெட்டுத் தருமங்களையும் நான் அறிந்திருக்கிறதினால் இந்த அபூர்வ வஸ்துவை யார்க்காகிலும் கொடுக்க இச்சிக்கிறேன்; இதனால் என்னிடத்தில் நற்குணமிருக்கின்றதென்று அறியவில்லையா?' என, அப்போது பிராமணன், 'இது மெய்தான், ஆனாலும் புலிமனிதரை அடித்துத்தின்னுகிறதென்று மிகவும் லோகாபவாதமிருக்கிறது' என, புலி, 'நான் தருமசாஸ்திரமும் அறிந்திருக்கின்றேன்; தம்பிரானன் தமக்கு எப்படித் தித்திப்போ அப்படி எல்லார்க்கும் இருக்குமென்று அறிந்துசாதுக்கள் பிராணிகளிடத்தில் தையாயிருக்கின்றார்கள்; தம்மைப் போலச் சுகதுக்கங்களைப் பிறரிடத்தில் நினைக்கின்றார்கள்; நீ மிகவும் தரித்திரனாகையால் உனக்குக் கொடுக்க யத்தனிக்கிறேன். சாஸ்திரமும் இப்படியே யிருக்கிறது; எப்படியும் ஏழைக்கே கொடுக்கவேண்டும்; செல்வமுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கலாகாது: மருந்து நோயாளிக்கு எப்படிக்குணங் கொடுக்குமோ அப்படி நோயில்லாதவனுக்கு ஆகுமா; நீ இந்த வரியிலே மூழ்கி வந்து காப்பை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ' என்ற

வுடனே, ஐயோ! பிராமணன் புலியின்பேச்சை நம்பி ஸ்நானம் பண்ணுகிறதற்கு ஏரியில் இறங்கினவுடனே உளையிற் புதைந்து காலைப் பிடிங்கிக்கொண்டு வரக்கூடாமல்திகைத்தான். புலி அதைப்பார்த்து, 'பிராமண! பயப்படாதே, நான் உன்னைச் சேற்றினின்றும் எடுக்கின்றேன்; சற்று இரு' என்று சொல்லிக் கொண்டு மெல்லெனப் போய் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது. அப்போது பிராமணன் எண்ணமிடிகிறான்: 'துஷ்டர்கள் வேதாத்தியயனம் பண்ணியிருந்தாலும், தருமசாஸ்திரம் அறிந்திருந்தாலும் அவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. எவன் சபாவம் எப்படியோ அஃது எப்போதும் போகாது. இப்படியிருக்கையில் பேராசையினால் இந்தத் துஷ்டனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து மோசம்போனேன்' என்று, இப்படிப் பச்சாத்தாபப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில், அந்தப்புலி கொன்று தின்றது. ஆகையால், 'மிகவும் ஆலோசனைபண்ணி ஏதொன்று செய்யத் தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது' என்று இப்படிச் சித்திரக்கிரீவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, ஒரு புறா கர்வத்தோடு, 'இப்படி ஆலோசித்தால் ஓரிரையும் நமக்கு அகப்படாது. மேலும் வெட்கமுறுகின்றவன், பொறாமையுள்ளவன் சந்தோஷமடையாதவன் குரோதமுள்ளவன் தீராச்சந்தேகமுள்ளவன், பிறர்பொருளாற் சிவிக்கிறவன் என்னும் இவ்வாறுபேரும் துக்கத்தையே அனுபவிப்பார்கள்' என, இதைக் கேட்டுப் புறாக்களெல்லாம் தானியத்தைத் தின்னும் பொருட்டுப் போய் நிலத்திலிறங்கி வலையி லகப்பட்டன. புறாவரசன் அதைப் பார்த்து, 'எல்லாரும் என் சொல்லைக் கேளாமற் போனார்கள்: இப்போது நான் ஒன்றியாயி ருந்து பலனில்லை' என்று சொல்லி, அதுவும்வலையில்வந்து அகப்பட்டது.

வேடன் பசுடிகள் வலையில்சிக்கிக்கொண்டதைப்பார்த்து அதனிடத்திற்கு வரத்தொடங்கினான். அதைப் புறாக்கள்கண்டு, சித்திரக்கிரீவனைப் பார்த்து, 'நாங்கள் நீசன் புத்தியைக் கேட்டு உன்னை அவமானம் பண்ணினோம். அதன் பலன் பிராப்தியாயிற்று' என, அப்போது சித்திரக்கிரீவன், 'இப்போது இதைச் சொல்லிப் பயனென்ன? இதற்கு ஒரு

பாயம் இருக்கின்றது, எல்லோரும் வலையோடு கூட ஒருமிக்கப் பறந்து வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் பிராணனைக் காப்பாற்றலாம்' என, இதைக் கேட்டவுடனே யெல்லாப் பறவைகளும் வலையோடு கூடச் சடிதியிற் பறந்துபோயின. அதை வேடன் தூரத்திலிருந்து பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து 'இவைகள் ஒரே மனமாய் வலையைக் கொண்டுபோயின. ஆயினும், இவைகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று விரோதங்கொள்ளும். அப்போது என் கையிலகப்படும், என நினைத்துக்கொண்டு அவைகளின் பின்னே ஓடும்போது புறக்கள் கண்ணுக்கு மறைந்து போய்விட்டன. பிறகு அவன் வருத்தமுற்றுத் திரும்பி வந்துவிட்டான். இவ்வாச்சரியமெல்லாம் பார்த்திருந்த இலகுபதந னென்னுங் காசும் அந்தப் புறக்களின் பின்னே போயிற்று.

கபோத ராஜா தன் கூட்டத்தைப் பார்த்து, 'கண்டகிநதி தீரத்திலிருக்கும் சித்திரவனத்தில் என் சிநேகிதனான இரணியக னென்னும் ஓர் எலியரசன் இருக்கிறான். அவன் பல்லினாலே நம்முடைய வலையை அறுப்பான். அங்கே நடவுங்கள்' என, இதைக் கேட்டு அப்படியே எலியரசன் வளையண்டை இறங்கின; அப்போது, ஏதாவது ஆபத்து நேரிடுமென்பதைக் குறித்துத் தன் வளைக்கு நூறுவழி செய்து கொண்டு உள்ளேயிருந்த எலியரசன், புறக்களிறங்கின சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயந்து அடங்கியிருக்கையில், சித்திரக்கிரீவன், 'சிநேகிதா! இரணியகனே! எங்களோடே ஏன் பேசவில்லை?' என, அதைத் தன் சிநேகனுடைய தீங்குரலென்று அறிந்து சந்தோஷத்தோடும் சீக்கிரமாக வளையினின்றும் வந்து, 'நான் புண்ணியவானாகையாற் சித்திரக்கிரீவனென்னும் மித்திரன் என் வீட்டுக்கு வந்தான். இவ்வுலகத்தில் மனமொத்த மித்திரனோடு சம்பாஷிக்கிறதிலும் வேறே ஆனந்தம் ஏது' என்று உபசாரஞ் சொல்லி, பிறகு அதனுடைய அவஸ்தையைப் பார்த்து மிகவுந் துக்கித்து, 'மித்திரா! நீ எல்லாரைக் காட்டிலும் சமர்த்தனாமே; உனக்கு இப்படிப்பட்ட காரியம் எப்படி நேரிட்டது?' என, புற, 'எந்தக் காலத்தில் ஏது நடக்குமோ அது நடக்கும்; விதி வலிது; அதன்முன் யாருடைய உபாயம் நடக்கும். கடல் பெருகி மேலிட்டால் அதற்

குக் கரையேது' என, இரணியகன், 'இந்தப் பேச்சு மெய்யே ; நூறுநாழிகை தூரத்திலிருந்து வஸ்துக்களைத் தெரிந்துகொண்டு போகிற நீ இன்றைக்கு வேடன்வலையிற் பாராமற் சிக்கிக்கொண்டையே, பார். சந்திர சூரியர்களுக்கு இராகுகேதுக்களாற் பிடை வருதலும், யானையும் பறவையும் பாம்பும் கட்டுப்படுதலும், புத்திசாலிகளுக்கு வறுமை வருதலும், தெய்வத்தின் மகிமையே யல்லாமல் வேறல்ல' என்று சொல்லிச் சித்திரக்கிரீவன் கட்டுண்டிருக்கிற வலைக்கயிற்றை அறுக்கத் தொடங்கிற்று. அப்போது சித்திரக்கிரீவன், 'மித்திரா ! முன்னே என் பரிவாரத்தினுடைய கயிற்றை அறு; பிறகு என் பாசத்தைத் துணி' என, கேட்டு, எலி, 'என் பல் மிகவும் மிருதுவானது; அதற்குப் பலமுங் கொஞ்சம்; இத்தனை பெயருடைய பந்தனைகள் எனக்கு எப்படி அறுபடும்; உன் தளையை அறுத்துப்பன் என் சாமர்த்தியத்துக்குத் தக்கதாக அவர்களுடைய தளையையும் அறுப்பேன்' என, சித்திரக்கிரீவன் 'நல்லது, முன்னே இவர்களுடைய பாசத்தை அறு' என, இரணியகன், 'தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு தன் பரிவாரங்களைக்காப்பாற்றவேண்டும்; அறம்பொருளின் பம் வீடாகிய இவைகளுக்குப் பிராணன் முக்கிய சாதனமாகையால் அதைக்காப்பாற்றினால் எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றினாற்போலாகிறது' என, சித்திரக்கிரீவன், 'இந்த நீதி சரிதான்; ஆயினும் இப்படிப்பட்ட வேதனையை நீக்கிப் பாலனம் பண்ணுகிறதல்லவோ என்னை இவர்கள் இராஜாவாக நினைக்கிறார்கள். ஆகையால், என் பிராணனிடத்தில் இச்சையை விட்டு இவர்களைப் பிழைப்பி' என, அதைக்கேட்டு எலி, நீ பரமசாது ; அடுத்தவர்களை ஆதரிக்கிறவனாயிருக்கிறாய்; யஜமாநனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிற சேவகனும், சேவகனிடத்திற் பிரீதியாயிருக்கிற யஜமாநனும் சுகமடைவார்கள்' என்று சொல்லி எல்லாவற்றின் பாசங்களையும் அறுத்துச் சித்திரக்கிரீவனுடைய கட்டையுஞ் சேதித்தது. பிறகு, ஒன்றையொன்று தழுவிக்கொண்ட பிரியவார்த்தைகள் சொல்லின. சித்திரக்கிரீவன் பரிவாரத்தோடு தன்னிடத்திற்குப்போயிற்று.

இலகுபதந் நென்னுங் காகம் இவை யெல்லாம்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, இரணியகனை ளோக்கி, 'நீ பாக்கியவானு

யிருக்கிறாயாகையால் நானும் உன் சினேகத்தை விரும்புகிறேன்; நீ தயைசெய்து எனக்குச் சினேகனாகவேண்டும்' என, அப்போது இரணியகன், 'நீ யார்?' என காகம், 'நான் இலகுபதனென்கிற காக்கை' என அதைக்கேட்டு எலி, 'உனக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம் ; உலகத்திற் சமானஸ்தர்களுக்கே சினேக முண்டாகிறது; நான் உனக்கு இரை; நீ என்னைத் தின்கிறவன். இப்படியிருக்கையில் இஃது எப்படியாகும்? ஆபத்துக்கே முகாந்தரமாம். நரியின் சினேகத்தினால் ஒரு மான் வலையில் அகப்பட்டதுபோல் உன்னால் எனக்குப் பொல்லாங்கு நேரிடும்' என இலகுபதனன் அதைக்கேட்டு, 'மான் எப்படி வலையிற் சிக்கிக் கொண்டது?' என, எலி சொல்லத் தொடங்கிற்று:—

'மகததேசத்திற் சண்பகவனத்தில் ஒருமானும் காகமும் ஒன்றுக்கு ஒன்று நட்பாயிருந்தன. அப்படியிருக்கையில் அந்த மான் மனத்தின்படி புல் முதலானவைகளை மேய்ந்து கொழுத்திருக்கிறதை ஒரு நரி பார்த்துத் தனக்குள்ளே ஆலோசித்து 'இவன் நமக்கு அசாத்தியனாயிருக்கிறானாகையால் இவனை வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டும்' என்று இப்படி நிச்சயித்து, அதன் சமீபத்திற் போய், 'சினேகிதா! ஈசுமா?' என, அதைக்கேட்டமான், 'நீயார்?' என, 'நான்குத்திரபுத்தியென்கிற நரி; இந்தக் காட்டில் யாருமற்ற பாவியாய் ஒருவனாகத் திரிந்துகொண்டிருந்தேன்; இன்றைக்கு உன்னைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன்; இப்போது உனக்கு வேலைசெய்துகொண்டு உன்னிடத்திலிருக்க இச்சிக்கிறேன்' என, இதைக்கேட்டு மான் 'நல்லது' என, பொழுது போனவுடனே அந்த இரண்டும் ஒரு சண்பகமரத்தின்கீழே வந்தன அம்மரத்தின்மேல் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற மானின் சினேகிதனாகிய ஈபுத்தியென்னுங் காகம் இவ்விரண்டையும் பார்த்து மானை நோக்கி, 'ஓ மித்திரா! உன்னண்டையிலிருக்கிறவன் யார்?' என மான், 'இந்தச்சம்புகன் என்னுடன் சினேகிக்க விரும்புகிறான்' என, அப்போது காகம், 'மித்திரனே ! சமிதியில் வந்த வழக்கமில்லாதவனை நம்பலாகாது. ஒருவன் குலமும் நடத்தையுந்தெரியாமல் அவனுக்கு இடங்கொடுத்தால், ஒருபூனைக்குச்சாற்கவனென்னுங் கழுகு

இடங்கொடுத்து இறந்தாற்போல 'நேரிடும்' என, அதைக் கேட்டு மான், 'சரற்கவன் எப்படிச் செய்தான்?' என, காக்கு சொல்லுகிறது:—

'பாகீரதி தீரத்தில் திரிகூடமென்னும் மலையில் ஒரு முதிய இத்திமரத்தின் பொந்தில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நகமுங் கண்ணுமில்லாத சரற்கவனென்னும் ஒரு கிழக்கமு காணது, மற்றைப் பசுபுகள் தன்னிடத்தில் இரக்கம்வைத்துத் தங்கள் ஆகாரத்திற் கொஞ்சங்கொஞ்சம் நெருக்கிக் கொடுக்கத் தின்றுகொண்டு சீவித்திருக்கையில், ஒரு நாள் நெடுஞ் செவியனென்னும் பூனை, பறவைகளுடைய குஞ்சுகளைத் தின்னவேண்டி அந்த மரத்தின் கீழே வர, அதைக் குஞ்சுகள் பார்த்துப் பயந்து பெருங்கூச்சலிட்டன; கழுக்குகேட்டி, 'நீங்கள் ஏன் பயப்படுகிறீர்கள்? இங்கே எவன் வந்தான்?' என, இதற்குள்ளே பூனை சரற்கவனைப் பார்த்து நான் செய்தேனெனப் பயந்து உடனே மனத்தில் தைரியம்பண்ணிக்கொண்டு 'இந்தச் சத்துருவைத் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடுகிறதற்கு நமக்குச் சக்தியில்லை; ஆகையால் இவன் சமீபத்திற் போகவேண்டும், பின்னர் எது உண்டாகுமோ அது உண்டாகட்டும்' என்று நிச்சயித்து அந்தக் கழுதின் கிட்டப்போய், 'சமர்த்தனே! உனக்கு வந்தனம்பண்ணுகிறேன்' என, கழுக்கு அதைக் கேட்டு, 'நீ யார்?' என, அப்போது பூனை, 'நெடுஞ்செவியனென்னும் பூனை' என, பின்பு சரற்கவன், 'நீ சீக்கிரமாய் இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போ: இல்லாவிட்டாற் சாவாய்' என, பூனை, 'நான் ஏன் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன், அதைக் கேள்; பிறகு கொல்லவேண்டுமானாற் கொல்லு; சாதி பேதத்தினாலேயே பிராணிகளைக் கொல்லுவதாவது, பூசிப்பதாவது யோக்கியமன்று; ஆதலால், அவனவன் நடத்தையைப்பார்த்து எது செய்யத் தக்கதோ அது செய்யவேண்டும்' என, கழுக்கு இதைக்கேட்டுப் பூனையைப்பார்த்து, 'நீ ஏன் வந்தாய்? சொல்' என, பூனை, 'நான் கங்காதீரத்தில் நித்தியஸ்நானம்பண்ணிச் சாந்திராயணம் முதலாகிய விரதங்கள் ஆசரித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். நீமிகவும் தருமவாயிருக்கின்றாயென்று பசுபுகளால் எப்போதுங் கேள்விப்படுகிறதனாலும், பிராயம் முதிர்ந்த வித்துவானிடத்தில் தருமங் கேட்கவேண்டுமென்று

சாஸ்திரம் இருக்கிறதாலும், நான் உன்னிடத்திற்கு வந்தேன். நீ தருமத்தை விட்டு என்னைக் கொல்லத் துணிந்தாய். இப்படி இல்லறத் தாருடைய ஆசாரம் எங்கும் பார்த்ததில்லை. சத்துருவும் தம் வீட்டுக்கு வந்தால் சாதுக்கள் அவனுக்குச் சம்மானம் பண்ணுவார்கள்; மரம் தன்னை வெட்டுகிறவனுக்கும் நிழல் கொடுக்கவில்லையா? சாதுக்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு எவன் வந்தாலும் பூசிக்கிறார்கள்; குறைச்சலொன்றும் பண்ணுகிறதில்லை. அதிதியாருடைய வீட்டுக்குவந்து முகம் வாடிப்போகிறானே அவன் தன் பாவத்தை அவ்வீட்டு யஜமானனுக்குக் கொடுத்து அவன் புண்ணியத்தைக் கைக்கொண்டு போகிறானாகையால், அவர்கள் எல்லாரிடத்திலும் தயை செய்கிறார்கள்; சந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் பிரகாசிக்கின்றான்' என, இதைக் கேட்டுக் கழுகு, 'பூனை இறைச்சிகளைத் தின்கிறது; மேலும் கொலைசெய்கிறது என்று நினைத்து இப்படி நான் சொன்னேன்' என, அதைக்கேட்டு நெடுஞ்செவியன், பூமியைத் தொட்டுச் சிவசிவ வென்று உச்சரித்துக் காதின்மேற்கையைவைத்து, 'நான் தரும சாஸ்திரங்கள் கேட்டு மிகுந்த வைராக்கியம் அடைந்து பொல்லாத கருமங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டேன். அநேக சாஸ்திரங்களில் கொலை செய்வது போல வேறொரு பாதகம் இல்லையென்று சொல்லியிருக்கின்றது. எவர்கள் மற்றொருவனைக் கொன்று தங்களுக்குச் சுகத்தை விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் நரகத்தை யடைகிறார்கள்; ஆகையாற் கொலை செய்யாமலிருப்பது போல வேறொரு தருமம் இல்லை யென்று நினைத்துக்காட்டிலிருந்துகொண்டி காய்கனி கிழங்குகளைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் பாதகம் எப்படிப் பண்ணுவார்கள்?' என்று சொல்லிக் கழுகுக்கு நம்பிக்கை வரப்பண்ணி அதன் வீட்டில் இருந்தது. பிறகு அந்த உருத்திராக்ஷப் பூனை, பட்சிகளின் குஞ்சுகளை நாடோறும் அங்கே கொண்டுவந்து தின்றുകொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டது. அப்போது குஞ்சிழந்த பறவைகளெல்லாம் கிலேசமுற்று ஒன்றாய்க்கூடித் தங்கள் குஞ்சுகளைச் சோதிக்கத் தொடங்கின. பூனை அதையறிந்து அவ்விடம் விட்டு ஒடிப்போயிற்று. அந்தப் பക്ഷிகள் அங்கங்கே பார்த்துக்கொண்டே கழுகின் பொந்தண்டை வந்து பார்க்கையில் அக்குஞ்சுகளுடைய எலும்புகளும் சிறகுகளும் விழுந்துகிடக்கக்கண்டு, 'நம்முடைய குஞ்சுகளை

இந்தத் துரோகிக் கழுகே பக்ஷித்தது' என்று நிச்சயித்து, அந்தக் கழுகைக் கொத்திக் கொன்றன. ஆகையால், ஒருவனுடைய குணந்தெரியாமல் அவனுக்கு இடங்கொடுக்கலாகாது' என, அப்போது நரி, 'ஒருவன் சபாவம் சிநேகிக்கிறதற்கு முன்னே தெரியுமா? நல்லோர்களுக்குச் சபாவத்தினாலே காரியமில்லை. அவர்களுடைய சிநேகம் கண்டமாத்திரத்தினாலே ஆகிறது' என, மான் அதைக் கேட்டுக் காகத்தைப் பார்த்து, 'எப்படி நீ எனக்கு மித்திரானே அப்படியே இவனும் இருக்கட்டும். நீ ஒன்றுந்தடை சொல்லாதே' என்று சொல்லி நரியைத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டது.

பிறகு மூன்றும் தங்கள் மார்க்கத்தின்படி வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு இராத்திரிக்கு அந்த இடத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன. இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் நரி மானைப் பார்த்து, 'மித்திரா, இந்தக்காட்டில் இளவிளவென்று நேர்த்தியான பயிர் இருக்கிறதை உனக்குக் காண்பிக்கிறேன்' என்று சொல்லி அதை அழைத்துக் கொண்டுபோய்க் காட்டிற்று. அன்றுமுதல் அந்த மான் போய்த் தினமானம் பயிரை மேய்ந்துகொண்டிருக்கையில் அதைக் கொல்லைக்காரன் பார்த்து அங்கே வலைகட்டினான். பின்பு மான் அங்கே வழக்கப்படி மேயப் போய் அதிற் சிக்கிக்கொண்டு, 'இப்போது என்னை மித்திரனைத்தவிர பார் விடுவிப்பார்' என்று மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், நரி அங்கே வந்து 'என்னுடைய மனோரதம் நிறைவேற்றிற்று. இப்போது நான் இதன் எலும்பையும் மாம்சத்தையும் நிரம்பத்தின்னுவேன்' என்று வாயுற மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு சும்மா இருந்தது. அதைக் கண்டு மான், 'மித்திரா! என் சும்மா விருக்கிரயம்? என்னுடைய தனையைச் சீக்கிரம் அறுத்து என்னை விடுவி; சங்கடகாலத்தில் சிநேகிதர்கள் உடையிழந்தவன் கைபோல் உதவுகிறார்கள்' என. சம்புகம், 'ஆம், நீ சொல்லுவதெல்லாம்மெய்யே ஆயினும் எனக்கு விரத தினமாகையால் நான் இன்றைக்கு இந்தத் தோல்வலையைத் தீண்டமாட்டேன்; நானேக்குள்ளே சொன்னாலுங் கேட்பேன்; சிநேகிதனுக்காக நான் பிராணனை விடத்தக்கவன்' என்று சொல்லி, அதன் கண்ணுக்குத்தப்பித்துக்கொண்டு அங்கே ஓரிடத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது.

காகம், இராத்திரிக்கு மான் வரவில்லை யென்று அதைத் தேடும்பொருட்டு இங்கும் அங்கும் திரிந்துகொண்டு அங்கே வருகையில் அந்த மானின் அவஸ்தையைப் பார்த்து, 'சினேகிதா! உனக்கு இந்த அவஸ்தை ஏன் வந்தது? என, மான், 'இஃது உன் வார்த்தையைக் கேளாமையால் வந்த பயன்' என, காகம் 'உன் கூட்டாளியான சம்புகன் எங்கே போனான்?' என, மான், 'என்னுடைய இறைச்சியைத் தின்கிறதற்காக இங்கே தானே ஒளித்துக்கொண்டிருப்பான்' என, அதைக் கேட்டுக் காகம், 'தனக்கு இதம் பண்ணுகிற மித்திரன் பேச்சைக் கேளாதவனுக்கு விபத்து சீக்கிரமாக வரும்; பின்னும் அவன் சத்துருவுக்குச் சந்தோஷம் வருவிக்கின்றான்' எனச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், கொல்லக்காரன்கையில் ஒரு தடியை யெடுத்துக்கொண்டு வர, அவனைப் பார்த்துக் காகம், மானுக்கு, 'மித்திரா! நீ இப்போது மூச்சை யடக்கிக்கொண்டு செத்தவனைப்போலக் கிடந்தால், அவன் உன்னைப் பார்த்து நீ செத்தாயென்று எண்ணிக்கொண்டு கட்டிய வலையை விழுத்துச் சருட்டி வேரோரிடத்தில் வைக்கப்போவான்; அப்போது நான் கத்துகின்றேன்; அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் நீ மிகவும் விரைவாய் ஓட்டம்பிடி' என்று சொல்லிவிட்டு, அக்காகம், பொய்யாக மானின்கண்ணைக் குத்திக்கொண்டிருந்தது. இதற்குள்ளே வந்த கொல்லக்காரன், மானைப் பார்த்துச் செத்ததென்று எண்ணி, கட்டியிருந்தவலையை விழுத்து ஒரிடத்தில் ஒன்றாகக் கூட்டிவைக்கப் போனான். காகம் அதைப் பார்த்துச் சங்கேதப்படி கத்த, மான் அதைக் கேட்டவுடனே ஓட்டம் பிடித்தது. அதைக் கொல்ல நினைத்து அந்தக் குடியானவன் தடியை விசிறியெறிய, அது பதிவிருந்த ரரிமேற் பட அஃது இறந்தது. ஆகையால் புண்ணியமாவது பாவமாவது மிகுதியானால் அதன் பலன் உடனே உண்டாகிறது' என்று சொல்லிப் பின்னும் எலி, 'இப்படி மானுக்குரியின் சினேகம் போல் உன் உறவு எனக்கு அபாயகரமானது' என, காகம், 'உன்னைத் தின்றால் எனக்குப் போதுமா? நீ பிழைத்திருந்தால் நான் சித்திரக்கிரீவனைப்போலச் சுகமடையலாமென்று உன் நட்பை விரும்புகிறேன்' என, பின்னும் இரணியகன் 'நீ எனக்குப் பகைவன்; உன்னுடனே நான் சினேகம்பண்ணுகிறதில்லை; சத்துருநனக்கு அநுகூலனாயிருந்தாலும் அவனோ

டே சினேகிக்கலாகாது, தண்ணீர் வெந்நீரானாலும் நெருப்பை அவிக்கும் ; எது தக்கதோ அதைச் செய்யவேண்டும்; தண்ணீரில் வண்டியும் பூமியின்மேற்கப்பலும் நடக்குமா? சத்துருக்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாது' என்று இப்படிப் பலவிதமாகச் சொல்ல, காகம், 'நான் உன்னுடனே சினேகிப்பேன்; இல்லாவிட்டாற்பட்டினியிருந்து இங்கேயே பிராணனை விடுவேன். நெருப்பின் வெப்பத்தினால் பொன் முதலானவை உருகி ஒன்றாகின்றன. யாதேனும் ஒரு நிமித்தத்தினாலே விலங்கு பறவைகள் மித்திரத்துவத்தை யடைகின்றன. பயத்தினாலாகிலும் யாதோராசையினாலாகிலும் மூடர்களுக்குச் சினேக முண்டாகிறது. சாதுக்களுடைய சினேகமோ கண்டமாத்திரத்தி லுண்டாகிறது. மண்பானை சீக்கிரமாம் உடைகிறது, பிறகு பொருந்துகிறதில்லை; பொன் குடம் சீக்கிரத்திலுடையாது, உடைந்தாலும் ஒன்றும் இப்படியே தூர்ஜந சஜ்ஜநர்களுடைய சினேக மிருக்கிறது' என, இதைக்கேட்டு இரணியகன், 'உன் வார்த்தையால் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். இப்போது உனக்கும் எனக்கும் சினேகத்துவ மிருக்கட்டும் ; இனிமேல் நாமிருவரும் ஒருமனத்தினரா யிருக்கவேண்டும். உபகாரம் பண்ணுகிறவன் மித்திரனென்றும், அபகாரம் பண்ணுகிறவன் சத்துருவென்றும் அறிந்து, மனக் களங்கமில்லாமல் நடக்கவேண்டும்' என்று இப்படிப் பேசி நிச்சயித்து இலகுபதனனுக்குச் சிறிது ஆகாரம் கொடுத்துத் தன் வளையிற் போயிற்று. சினேகலாபம் பெற்ற காகமும் அதனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிடத்திற்குப் போயிற்று.

அதுமுதலாக இவைகள் அத்யந்த சினேகமாய் ஒன்றுக்கு ஒன்று ஆகாரம் கொடுத்துக்கொண்டு பலபல வார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள், இலகுபதனன் எலியைப் பார்த்து, 'மித்திரா ! இப்போது இங்கே இரை யகப்படாமையால் வேறேரிடத்திற்குப் போக இச்சிக்கிறேன்' என, அதைக்கேட்டு இரணியகன், 'எங்கேபோவாய்?' என, அப்போது அது 'தண்டகாரணியத்திற் கர்ப்பூர கௌரமென்கிற தடாகத்திலிருக்கிற ஆமையாகிய மந்தர நென்பவன் எனக்குச் சினேகிதையிருக்கின்றான் ; அவன் எனக்குவிதம்

விதமான மீன்களைக் கொடுத்துப் போஷிப்பான்; அதைக் குறித்து நான் அவனிடத்திற்குப் போக இச்சிக்கிறேன்' என, கேட்டு இரணியகன், 'மித்திரா! அவ்விடத்திற்கு என்னையுங் கொண்டுபோக வேண்டும். நான் தேசாந்தரம் போக விரும்புகிறேன்' என, அப்போது காக்கை, 'நீ அப்படி விரும்புவானேன்?' என, இரணியகன், 'அங்கே போன பின்பு சொல்லுவேன்' என, இலகுபதநன் இரணியகனையெடுத்துக்கொண்டு அந்த இடத்திற்குப் போயிற்று. அவைகளைப் பார்த்து மந்தரன் அவ்விரண்டுக்கும் ஆதித்தியம்பண்ணிற்று. அப்போது இலகுபதநன் மந்தரனைப் பார்த்து, 'இந்த இரணியகன் மிகவும் பரோபகாரி. இவன் சித்திரக்கிரீ வனை அவன் கூட்டத்தோடு கூட வலையினின்றும் விடுவித்தான். அப்போது இவன் நட்பு நிலைமையைப் பார்த்து நானும் இவனுடனே நட்புக்கொண்டேன்' என, அதைக்கேட்டுக் கூர்மம் சந்தோஷமடைந்து இரணியகனைப் பார்த்து, 'மித்திரா! நீ இந்த மனித சஞ்சாரமில்லாக் காட்டில் வருவானேன்?' என, அப்போது எலி சொல்லுகிறது:—

சம்பகாவதி யென்னும் பட்டணத்திற் சூடாகர்ணனென்னும் ஒரு சந்நியாசி உண்டு மிகுந்த சோற்றைக் கப்பரையிற் போட்டு உறியின்மேல் வைத்துவிட்டு நித்திரை பண்ணிக் கொண்டிருப்பான்: பின்பு அந்தச் சோற்றை நான் தின்று கொண்டு சுகமாக விருக்கிறநாளில், அங்கே வீணாகர்ணனென்றும் ஒரு சந்நியாசி வந்து அவனோடு அநேக கதாப்பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அந்தச் சூடாகர்ணன் கையிலுள்ள ஒரு தடியினாலே பூமியைத் தட்டிக்கொண்டு சோற்றைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது வீணாகர்ணன், என்னுடைய கதையை அநாதரவுபண்ணி நடுவேவேறே என்ன வியாபாரத்திலிருக்கிறாய்?' என, சூடாகர்ணன், 'உன் வார்த்தையை அநாதரவு பண்ணவில்லை. இவ்வெலி என் பாத்திரத்திலிருக்கிற அன்னத்தை நாடோறுந் தின்னுகிறது; அதை ஒட்டிகிறேன்' என, வீணாகர்ணன் அப்போது உறியைப்பார்த்து, 'கொஞ்ச பலமுள்ள இந்த எலி இவ்வளவு உயரம் எப்படிக்குதிக்கிறது? இதற்கு ஏதோ ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும்; அதுதான் எதுவாயிருக்கலாமென்று ஆலோ

சித்துப் பார்த்தால், இங்கே அதிக திரவியிருக்கவேண்டுமென்று தோற்குகிறது; உலகத்தில் திரவியமுள்ளவர்கள் பல முள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள்; அசாத்தியமான காரியங்களைச் சாதிக்கிறார்கள்; இராஜத்துவத்திற்கும் இது காரணமாகும், எல்லாம் இதனாலாகின்றன' என்று சொல்ல, அந்தச் சந்திரியாசி இதைக்கேட்டு மெய்தானென்று நம்பிப் பூமியை வெட்டி, ஐயோ! என் திரவியத்தை யெடுத்துக்கொண்டான் அன்றுதொடங்கி நான் இளைத்துப்போனேன்; பின்பு எனக்கு இரையுங் கிடையாததனால் மெள்ள மெள்ள நடந்து கொண்டிருக்கையில், அந்தச் சந்திரியாசி பார்த்து, 'பார், இந்த எலி இப்போது தன்னுடைய சாதித்தன்மையை யடைந்திருக்கிறது. முன் இருந்த தன்மதம் போய்விட்டது. ஆகையாற்பணமில்லாதவர்களை எல்லோரும் அற்பமாய்நினைக்கிறார்கள்' என, இதைக்கேட்டு நான், 'இப்போது இங்கே இருக்கிறது சரியன்று, இதை வேறொருவரோடுச் சொல்லலாகாது; பொருளிழவும், கிருகச் சித்திரமும், தானமும், மானமும், அவமானமும், ஆயுளும், தனமும் ஆகிய இவைகளைப்படுத்தி மான் வெளிப்படுத்தலாகாது. தன் விதி பிரதிகூலமா யிருக்குங் காலத்தில் பராக்கிரமமும் முயற்சியும் வீணாக்கின்றன. பணமில்லாதவனுக்கு வனவாசத்தைக்காட்டிலும் சுகமில்லை. எந்த இடத்தில் நாம் பணக்காரரா யிருந்தோமோ அந்த இடத்தில் ஏழையாயிருக்கிறது உத்தமமன்று' என்று மறுபடியும் இழந்த பணத்தை எடுத்துக்கொள்ள ஆயத்தப்பட்டேன். அப்போது சந்திரியாசி என்னைத் தடியாலடித்தான்; அதனாலே மிகவும் துக்கமுற்று உன் சிநேகிதனோடே கூடி இங்கே வந்தேன்' என, மந்தரன், 'மித்திரா! நீ இதனால் அதாரிய மடைந்து உறைவிடந்திறந்தோமென்று வருத்தப்படவேண்டாம். சாதுக்கள் எங்கே போனாலும் மரியாதை பெறுகிறார்கள். சிங்கம் வேறொரு காட்டுக்குப் போனாலும் புல்லேத்தின் கிறதில்லை; யானையையே தின்னும். உற்சாகமுள்ளவன், சந்தோஷமுள்ளவன், தாரியசாலி, சூரன், களங்கமில்லாதவன் என்னும் இவர்களிடத்திலே இலக்குமி தானேவந்து அடைகிறாள். நீ பணமிழந்தாலும் எப்போதும் சந்தோஷத்தோடே கூடியிருக்கிறாய். ஆகையினால், உனக்கு இருக்கிற சுகம் பணத்தாசையால் மயங்குகிறவர்களுக்கு இல்லை. இன்னும்

கேள்; மேகச்சாயை, துஷ்டனுடைய தயை, இளம்புல், யௌவனம், தனம் இவை வெகுநானைக்கு நில்லா. ஆகையால், இவற்றை இழந்தால் அழுதுகொண்டு ஏங்கியிருக்கலாகாது. எவன் காப்பத்திலிடுகிறானோ அவன் பிறக்கிறதற்குமுன்னே தானே தாயிடத்திற் பாலே அமைத்து வைக்கின்றான். அப்படிப்பட்டவன் ஆயுளுள்ளவரைக்கும் காப்பாற்றமாட்டானா? நீ நல்ல விவேகியா யிருக்கிறதனால் இவையெல்லாம் உனக்குத் தெரிந்தேயிருக்கும் இனிச் சிநேகமாய் என்னிடத்திற் சுகமாயிரு' என, இவையெல்லாங் கேட்டு இலகுபதனன், 'மந்தரா! நீ சகல குண சம்பன்னன் ; மேலும் சஜ்ஜநன்; சாதுக்களுக்கு வந்த ஆபத்தைச் சாதுக்களே நிவிருத்தி பண்ணுகிறார்களென்று அறிந்து நாங்கள் உன்னை நாடிவந்தோம்' என்று சொல்லி, நீண்ட பெரிய மரத்தின்மேற்போய் உட்கார்ந்து தன் சுபாவப்படியே இங்கும் அங்கும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ஏதோ ஒரு பயமுகாந்தரத்தை அறிந்து, அவ் விரண்டிக்கும், 'நீங்கள் உங்களிடத்தில் ஒளித்துக் கொண்டிருங்கள்' என, மந்தரன் தண்ணீரிற் போயிற்று ; எலி வளையில் துழைந்தது, காகம் விருட்சத்தின் துனியிலிருந்து பார்த்துக்கையில், ஏதொன்றும் காணப்படாமையால் பின்பு அம்மூன்றும் ஒன்றுக்கு ஒன்று பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அங்கு அவைகளின் சமீபத்தில் சித்திராங்கனென்னும் ஒரு கலைமான் வந்து, 'நான் வேடர் பயத்தால் உங்களிடத்தில் இருக்கலாமென்று வந்தேன்' என, அதைக்கேட்டு மந்தரன் அதற்குச் சம்மானம்பண்ணி, 'இஃது உன் வீடு; நான் உன் சேவகன் என்று எண்ணிக்கொண்டு சுகமாயிருக்கவேண்டும்' என, முகமலர்ந்து மனங்கலந்த இன்சொற் சொல்ல, பிறகு அதுவும் இவைகளுடன் நட்புக்கொண்டிருந்தது.

அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் சித்திராங்கனென்னும் மான் புல்மேய வேரோரிடத்திற்குப்போய் மீண்டு சாயங்காலம் வாராமையால், ஆமை, 'மேயப்போன மான் இன்றைக்கு ஏன் வரவில்லை?' என்று வியசனப்பட, அதையறிந்து எல்லாம் வியசனமடைந்தன. மறுநாள் விடியற்காலத்தில் காக்கை பறந்து நாலு பக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு போகையில் சித்திராங்கன் ஒரு தோல்வலையில் அகப்பட்டிருக்க

கிறதைக் கண்டு, அதன் கிட்டப்போய், 'மித்திரா! உனக்கு இந்த அவஸ்தை எப்படி நேரிட்டது?' என, மான், 'இப்போது இதைக்கேட்டுப் பிரயோசனமில்லை. நீபோய் இரணியகளைச் சீக்கிரமாய் அழைத்துக்கொண்டு வந்தால், அவன், வேடன் வருகிறதற்குள் என் பாசத்தை யறுத்து என்னை விடுவிப்பான். வேடன் வந்தால் ஒருபாயமும் நடவாது' என, காகம், உடனே விரைவாகப்போய் அவைகளுடனே நடந்த காரியங்களைச் சொல்லி இரணியகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்தது. வந்த இரணியகன் மாணைப் பார்த்து, 'நீ சமர்த்தனாயிருக்கையில் வலையில் எப்படி அகப்பட்டாய்?' என, மான், 'வல்லமையிருந்தாலும் வருவது வரும்; இப்போது என்னைச் சீக்கிரமாய் விடுவி; எனக்குப் பழைய பயமிருக்கின்றது; முன், நான் குட்டியாயிருக்கையில் வேடன் வலைகட்டி என் கூட்டத்தை வளைத்தான். மற்றவைகள் பெரியமான்களாயிருந்தபடியாற் குதித்து வலையைத்தாண்டிப்போயின. எனக்குக் குதித்தோடச் சக்தி யில்லாதிருந்த தாதலால் வேடன் பிடித்து இராஜனிடத்திற் கொண்டுபோனான். இராஜன் வாங்கித் தன் பிள்ளைகையிற் கொடுக்க, அங்கே நான் வெகுநாளிருக்கையில் ஒருநாள் மேக கர்ச்சனையைக் கேட்டு மிகவுஞ்சஞ்சலமுற்று 'காற்று மழையாற் பீடிக்கப்பட்டு மான் கூட்டங்கள் ஒடும்போது அவற்றின் பின்நான் ஓடுவேனோ' என்று மனுஷ்ய பாஷையில் எனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டேன். இராஜகுமாரன் இதைக்கேட்டு நாற்றிசையும் பார்த்து என் னையும் பார்த்தான். பின்பு சற்றுநேரம் சும்மா இருந்து, 'இது மனுஷ்யனைப்போல் எப்படி உச்சரித்தது! ஆகையால், இஃது ஒரு விசித்திரப் பிராணியாயிருக்கிறது' என்று நினைத்துப் பயத்தினால் சுரத்தில் விழுந்தான். பிறகு விடியற்காலத்தில் சோதிடர்களை யழைப்பிதது, அவர்களுடனே இதைச் சொல்ல, அவர்கள், 'எல்லா மிருகங்களும் மனிதரைப்போற்பேசுகின்றன; ஆயினும் நமக்கு முன்னே பேசுகிறதில்லை; இதுவும் உன்னைப் பாராமற் பேசிற்று. இதற்காக நீ பயப்பட வேண்டாம்; இது யாதொரு விசித்திரப் பிராணியும்ன்று. இதனால் உனக்கு எவ்வளவும் பயமில்லை' என, அதைக் கேட்டு இராஜகுமாரன் என்னை விட்டுவிட்டான். பிறகு இக்

காட்டில் வந்தேன் இப்படி முன் ஒருதரம் வலையிலகப்பட்டேனாகையால் என்னைச் சீக்கிரமாக விதிவிக்கச் சொல்கிறேன் என, இதற்குள், மித்திரத்துவத்தினாலே மந்தரனும் அங்கேவந்து இரணியகணைப்பார்த்து, 'மித்திரா! இப்படித்தாமதம் பண்ணுகிறது சரியன்று; இப்போது வேடன் வந்தால் நாமெல்லாம் ஒடிப்போவோம்: வலையிலகப்பட்ட சித்திராங்களைப் பிடித்துக்கொள்வான்; இதைக்குறித்துஎனக்குக் கிலேசமா யிருக்கிறது; நினைப்பின்படிமனத்திலிருக்கிறதை அறிகிற சிநேகிதனும், பிறர் துக்கமறிகிறபிரபுவும் கிடைக்கிறது அருமை' என்று இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், வேடன் சடிதியில் யமனைப்போல் தூரத்தில் வருகிறதை இலகுபதனன் கண்டு எலியைப் பார்த்து, 'மித்திரா! வேடன் வந்துவிட்டான்; இப்போது பெரிய சங்கடம் நேரிட்டது' என, அதைக்கேட்டு இரணியகன் அதிசீக்கிரமாய்ச் சித்திராங்கன் வலையை யறுத்தது; அறுத்தவுடனே கிட்டவந்த வேடனைப் பார்த்து எல்லாம் ஒட்டம் பிடிக்க, அப்போது அவன் வியசனமடைந்து நாலண்டையும் பார்க்கையில், மந்தரன் தன் நடையின்படி நடந்துகொண்டிருந்தது.

வேடன் அதைப்பார்த்துப் பிடித்துத் தன்வில்லிற் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு கொஞ்சஞ் சந்தோஷத்தோடே போகும்போது, அதைப்பார்த்து மாணும் எலியும் காகமும் மிகவுஞ் சிரமப்பட்டி, இப்போது என்ன செய்யலாமென்று வேடன் பின்னே போகத்தொடங்கின. அப்போது இரணியகன் ஒரு சங்கடம் நிவிருத்தியாகிறதற்குள்ளே மற்றொன்று வந்துநேரிட்டது; ஆகையால், சீவனுக்குத்தேகத்தோடுகூட அநேகர் துக்கங்களை அனுபவிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இந்தத் துன்பம் சிநேகத்தினால் நமக்கு வந்தது. எவன் மித்திரனிடத்தில் விசுவாசம் வைக்கிறானோ அந்த விசுவாசம் அனுக்குத் தாய் தந்தை சகோதரன் பிள்ளைசற்றங்களிடத்திலுமீராது' என்று இப்படிவெகுவிதமாய்த்துக்கித்து, பின்னும், 'வேடன் வெகுதூரம் போவதற்கு முன்னே மந்தரனை விடத்தக்க உபாயம்பண்ணவேண்டும்; பிறகு ஆகமாட்டாது' என, அப்போது அவைகள், 'என்ன செய்யலாம்? சொல்' என, எலி, சித்திராங்கன் ஏரிகரையிற் செத்தவனைப்போலக்

கிடக்கவேண்டும்; அவன்மேற் காகம் உட்கார்ந்துகொண்டு பொய்யாகக் குத்தவேண்டும்; அப்படிபிருந்தால், அதை வேடன் பார்த்துமந்தரனைப்பூமியில்வைத்துவிட்டுமானண்டையில் போவான்; இதற்குள் நான் ஆமையின்கட்டைச் சேதிப்பேன்; பிறகு அவ்வாமைதண்ணீரில் ஒடிப்போம்' என இதைக் கேட்டு எல்லாம் அவ்வாறே செய்து மந்தரனை விடுவித்தன.

பிறகு, அந்த வேடன், வாய்த் தவிடும் போய் அடுப்பு நெருப்பும் இழந்தவள்போல் வெட்கி, மிகவும் வருத்தமடைந்து, 'கைக்கு வராத பெரிய இலாபத்தை யிச்சித்துக் கைக்கு வந்த சிறிய இலாபத்தை யிழந்தேனே! யார்க்கும் அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்; கிடைத்தமட்டும்போதுமென்று நினைக்கிறவனே மகா புருஷன்,... என்று இங்ஙனம் எண்ணிக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போனபின்னே, 'அந்தக் காகமும் ஆமையும் மாணும் எலியும் மிக்க சந்தேஷமடைந்து தங்கள் இடத்தில் முன்போல வாழ்ந்திருந்தன ?

IV. பழவரசர் நீதி.

அலைகடல்குழந்த நிலமகட்கினிய முகமென மிளிரும் பரதகண்டத்து மன்னுயிர் தம்மைத்தம்முயிர்போல மறு முறை வழாது செங்கோல் நடாத்தின செல்வ மன்னர்தஞ்சீர்த்தி யுரைப்பாம். மூற்காலத்து மன்னர், 'குடியுயரக் கோனுயரு' மென்ற ஆன்றோர் மொழியினைச் சிரமேற்கொண்டு, தம் அரும்புதல்வரின் தாபங்கண்டு தளர்வுறுந் தந்தையே போல, இவ்வுலக மாந்தர்தம் இன்பதுன்பங்கட்கு முறையே ஆனந்தித்தித்தும் மனங்கவன்றும் பாலனஞ்செய்தல் பாரமென்றிந்து, பாவம் பழிகட்கஞ்சி ஒழுகிறொன்பது தெளிவேகாவலன்றொழிலுங் கண்ணும் பொத்தியோ ?.

“எல்லார்க்கு மெல்லா நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும் வல்லரிதல் வேந்தன் ரொழில்”

ஆதல்பற்றித் தங்குடிகட்கு நிகழ்வன எவற்றினையும் தாமே நேறிற்கண்டுணர்தல் முடியாமையால், ஒற்றரான் ஆங்காங்குறும் விடயங்களை யுணர்ந்து, உண்மை கண்டு நீதி செலுத்

துவதன்றோ அழகு? மேலும் தம் மொற்றர்க்களையும் நம்பா ராய்த்தாமே மாறுவேடம்பூண்டு, தனியே நள்ளிருளில் நகரி சோதனைவந்த நல்வேந்தர் பலருளர். இங்ஙனம் பல சூழ்ச்சி யானே உண்மையறிந்தும், சில விடயங்களில் உண்மை தெரிகிலராய்த் தவித்தது முண்டு. இந்தகைய விடயங்களிற் றவறினார் இரொளரவ முறுவரன்றோ?

இதுபற்றியன்றே சேரமான் பெருமாணயனார், தன் றந்தை சிவபாத வைக்ய மாயபோது, சித்தத்தைச் சிவன் பாலே வைத்தவரும் பாவத்தைப் பயந்தவருமாதலால் பிர ஜைகளிடத்து நடக்கும் நல்லன தீயன கண்டுணர்ந்து நீதி செலுத்தல்கூடாமையென்றும், குடிகளின் சொற்சா துரியத் தானே மெய் பொய்யாகவும் பொய்யும் மெய்யாகவும் விளங்கி அதனானே தனக்குப் பெரும்பாவஞ் சித்திக்குமென்றும் அஞ்சி, அமைச்சர் முதலியோர் வேண்டுகோட்கு மியை யாது, அரசரிமையை வேண்டாவென மறுத்தனர். பின்னர் “உமது குடிகள் ஆங்காங்குப் பேசுவன யாவும் நீர் இருந்த விடத்திற்குளே உணருமாறருளினும்; இனி அரசாட்சி கைக்கொள்வீர்” என ஈசன் அருள்புரிந்ததனால், அவ்வுறுதி மொழிக்குட்பட்டு அரசுசெலுத்தப் புகுந்தனர். அதுகாரணம் பற்றியே அவர்க்குக் கழறிற்றறிவார் எனப் பெயர் வாய்ந்தது.

இத்தகைய பாரமறிந்து நடந்தமையானே, சேரமான் பெருமாளுக்கு எல்லாம் வல்ல ஈசனுந் துணைநின்று உதவி புரிந்தனன். குடிகளுந் தங்கட்குப் புகலிடம் மன்னனன்றி வேறெவரும் இலரெனக் கொண்டனர். “அனைவோர்க்குந் தெய்வ மிலைமுகப் பைம்பூ ணிறை” யன்றோ: முற்காலத்து மன்னர் நீதிவழுவாது செய்துவந்த செங்கோன் முறைமை யும், அன்னோர்க்கு ஈசனே முன்னின்றருள் புரிந்தமையும், பின் வருஞ் சரிகைளானும் இனிது விளங்கும்.

மதுரை மாநகரில் அரசாண்டுவந்த சந்திர குலத்தனாப் பாண்டியனொருவன், தன்கீழ்க் குடிகளைத் தன் மக்களெனத் பாதுகாத்துச், சா துக்களை மேம்படுத்தி, நன் மதியமைச்சரைத் தன்கீழமைத்து, உலகெங்கும் ஒருகோலோச்சி வந்தனன். அவன் தனதுகுடிகளின் நிலைமை நன்குணருமாறு அர்த்த யாமத்திற்பிறா ரியாவண்ணம் நகரிசோதனை வருதலுமுண்டு.

அங்ஙனமொருநாள் வாராநிற்கையில் ஓரந்தணன் வீட்டில் அரவமுண்டாக, அஃதியாதென வறிய அங்கே மறைந்து நின்று ஒற்றுக்கேட்டலும், “பிராணநாதா! தாங்களிப்பொழுது காசியாத்திரைபோக யத்தனிக்கின்றீர். யானும் உடன் வருவேனெனில் மறுக்கின்றீர். என்னையும் நம்குழந்தைகளையும் யார் காப்பவர்?” என்ற வொருமாதின் சொல்லும், அதற்கு வேதியன் “மங்காய்! நீயேன் வருந்துகின்றாய்? உலகம் புரக்கும் பாண்டியனிருக்க நம்மைக் காப்பவரில்லையோ? நீ பயப்படாதிரு. நான் சென்றுவருகின்றேன்” என்றுரைத்த மொழியும், மன்னன் காதில் விழுந்தன. உடனே சிறிது நேரத்தில் அப்பார்ப்பான் காசினோக்கிச் சென்றனன். மன்னனும், அன்றுமுதல் ஒவ்வொரு நாளிரவும் அவ்வேதியன் வீட்டுப் புறக்கடை வந்து, அங்கு நடப்பதை நன்கறிந்துசெல்வானாயினான். மேலும் அப்பார்ப்பனத்திற்கு உடுப்பது முண்பதுங்கொடுத்துக்காத்தற்பாலாயினும், தன் மலைவளைப்பிரிந்து தனித்துறைகின்றவளுக்கு அங்ஙனம் கொடுத்தால் ஏனையோர் ஐயுறுவரெனத் தெளிந்து, அந்நகரத்து மறையோர் யாவருக்கும் ஒருபடித்தாக அன்னமும் வஸ்திரமும் உதவி வந்தனன். இங்ஙனம் சிலகாலஞ் சென்றதன்பின்னர்க்காசிக் குச் சென்ற வேதியன் தனது மனைவந்துற்றனன். அன்றிரவு அவன்தான் காசிசென்று திரும்பிவருகையில் வழியிற்கண்ட வினோதங்களைத் தன் மனையாட்டிக்கு உரைத்துக் கொண்டிருந்தான். மன்னனும் வழக்கப்படி அங்குச்சென்று நின்றலும், உட்புறத்தில் ஆடவர் குரல்கேட்டுக், காசி மறையவன் திரும்பிவந்ததை யுணராமையான் “ஐயோ! இப்பார்ப்பன மாதின் புருஷன் காசி சென்றிருக்க, இப்பார்ப்பனி யகத்தில் அகாலத்தில் ஆடவர் குரல் கேட்கின்றதே. நமது செங்கோன் முறை தவறிற்றோ” என ஆசங்கித்து அவசப்பட்டுக், கதவைத் தட்டினான். உடனே மறையவன் உரத்தகுரலுடன் யாரெனக் கேட்டதுமன்றித், தன் மனைவியின்பேரிலும் ஐயமுறுவானாயினன். குரல்கேட்ட அவ்வளவிற்குமே மன்னவன், காசிசென்ற மறையவன்றன் உள்ளுளானென அறிந்து “ஐயோ! அறியாது கதவிடித்தமையினால் இப்பார்ப்பானுக்குத் தன்னில்லாளிடத்திற் சந்தேக முண்டாகுமே! இப்பெருந்துயர்க்கு யாமன்றோ காரணமாய் நின்றோம்” எனமன

நொந்து, “தீரவறியாக் காரியத்தைப் பொறுமையற்றுச் செய்தமை, நன்றிசெய்த கீரியை அஃதறியாது வதைபுரிந்த கதையாயிற்றே” என மனங்கவன்று, இத்தகைய காரியத்தைச் செய்த கையினைத் தரித்திருத்தலுந் தகுதியோடுவென வுடைவாளோச்சிக்கையினைத்தறித்து; பிறகு அம்மறுகின்கணுள்ள வேளைய பார்ப்பன் மக்களின் இல்லாந்தோறுஞ் சென்று கதவைத தட்டிக்கொண்டே தனதாண்மனைபுக்கனன். மற்றை நாள் பொழுது புலர்தலும், இரவினிகழ்ந்தவைகளைத்தன்னமைச்சர் முதலாயினோர்க்குத் தெரிவித்து, அவர்களால் அவ்வேதியின் மனக்கவலையைத் தீர்ப்பித்தான். அவ்வந்தணனும் தான் கொண்ட ஐயம் நீங்கி, மனைவியோடுமனமொருமித்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனன். அப்பாண்டியன் இழந்த கைக்குப் பொன்னிழைகைசெய்து அமைத்துகொண்டமையால்பொற்கைப் பாண்டியனென்னும் பெயர்பெற்று, இந்நிலவுலகில்நீங்காப் புகழ்பெற்றனன். இவனன்றோ மன்னன்! இதனை

“எனக்குத் தகவன்ற லென்பதே நோக்கித்
தனக்குக் கரியாவான் றுணய்த் தவற்றை
நினைத்துத்தன் கைகுரைத்தான் நென்னவனுங் காணார்
எனச்செய்யார் மாணு வினை”

என்னும் பழமொழியானு முணர்க.

இப்பொற்கைப் பாண்டியன் மரபிற் றேன்றிய குலோத்துங்க னென்னும் பாண்டியனொருவன், அறமலிசெங்கோலுய்த், தன் குழகட்குத் தன்னாலுந் தன்பரிசனத்தாலுங்கள் வராலும் பகைவராலும் பிறவுயிராலு முண்டாகும் ஐவகையச்சமு மகந்றி, மனுநெறி வழாது உலகோம்பி வந்தனன். அந்நாள், பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருப்புகூரென்னும் பதியினின்று ஒரு மறையவன், தன்னிற்கிழத்திகையும்மகவையும் தன்னுடன்கொண்டு, தன் மாதுலன் வீடுசேர் மதுரைக்கேகினன். காதவம் பல கடந்து செல்லுமளவில் நண்பகலாய், அவன் மனைவி நீர்வேட்கையான் மிகவுயங்கினள். அதனை அறிந்த அந்தணன், ஒரு பழுமரத்தடியில் அவளை இருத்தி, நீர்தேடிச் சென்றனன். அவ்வேளை அவ்வரிவையும் ஆற்றாது அருந்தயி லமர்ந்தாள். அப்போது அம்மரத்திலேயில் தைப்புண்டிருந்தவாளியொன்று வளியால் அலைப்புண்டு, பாவம்,

அர்நங்கையின் உதரத்தூடு உருவிச்சென்றது. அவ்வமயத்தில் கறுத்துயர்ந்த மேனியும் சிவத்துச் சுருண்ட மயிருங்கல்லுறழ்தோளும் கனலுங்கண்ணும் பெற்ற வேடனொருவன், வெயிலில் இளைப்பாறக், கார்முகக் கையுடன், அம்மரத்தடியுற்றனன். புனல்தேடிச் சென்ற பூசான், சிறிது நீரினைக் கைக்கொண்டு காற்றினுங் கடுகி வந்தனன். வந்தென்? கணையேறுண்டு உயிர்மாய்ந்த தன் நாயகி மேல் வீழ்ந்து கோவெனக் கதறினான். தன் முகத்திலும் மார்பிலும் அறைந்தரற்றி ஆற்றாலாய் “ஆ! என் கண்மணியே! என்னை யிங்ஙன நீத்துத் தனித்தேக எங்ஙனந்துணிந்தாய்? உன்னுடன் இதோயானும் வருகின்றேன்” என்று பலவாறு புலம்பி நின்றனன். பின்னர் இத்தீத்தொழில் புரிந்தவன் யாவனோ என மனங் கவன்று நாற்றிசையு றோக்கி, ஆண்டு வில்லுங் கையுமாய்நின்ற வேடனைக் கண்ணுற்று, இவனே இத்தொழி லியற்றியவன் எனக் கொண்டு “என்ன மதித்தாயேடா! வேடா! என்மனையானை வதைத்தாய் நீயே” யென்று, அவனை மடிபிடித்து அரசனிடம் வலித்தேகினான். இல்லாளின் உடலைத்தன முதுகின்மேலும், கல்லுங் கரையும்படி அழுங்குழுவியைத் தோளின்மேலுங் கொண்டு, வேடனையிழுத்துக்கொண்டு பாண்டியனவைமுன் போந்து, சுவத்தைக்கீழிறக்கி, வேடனை முன்னிறுத்தி, இருகையோச்சி மார்பகத்திற் புடைத்துக்கொண்டு,

“கோமுறை கோடாக் கொற்றவரேமே முறையேயோ
தாமரையாள்வாழ் தண்கடி மார்பா முறையேயோ
மாமதிவானோன் வழிவரு கைமந்தா முறையேயோ
திமைசெய்தாற்போற் செங்கை குறைத்தாய் முறையேயோ”

எனப் பலருங் கேட்கும்படி, கோவெனக்கதறி “ஓ! மன்னா! இரவில் நீதியிலுங்காலும் உன்னுடைய ஆக்ஞாசக்கிரம் உலகைப் புரக்குமென்பது என்னளவிற்பொய்த்ததோ?” என்ற முதான்மறையோன். அதுகேட்ட மன்னன் “நன்று நன்று எம்மரசு! யாம் எத் தவறிழைத்தாமோ இத்தான்புறுதற்கு” என்று மறொந்து, வேடனை உற்ற துரைத்தி யெனலும், அவன் “யானனைப்பாறுவான் மரத்தடியுற்றதும் உண்மை; ஆண்டு இப்பார்ப்பன மாது கணையேறுண்டிறந்ததும் உண்மை, ஆயினும் இக்கடுங்கொலை புரிந்தவன் யானலேன்; புரிந்த

வரையும் அறிகிலேன்” என்றுறைத்தான். இதனைச் செவியுட் கொண்ட அமைச்சர் முதலாயினோர் “தீங்கிழைத்தவன் உண்மை உரையானதலின், இவற்குத் தண்டம் விதித்து உண்மையறிதலே நீதியாம்” என்றனர். மன்னனும் நெடுநேரஞ் சிந்தித்துத், தண்ட மிறுப்பவரால் ஒறுத்துக் கேட்ட போழ்தும், முற்கூறியதற்குச் சிறிதும்முறண்பாடின்றி மொழிந்தனன் வேடன்; அர்சனும் ஐயுற்றான். உற்று நோக்கியும், கொலைத்தொழில் புரிந்த குறி யாதொன்றும் வேடனிடம் புலப்படவில்லை. ஆகவே யாதுசெய்வான் மன்னன்? மதுரைச் சொக்கர்தஞ் சினகரம் புக்கு “பெருமானே! பார்ப்பணியை இவ்வேடனே கொன்றானோ? வேறு யார் கொன்றனரோ! எவ்வாற்றானும் உண்மை அறியமாட்டாது இடர்ப்படுகின்றேன். என்செய்வேன்” என முறையிட்டான்.

உடனே “மதுரையில் வணிகர் வீதியில் ஒரு மனையில் மன்றல் நடவாநின்றது. அங்கு நீ வேதியனோடு செல்லின் உண்மையறிவாய்” என அசரீரிவாக்கெழுந்தது. பிறகு மன்னனும் வேதியனை உடன்கொண்டு வணிகர்வீதிக்குச் சென்றான். அங்கே இருவர், கறுத்தமேனியர், கனத்த குரலினர், பருத்த வுடலினர், பாசக் கையினராய் எதிரிற் போந்தனர். அவர்களுளொருவன் மற்றவனை நோக்கி “யாம் இன்று இவ்வீதியினடக்கும் மன்றலில் மணமகன் உயிரைக் கவரவந்தனம். அஃதெங்ஙனம் முடியுமென்று உளங்கவல்கின்றேன்” எனலும், மற்றவன் “இதற்கேன் கவற்சி? பழமரத்தடியிற் படுத்திருந்த பார்ப்பனமாதின் உயிரை மரத்திலையில் தைப்புண்டிருந்த வானியை வீழ்த்தி நொடிப்பொழுதிற் கவர்ந்தனமே. இப்பொழுதும் ஏதேனுமொரு சூழ்ச்சியால் மணமகனாவியைக் கவர்வாம். மணமனையின் தொழுவத்தில் நிற்கும் பசுவனை ஆரவாரத்தினால் வெருட்டி, அம்மணமகன்மேற்பாய்வித்து, உடனே அவனது ஆருயிர் கொள்வாம்” என்றுரைத்த மொழியினை மன்னனும் வேதியனுங் கேட்டு, மேற்கூறியவாறு அம்மணமகனிறந்தால் தங்கள் ஐயமும் ஒழியுமென்று மணமகனைபுக்கிருந்தனர். அப்போது அங்குண்டான வாத்திய வொலியால் தொழுவத்திற் கட்டுண்டிருந்த பசுவானது வெருண்டு கட்டை அறுத்துவந்து மணமகன்மேற்பாய்

ந்து, அவனைக் கொம்பினூற் குத்திக் கொன்றது. மணமகன் இறந்தமைகண்டு, மன்னனும் வேதியனும் ஐய நீங்கிச் சென்றனர். மன்னன் வேடனுக்கு வேண்டும் பரிசளித்தனுப்பினான்.

V. சந்திரன்.

காய்கதிர் மறைந்து தாமரை குவிகையில் ஆம்பல் மலரக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே சந்திரன் எழும் நாள் நிறையுവാ எனப்படும். அன்று தோன்றும் சந்திரன் பூரண சந்திரன் எனப்படும். கீழ்த்திசைக்கண் தோன்றும்போது அது ஒரு பொற்றட்டைப்போன்றுபெரியதாகவும் சிறிது சிவந்தும் விளங்கும். வானமீது ஏற ஏற வெளுத்துத் தோன்றும். மறுநாள் முதலாக அமாவாசியைவரையில் கலை குறைந்து, அப்பால் கலைவளர்தலாகி ஒருமாதவளவில் மீண்டும் நிறையு வா வரும். இத்தகைய சிறப்புள்ள சந்திரனை நம்மவர் ஒரு தெய்வமாகப் பாராட்டிவந்தனர். இன்னும் பலரால் தெய்வமெனக் கருதப்படுஞ் சந்திரனது உண்மைச் சபாவத்தைச் சிறிது உற்று நோக்குவாம்.

வானசாத்திர முறைப்படி சந்திரன் தேவனுமல்லன், மாணுடனுமல்லன்; நாம் வசிக்கும் பூமியைப் போன்றதொரு திடப்பதார்த்தமேயாம். சந்திரனைத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணடியாற் பரிசோதித்தவர்கள் அஃதொரு திடப்பதார்த்தமென்பது மாத்திரமன்று, அதன் பலபாகங்களும் இவ்விப்பெற்றியன என்பதும் அறிந்திருக்கிறார்கள். பூமியின் பல பாகங்களுக்குப் படங்கள் அமைத்திருப்பதுபோலச், சந்திரனது பல பாகங்களுக்கும் படங்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். அதன் கண் வனாந்தரங்களும், அவிந்துபோன எரிமலைகளும் உள. ஆயினும் உயிர்நிலைக்கு இன்றி யமையாதனவாகிய நீரும் வாயுவும் ஆண்டில்லை. அதனால் புல் பூடு செடி கொடி மரம் முதலியவும் புழு புள் விலங்கு மக்கள் முதலியவும் ஆண்டுப் பிழைத்திரா என்பது வெளிப்படை.

நாம் வசிக்கும் பூமியை ஒரு காற்பந்திற்கு ஒப்பிடுவோமானால், சந்திரமண்டலத்தை ஒரு கைப்பந்திற்கு ஒப்பிட

லாம். சந்திரனைப்பார்க்கிலும் பூமி குறுக்களவில் நாற்பங்கு பெரிது; மேற்பரப்பில் பதினாறு மடங்கு பெரிது; பிரமாணத்தில் அறுபத்துநான்கு பங்கு அதிகமாகும். நாம் வாசிக்கும் பூமியைப் போலவே சந்திரனும் உருண்டை வடிவானது.

இத்தகைய சந்திரமண்டலம் கிட்டத்தட்ட இரண்டரை லக்ஷ மைல் தூரத்திற் கட்பால் இருக்கின்றது மணிக்கு நாற்பது மைல் வேகத்துடன் இடைவிடாது ஓடும் ஒரு புகைவண்டியில் சந்திரனை நோக்கிச் செல்வோமானால் அதனைச் சேர 250 நாட்கள் பிடிக்கும்.

சூரியனை நமது பூமி வருஷத்திற்கு ஒருமுறை சுற்றிவருவதுபோல, நமது பூமியைச் சந்திரனும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதத்திற் கொருமுறை சுற்றிவருகிறது. கயிற்றூற் கட்டிய ஒரு கல்லை நம்மைச் சுற்றி வேகமாய்ச் சுழற்றும்போது, அக் கல்லின் ஒருபாகமே நமக்குத் தோற்றிக்கொண்டு வருவது போலப், பூமியைச் சுற்றிவரும் சந்திரமண்டலத்தின் ஒரு பாகமே, பூமியிலுள்ளவர்க்குத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். சந்திரமண்டலம் கயிரென்றின்றியே பூமியால் இழுக்கப்பட்டு வரும் பொருள் என்பது இதனாற்போதரும்.

இவ்வாறு சுற்றிவருஞ் சந்திரமண்டலத்திற்குப் பிரகாசம் எவ்வாறு உண்டாயது, அதன் கலைகள் குறைந்து தேய்வது எவ்வணம் என்பவற்றைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வாம். நம் மவர்கள் புராண முறைப்படி சந்திரன் சூரியன்போலவே இயற்கையொளி வாய்ந்த ஒருதேவன் என்றும், அவனுக்கு அசுவினி முதலாக இருபத்தேழு மனைவியர் உளரென்றும், அவருள் உரோகிணிமாட்டு மிக்க அன்புபூண்டு ஒழுக்குதலைக் கண்ணுற்ற அன்னார் தந்தை தக்கனால் சந்திரன் நாளொரு கலையாகக் குறையச் சாபம்பெற்றானென்றும், அச்சாபத்தின்படியே கன் கலைகள் ஒவ்வொன்றாய்க் குறைந்து ஒற்றைக்கலையினளாய் நின்ற காலையில், சிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்ய நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொரு கலையாகவளர அச்சிவன்பால் வரம்பெற்றான் என்றும் அறிகின்றோம். வானசாத்திர முறைப்படி அக்காரணம் வேறாகும். இதன் உண்மையை உதாரணமுகத்தாற் கண்டறிய முயல்வோம்.

ஓரிருண்ட அறையில் மெழுகுவர்த்தி விளக்கொன்று ஏற்றிக்கொள்வோம். வெளிப்புறமுழுதும் சுண்ணாம்பு பூசிய குடுவை ஒன்றை முகத்திற் கெதிராகக் கயிற்றூல் தொங்க விட்டுக்கொண்டுநம்மைநாமேசுற்றிவருவோமானால், நமக்கு எதிராகத் தீபத்திற்கு எதிர்ப்புறம் குடுவை இருக்கும்பொழுது; தீபத்தின்கிரணங்கள் குடுவையின்மேற்றாக்கிப் பிரதிபலிக்கும் பாகம் அவ்வளவும் நமக்குத் தோன்றிக் குடுவை ஓர் உருண்டை வடிவினதாக விளங்கும். நமக்கு எதிராகத் தீபத்தின்புறம் குடுவை இருக்கும்பொழுது, பிரதிபலிக்கும் பாகஞ் சிறிதும்தோன்றாமல் குடுவை சிறிதும் விளங்காமற்போம். குடுவை மற்ற இடங்களிலிருக்கும்பொழுது, பிரதிபலிக்கும் பாகம்முழுவதும் தோன்றாமல்அதன்ஒருபாகமே தோன்றும். தீபத்திற்கு எதிர்ப்புறநிலைமுதல் தன்புறநிலைக்கு வருமளவும், குடுவையின் பிரதிபலிக்கும் பாகம்சிறிது சிறிதாகக் குறைந்துகொண்டே வந்து கடைசியில் மறைந்து போகும். தீபத்திற்குத் தன்புறநிலைமுதல் எதிர்ப்புறநிலைக்கு வருமளவும், பிரதிபலிக்கும்பாகம் சிறிதுசிறிது அதிகமாகத் தோன்றிக்கொண்டேவந்துகடைசியில்உருண்டைவடிவினதாக விளங்கும். இவ்வாறு சுற்றிக்கொண்டே வரும்போது நமது தலைநிழலால் குடுவை மறைபடுதலுங் கூடும். இவ்வாறு குடுவை மறைபடுவது அஃது உருண்டை வடிவினதாய் விளங்கும்பொழுதே என்பது அறிக. அன்றியும் குடுவையால் தீபச்சுடர் மறைபடுதலுங் கூடும். இவ்வாறு தீபம் மறைபடுவது குடுவை சிறிதும் தோன்றாக் தாலத்தே என்பது உணர்க.

மேற்கூறிய உதாரணத்திற் காட்டிய குடுவைபோன்றது சந்திரன்; நாமே நாம் வசிக்கும் பூமி; தீபச்சுடரே சூரியன். பூமி சூரியனைச் சுற்றிவருவதுடன் தன்னைத்தானேயும் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது. அவ்வாறு சுற்றிவரும் பூமியைச் சந்திரன் சுற்றிவருகிறது. இருசுடருள், சூரியனே இயற்கையொளி உள்ளது. சந்திரன் இயற்கையொளி இல்லாதது. சூரியன்ஒளிபெற்றே சந்திரன்பிரதிபலித்து விளங்குகிறது.

சூரியனுக்கெதிர்ப்புறம் சந்திரனிருக்கும்பொழுது, சூரியனொளி பிரதிபலிக்கும் பாகம் முழுவதும் தோன்றிச், சந்

திரன் உருண்டை வடிவினதாய் விளங்கும். சூரியன்புறம் சந்திரன் இருக்கும்பொழுது, பிரதிபலிக்கும்பாகம் சிறிதும் தோன்றாமற்போம், சந்திரன் மற்ற இடங்களி லிருக்கும் பொழுது, சிறிதுதோன்றியும் சிறிதுதோன்றாமலுமிருக்கும். சூரியனுக் கெதிர்ப்புறமிருந்து சந்திரன் உருண்டை வடிவினதாய் விளங்குங் காலமே பெளரணை என்பர். சூரியன் புறமிருந்து சந்திரன் தோன்றாக்காலமே அமாவாசியை என்பர். பெளரணைமுதல் அமாவாசியைவரைச் சந்திரன் கலை குறைந்துகொண்டேவரும்; இதனையே தேய்பிரை என்பர். அமாவாசியைமுதல் பெளரணைவரைச் சந்திரகலை வளர்ந்து கொண்டே வரும்! இதனையே வளர்பிரை என்பர்.

இவ்வாறு சந்திரன் பூமியைச் சுற்றிவருங் காலங்களில் பூமியின் நிழலாற் சந்திரன் மறைபடுதலு முண்டு அக் காலமே சந்திரக் கிரகணம் எனப்படும். சந்திரன் நிழலாற் சூரியன் மறைபடுதலும் உண்டு. அக்காலமே சூரியக் கிரகணம் எனப்படும். பூமியின் நிழலாற் சந்திரன் மறைபடுவது பெளரணைகாலத் தாகையால் பெளரணையிலேயே சந்திரக்கிரகணம் உண்டாகும். சந்திரனினிழலாற் சூரியன் மறைபடுவது அமாவாசியை காலத்தாகையால் அமாவாசியையிலேயே சூரியக் கிரகணம் உண்டாகும். சந்திர சூரியர்களின் ஒருபாகமே இவ்வாறு மறைபடுமாயின் பாரிசக் கிரகணம் என்றும், முழுவதுமே மறைபடுமாயின் பூரணக்கிரகணம் என்றுங் கூறுவர். சூரியனது நிழற்பாகமே சிலகாலங்களில் மறைபடுவதுமுண்டு, அப்பொழுது அதற்குக் கங்கணக்கிரகணம் என்று பெயர்.

இஃதில்வாறிருப்ப; நமது புராணங்கள், சந்திர சூரியர்கள் தேவர்களென்றும், பாற்கடலிற்றேன்றிய அமிர்தத்தைத் திருமால்தேவர்களுக்கேபகிர்ந்திடுங்கால், வஞ்சனையின்வந்து தேவர் பந்தியிலிருந்த இராகு கேதுக்களைச் சந்திர சூரியர்கள் திருமாலுக்குக் காட்டி, அன்னரை அமிர்தம் பெறுதாராக்கியபகைமையால், பல்காலும் அன்னரை இராகுகேதுக்கள் பற்றிப் பீடிக்கின்றனர் என்றுங் கூறும்.

VI. கடவுளைத் தொழுதல்.

தினந்தோறும் நாம் படுக்கையை விட்டு எழும்போது கடவுளைத் தொழுதல் வேண்டும். தொழுகையில் நமது மனத்தை வேறு விஷயத்தில் செலுத்தாமல் நம்மனைவரையும் படைத்து இரட்சிக்கும் கடவுளின் மீது வைத்து, இதற்குமுன் அறிந்தும் அறியாமலும் நாம் செய்த பாவங்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்றும், இனிமேல் அங்ஙனம் பாவஞ்செய்யாமலிருக்குமாறு நம்மைக் காக்கவேண்டுமென்றும், நமது தாய் தந்தை உபாத்தியாயர் முதலானவர்களிடத்தில் விசுவாசமுடையவர்களாய் நாம் அவர்கள் சொற்படி நடக்க நமக்கு நல்லறிவைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அன்பும் அச்சமும் பொருந்தி அவரைப் பிரார்த்திக்கவேண்டும். சோம்பலாலாவது மதியீனத்தாலாவது ஒருநாளும் இங்ஙனம் செய்யாமல் விடுதலாகாது. மனிதராய்ப் பிறந்து கல்வியறிவு பெற்றவர்கள்.

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வர்லறிவன்
நற்ற டொழி அ ரெனின்.”

அல்லாமலும், யாதாயினும் ஒருகாரியத்தைப் புதிதாகச் செய்யத் தொடங்கும்போதும் நாம் கடவுளைத் தொழுவதனால் பல வித நன்மைகளும் உண்டாகும். அந்தக்காரியத்தை சலபமாகவும் நன்றாகவும் செய்து முடிக்கும் வல்லமையும் நமக்கு உண்டாகும். “அவனருள் அற்றால் அனைவரும் அற்றார்; அவனறுள் உற்றால் அனைவரும் உற்றார்” என்னும் பழமொழியின்படி நமக்குப் பலருடைய உதவியும் கிடைக்கும். பூமண்டலத்தில் வசிக்கும் மனிதர்கள் பல வேறு சாதுரியாராகவும் சமயத்தாராகவும் பிரிந்திருப்பினும், அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் வருணத்துக்கும் மதத்துக்கும் ஏற்றவிதமாகக் கடவுளைப் பலவிதமாகத் தொழுகின்றனர்.

பகவத்தியானம் செய்வதற்கு ஒருகாலம்தக்கதென்பதும் ஒருகாலம் தகாததென்பதும் இல்லை. ஆயினும் உதயத்தில் நித்திரை நிக்சி எழுகையில் மனம் மிகவுந் தெளிவாக இருப்பது யாவருக்கும் சுவபாவமாகையால், உதயகாலமே அதற்குச் சிறந்ததாக இருக்கின்றது. கடவுளை வழிபடுவதற்கு

முதுமைப் பருவமே விசேஷமென்றெண்ணி இளமைப்பருவத்தில் கடவுளைத் தொழாமல் இருத்தலாகாது. நாம் தொழுகு விரும்பிய அந்தப் பருவம் வருமளவும் ஓவ்வலகத்தில் நாம் உயிரோடிருப்போம் என்னும் உறுதிப்பாடு இல்லை.

“நெருந லுளனெருவன் இன்றில்லை யென்னும் பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.”

ஆகையால் இளமையாகிய இப்பருவமே அவரைத் தொழுவதற்கு மிகவுந் தகுந்த பருவமென்றெண்ணி, அவர் நமக்குச் செய்கிற நன்மையின் பொருட்டாக மாத்திரமேயன்றித் தீமையின் பொருட்டும் நாம் அவரைத் தொழவேண்டும். ஏனென்றால் துன்பம் நேரிடுகிற காலத்தில் மனிதர்கள், நல்ல புத்தியும், ஏழைகளுக்கு உபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமும், கடவுளைத் தொழுவதான விருப்பமும், பெரும் பான்மையாய் உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆதலால் அதுவும் நமது நன்மைக்கே காரணமென்று நினைத்துத், துன்பம் வந்த காலத்திலும் விடாமல் கடவுளைத் தொழுவதே வேண்டும். தங்களுக்குத் துன்பம் நேரிட்ட காலத்தில சிலர் கடவுளின் மகிமையை அறியாமல் அவரைத் தூஷிக்கின்றனர். வியாதியாக இருக்கின்ற புதல்வனுக்குப் பிதாவானவன் கைப்புள்ள மருந்தை வாங்கிக் கொடுப்பது புதல்வனுடைய வியாதி நீங்குதற்பொருட்டேயன்றோ? பொன்னிற்கலந்திருக்கும் கனிம்பை நீக்கும் பொருட்டித்தானே தட்டான் பொன்னை நெருப்பிலிட்டிக் காச்சுவது? ஆடையிலுள்ள மாசைப் போக்குதல் நிமித்தமாகவே அதனை வண்ணைப் பல முறையும் சலவைக் கல்லின்மீது மோதியடிக்கிறான். அங்கனமே நம்மிடத்திலுள்ள தூர்க்குணமாகிய மாசைப்போக்கும் பொருட்டே சர்வஜீவதயாபராகிய கடவுளும் நமக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறார். அதை யறியாமல் கடவுளைத் தூஷிப்பது அறிவின்மையே யாகும்.

காலையில் எழும்போது கடவுளைத் தொழுவது போலவே, இரவில் படுக்கும்போதும் அன்றன்றளவில் நாம் செய்யும் நன்மைதீமைகளை ஆலோசித்து, நன்மையைக்குறித்த அவருக்கு வந்தனம்பண்ணி, தீமையைக்குறித்து உண்மையான மனத்துயரை அடைந்து, இப்படித் தீமை செய்யுங்குணத்

தை இனி இந்தப் பூமியில் இருக்குமளவும் நமக்குக் கொடுக்கவேண்டாமென்று தொழுதுவிட்டே, பின்பு படித்து நித்திரை செய்யவேண்டும்.

“கிடக்குங்காற் கைகூப்பித் தெய்வந் தொழுது
வடக்கொடு கோணந் தலைசெய்யார் மீக்கோள்
உடர்கொடுத்துச் சேர்தல் வழி.”

இந்தப்பிரகாரம் நாள்தோறும் நமது ஆயுள்பரியந்தமும்செய்துவருவோமாயின், நாம் இவ்வுலகத்தில் இருக்குமளவும்கடவுள் துணையைப் பெற்றுப் புகழோடு சீவித்த, முடிவில் மோகூ சாம்பிராச்சியத்தை அடைவோமென்பதை அறியக் கடவோம்.

VII. தர்மிஷ்டர்—பச்சையப்ப முதலியார்.

பச்சையப்ப முதலியார், சென்னைக்கு வடமேற்கில் நாற்காத தூரத்தில் உள்ள பெரியபாளையத்தில், சாலிவாகன சகவருடம் 1676-க்குச் சரியான கி. பி. 1754-ம் வருடத்திலே பிறந்தார். காஞ்சி விசுவநாதமுசலியார் என்னும் இவர்பிதா, இவர் பிறப்பதற்கு நாலேந்து மாதங்கட்கு முன்னரே காலகதி அடைந்து விட்டனர். பிள்ளைக் ஐந்துவயதானவுடனே, இவர் தாயார் பூச்சியம்மாள் என்பவர், இவரையும் இவருடைய சகோதரிகள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்னைமாநகரை அடைந்து, போனி—நராயணப்பிள்ளை என்னும் யாதவகுலோத்தமரிடத்திலே தஞ்சம்புகுந்து, அவரை அண்ணன்முறை கொண்டாடித், தம்முடைய பொருளை அவரிடங் கொடுத்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தனர். இப்பொழுது பச்சையப்பன் கலாசாலையுள்ள இடத்துக்குச் சமீபத்தில் ஒற்றவாடையில், சாமி மேஸ்திரிசந்தில், வடபுறம் மேல்கோடியில் ஒரு வீட்டில் பூச்சியம்மாள் குடியிருந்தனர்.

“வாழும் பிள்ளை விளையாட்டிலே தெரியும்” என்பதற்கேற்பப், பச்சையப்ப முதலியாரும் இளமையின்றானே தமிழில் சிறிது விற்பத்தி யடைந்து, இவ்விஷைப் பேசுவதற்கு மாத்திரம் ஒருவாறு கற்றுக்கொண்டு, வியாபாரிகளுக்குத் தரகிரியாய்ச் சிறிது பொருள் சம்பாதித்து வந்தனர். தனது

மாதாவிடத்திலும் தம்மைப்பரிபாலிக்கும் நாராயணப்பிள்ளை யிடத்திலும் மிகுந்த மரியாதையுடன் நடந்துகொள்வதன் றிப், பெரியோர்களையும் கல்வியிற் சிறந்தோர்களையும் கண்ட விடத்து இருக்கைவிட்டெழுதல் எதிர் கொண்டழைத்தல் ஆசனத்திருத்தல் முதலிய ஒழுக்கங்களில் தவறாதவராய், அடக்கமே ஆபரணமாகக் கொண்டிருந்தார். பொய்சொல் லுதல் புறங்கூறுதல் வஞ்சனைபுரிதல் முதலான தூர்க்கு ணங்கள் லவலேசமுந் தம்மை அணுகாதபடி காத்துவந்தார்

சற்று வயதானபிறகு நிகொலஸ் என்னும் இங்கிலீஷ் வர்த்தகனுக்குத் துவிபாஷியாகிப்பொருளீட்டினார். அப்பொ ருளில் பெரும்பாகத்தைக்காஞ்சிபுரத்தில் ஆலயகைங்கரியத் தில் விரியோகப்படுத்தினார். பழிபாவங்களை யஞ்சி, எவருக் கும் கெடுதியின்றி நடுவுநிலையாகவே காரியங்களை நடத்து கின்றவராய் இருக்கவே, ஒன்றின்மே லொன்றாய்ப் பல வேலைகள் கிடைக்கலாயின. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் சில கிராமங்களின் மேல்வாரங்களை ஸர்க்காருக்குப்பணமாக்கிக் கட்டுவதான குத்தகையில் பிரவேசித்து மிக்க இலாபம் பெற்றார். அப்பால் கர்னாடக துரைத்தனத்தில் வலிவில் உத் தியோகஸ்தரான ஸலிவன்துரைக்கு முதல் துவிபாஷியாகி அனேக காரியங்களை அநுகூலப்படுத்தினார். அதனால் இவர்க் குக் கீர்த்தியும் செல்வமும் அபாரமாய்ப் பெருகலாயின.

தஞ்சாவூர் ராஜன் இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்தாருக்குச் செலுத்தும் பகுதிப்பணமானது, ஒரேவிதமாகவன்றி அத் தேசத்து நாணயங்களாகவும் பூவராகன்களாகவும் உண்டிக ளாவும் பலவிதமாக இருப்பதால், முதலியார் தென்றேசத்து நானாவித நாணயங்களை வட்டந்தள்ளி வாங்கிக்கொண்டு பூவ ராகன்களும் சென்னை உண்டிகளும் கொடுப்பதனாலும், பாளை யப்பட்டார் முதலானவர்களுக்குவிசிறாய், அவர்களு டைய காரியங்களை அநுகூலப்படுத்தி அவர்களுக்கு வேண் டிய பரபத்தியங்களைக் கொடுப்பதனாலும், நூற்றுக்குப்பத்து இருபது விழுக்காடு மிக்க ஊதியங் கிடைத்துவந்தது.

இவர் சிறுவரா யிருக்கும்போதே இவருடைய சகோதரி த்ருக்கு விவாக மாகிவிட்டது மூத்த சகோதரியின் குமா ரத்தியான அய்யாளம்மாளை முதலியார் மணம்புரிந்துகொண்

டார். நெடுநாள்வரையிலே புத்திரபாக்கியம் பெறாமையால், சந்ததி விர்த்தியின் பொருட்டு, வேதாரணியத்தில் ஒரு வேளாளனுடைய பெண் பழனியாயி அம்மாளைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக்கொண்டார். இவருக்குத் தஞ்சாவூரில் ஒரு மாளிகையும் தென் னங்குடி சுரோத்திரியமும், சென்னைக் கோமளேசுவரபுரத்தில் ஒரு மாளிகையும் கொடுக்கல் வாங்கலும் இருந்தமையால், சிலகாலம் இங்கும் சிலகாலம் அங்குமாக வசித்திருந்தார். தேவார திருவாசகங்களைப் பண்வரிசைக் கிரமத்துடன் ஒதுவதும், புராண காலக்ஷேபஞ் செய்வதும், பக்திமாண்களுக்கு அன்னமிடுவதும் பொருளுதவி செய்வதும், சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களை விசாரிப்பதும், கவிதாப் பிரசங்கங் கேட்பதும், சங்கீத சாஸ்திரத்தின் அருமையறிந்து சங்கீத விற்பனர்களுக்குப் பரிசளிப்பதுமாக நல்வழியிற் காலங் கழித்து வந்தனர். இரண்டி மனைவியரைக் கட்டிக் கொண்டபடியால், இப்படிப்பட்ட புண்ணியவானும் சில சங்கடங்களை அனுபவிக்கும்படி நேரிட்டது.

கி. பி. 1792-(ஸ்) ஜூன் மாதத்தில் பாரிசவாயுகண்டு, அது நிவிர்த்தியாவதற்காகத் தஞ்சாவூருக்குப் போனார். வாயுவு பத்திரம் கொஞ்சம் குணமானபிறகு முன்போலவே தமது காரியங்களை நடத்தியிருந்தார். பிறகு வியாதியால் பீடிக்கப் பட்டுக் கும்பகோணம்போய், அங்கே தமது அக்கிராரத்துக்குச் சமீபத்தில் முன்பு தொடங்கிவைத்த சத்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தார். வியாதி குணப்படாமையால் 1793-(ஸ்) மார்ச்சுமீ 22வ மரணசாசனத்தை எழுதி வைத்தார். அந்தச் சாசனத்தில் கண்ட தருமங்களெல்லாம் நாளது வரையில் நடந்துவருகின்றன. காசி ராமேசுவர யாத்திரை செய்கின்ற பைராகிகளுக்கு அங்கங்கே சத்திரங்களில் சதாவர்த்தி நடந்து வருகிறது. சிதம்பரத்தில் சிவாலயத்தில் சில உற்சவங்களும் வேறிடங்களில் சில ஆலயங்களில் நித்திய கட்டளையும் நடந்து வருகின்றன. காஞ்சீபுரத்திலும் சிதம்பரத்திலும் ஒவ்வொரு பாடசாலையும் சென்னையில் ஒரு கலாசாலையும் இவர்பேரால் நடந்து வருகின்றன. இந்தத் தருமங்களெல்லாம் துரைத்ததை தாருடைய மேல்பார்வையில், சில சுதேச கனவான்களால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

அவர் கும்பகோணத்திலிருந்தே அந்த மாதம் 24-தேதி நாராயணப்பிள்ளைக்குத் தமது கைப்பட எழுதிய கடிதம் பின்வருமாறு:

“ சி வ ம ய ம் .

தேவரீர் மாமா அவர்களுக்கு தங்கள் பச்சையப்பன் தெண்டிட்டு விண்ணப்பம்--நாளது--பங்குனிமீ யசுவ வரைக்கும் யிவடத்திலுள்ளா ரனவரும் கும்பகோணத்தில் க்ஷேமம்-யிதர்க்குமுன் தங்களுக்கு யெழுதி யனுப்பியிருக் குர கடதாசியினால் சகலமும் விசிதமாயிருக்குமே-யிதர்க்கு முன்னெழுதிய காயிதத்தில் கொஞ்சம் பளுவாயிருக்குரதா யெழுதி யிருந்தேனே-நேத்து யின்றைக்கும் கொஞ்சம்-லகு வாயிருக்குது-யினி சிவகடாஷ்ஷ மெப்படியிருக்குமோ அரிய வேணும். தாங்க ளொன்றுக்கும் அதையிரியப்படத் தேவை யில்லை-திருவிழ சிருபை செம்மையாயி கூட்டிவைக்கும்போ லே யிருக்குது-பங்குனிமீ ஈடுவ வரைக்கும் பொட்டி யிருப்பு யிவ்வளவென்று தெரியும்படிக்கு கணக்கு அப்பி விக்கவும் இதுவுமல்லாமல் முன்னாலே நான் பட்டணம் வந் திருந்தபோது சிவகங்கையாருக்காக-ா-வருதபிள்ளை யவர்க ளாண்டே ரெண்டாயிரம் பூவிராகன் கடன் வாங்கியிருந்தே னே அதுக்கு உடனே ஆயிரவிராகன் செலுத்திப் போட் டேன்-இன்னம் ஆயிரவிராகனும்வட்டியும்செல்லவேணும். அதுவும் செலுத்து விச்சுப்போடுகிறே மென்று அவருக் குக் சொல்லவும்-ஒருவேளை சரீரத்துக்கு அபாயம் வந்தா லும் அவருக்கு ஆயிரவிராகனும் அவர் கணக்காலுள்ள பிர காரம் உள்ள வட்டியும் குடித்துவிடவேண்டியது-அவருட னேயும் யிர்தச் சம்மதி சொல்லிப்ப்டோட்டவும். மற்றபடி இவ் வடத்தில் னான் நடந்து கொள்ள வேண்டியத்துக்கு யின்ன படி யென்று நிருபம் தயவு செய்யவும்.

வேணும் விண்ணப்பம். மற்ற காரியங்களெல்லாம் னெனல்லாம் வறையரவு பண்ணியிருக்கிறேனே யல்லாமல் வித்துவேச யிராது தங்கள் சித்தமறியவும்.”

காவேரிக்கரையில் பஞ்சநதமென்னும் திருவையாற்றில் நிரியாணமடைய விரும்பி, உடனே கும்பகோணத்திலிருந்து

புறப்பட்டு அவ்விடம் அடைந்தார். 1793-^(வ) மார்ச்சுமீ 31வக்குச்சரியான பிரமாதீச^(வ)பங்குனிமீ 21வ திங்கட் கிழமை அமாவாசைத் திதியில் பரிபூரணதசை அடைந்தார். அவர் ஜீவந்தராயிருந்த காலம் நாற்பது வருடம்.

இவருடைய கலாசாலைச் சபாமண்டபத்தில் ஆறடி உயரமும் நான்கடி அகலமும் உள்ள இவரது உருவப்படம் கட்டியிருக்கிறது. சில பர்வதசமீபமாக ஒரு ஆலயத்துக்கெதிரில் நின்றகோலமாய் ஒருசிறுவனுக்குக்கல்வியின் நன்மையைத் தெரிவித்து அவனுக்கு ஒருபுத்தகம் பரிசளிக்கிற பாவனையாகப் படம் எழுதியிருக்கிறது. இந்தப் படம் தஞ்சாவூர் துளசி மகாராசாவின் சமஸ்தானத்திலிருந்துகிடைத்த ஒரு சிறிய படத்தைக் கொண்டு எங்கிலாந்தில் எழுதுவித்தது. தலையில்பாகையும், நெற்றியில் திரிபுரண்டமாகத்தரித்தவிபூதியும், காதில் பெரியகடுக்கனும், கையில் தோடாவும், கழுத்தில் இரத்தினமாலையும், காலில்பாதரகையுந் தரித்து நெடங்கியின்மேல் மஞ்சள்சால்வை போர்த்துக்கொண்டிருக்கிற அலங்காரமாகப் படம் எழுதியிருக்கிறது.

சிவந்த நிறமும் உயர்ந்த வடிவும் உள்ள ஆசானுபாகு வென்றும், விசாலநேத்திர வக்ஷஸ்தலங்களும் கச்சட்டை மத்தியில் நான்கு விரற்கடைச் சதுரமுள்ள மகாயோக லட்சணமாகிய மச்சமும் உடையவரென்றும், இவரைக்கண்டவர்கள் கூறியதாக இவருடைய சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது. இவர் எல்லாரிடத்தும் மதுரமாக வசனிப்பவர்: ஏழைகளிடத்தில் இரக்கமுடையவர்: தம்மாலாகத்தக்க காரியம் நியாயமானதாக இருந்தால், எப்படிப்பட்டவர்க்கும் அது அனுகூலமாகும்படி செய்பவர்.

“இன்ன செய்தாரை யொறுத்தல் அவர்நாண நன்னயஞ் செய்து விடல்”

என்கிறபடி, விரோதம்செய்தவனும் வெட்கும்படி நன்மை செய்வதே இவரது உத்தமோத்தம குணமாம்.

VIII. வறுமை.

மானுடர் தொட்டிலிற் கிடந்த நாள் தொட்டுக் கட்டையிற் கிடத்தா நாள்மட்டும் அனுபவிக்கும் பிணிகள் பலவற்றுள்ளும், “கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது” என்ற படி, வறுமைப்பிணி மிகவுங் கொடியது. ஒருவன் எவரும் நாணத்தக்க வடிவினனேனும், கல்விக்கடலை நிலை கண்டுணர்ந்த கவிராஜ னெனினும், புஜபலமிக்க பராக்கிரம சாலியாயினும் தன்னிகரில்லாத தருமசிந்தையுந் தயாளகுணமும் பெருமை பலவும் பெற்றோனாயினும், “சத்துருக்க ளஞ்சஞ்சங்கிராம சிங்கமோ! சற்சனர் மெச்சஞ்சபாபூஷணமோ! ஒப்புயர்வல்லா உத்தம சற்பாத்திரமோ!” எனப் பலர் மதிக்க விளங்கும் பதத்தினனேயாயினும், வறுமைப்பிணி வந்தடுத்தால், அவன் இடிவிழுந்த மரம்போல ஏங்குவான். அவனதுபுகழ்னைத்தும்இகழாம்; மேன்மையும் மென்மையாம், இடிபட்ட மரமும் மிடிபட்ட குடியும் மீதோங்குமா? இடியினும் மிகு கொடிய மிடியாற்பிணிபட்டவர்உற்றருறவினரது பக்கவிலணுகவும் பதைத்துளராணுவர். மானிடர் முகதரிசனஞ் செய்யவும் அகமெலிந் தழுங்குவர். “இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாண்மற்றீன்றெடுத்ததாய்வேண்டாள், செல்லாதவன்வாயிற்சொல்” என்னும்அனுபவ வாசகப்படி அவன்உலகத்தில் நடைப்பிணமேயாவன். விதவான்களுக்கு அரசசன்மானம் அதிகரித்திருந்த காலத்தும், பெருந்தலைச்சாத்தனரென்னும் ஒருவர் குமுணராஜனை நோக்கி, “என் வீட்டில் அடுப்பு மூட்டவில்லை எனக்கோபசினோய் சகிக்கக்கூடவில்லை—பிரசவித்த என் மனைவிக்குத் தாரகம்பண்ணவழியில்லை—பிறந்த குழவிக்கோ பாலுமில்லை” என்பதாக

“ஆடெரி படர்ந்த கோயெ சடுப்பில்

ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி யுழல

இல்லி தூர்ந்த பொல்லா மார்பம்

சவைத்தொறுஞ் சவைத்தொறும் பால் காணாமல்

குழவி தாய்முக நோக்க மனைவி

என்முக நோக்க யானும்

உன்முக நோக்கி வந்தனன் குமுணு”

என்று பிரலாபத்துள்ளதே போதுமான சாக்ஷியாகும் மிடியே, கொல்லைக்குப் பல்வியுங் குடிக்குச் சகுனியும்போல, மாணுஷீகத்திற்கு மறவியாகும். மிடியே விருத்திக்கு வேர்ப் புழுவாகும். மிடியே இகபோக சுகாதாரங்களுக்கு இடிக்கண்கும். மிடியே சகல விருத்தியையும் பரித்தியாகஞ் செய்ய வல்ல வாளாகும். ஆயினமையின், மிடி யென்னும் மிகு கொடியோனை முயற்சியென்னும் வீரவாள்கொண்டு, மாணுஷீக அமர்க்களத்தில் வெட்டிப் புறங்காண வேண்டும்.

“தரித்திரம் களிப்பாங் கடலுக்கோர் வடவை
சாற்றுமெண் ணங்கள்வா ழிடமாம்.
தரித்திரம் பற்பல துக்கமுந் தோன்றத்
தக்கபே ராகர மென்ப.
தரித்திர நன்மை சாலொழுங் கென்னுந்
தழைவனந் தனக்கழ றழலாம்.
தரித்திரம் கொடிய எவற்றினுங் கொடிதத்
தகையதை யொழித்தனன் றாமே.”

IX. கோவிந்தா.

காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்து, தென்கலை வடகலை வல்லராய்த், திருவாவடிதுழைமடத்திற் சிலகாலம் தம்பிரானாக இருந்து, மடத்தாருடைய விரோதத்தால் அவ்விடம் விட்டு யாழ்ப்பாணம் அடைந்த கூழங்கைத் தம்பிரான் என்பவர், அவ்விடத்தில் பலபேருக்குத் தமிழும் ஸம்ஸ்கிருதமும் கற்பித்துப் பிரசித்திபெற்றிருந்தார். அவ்விடத்தில் சியாயஸ்தலத்துத் துவிபாஷிகராகிய கோவிந்தமுதலியார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். ஒரு கறவைப் பகவினிமித்தம் இவ்விருவர்க்கும் விரோதம் உண்டாயிற்று; அண்டை யயலில் உள்ள வர்கள் தம்பிரானைப் பார்த்து “ஒரு பசுவின் காரணமாக முதலியாரோடு நீர் பிணங்கல்தகுதியன்று” என்றுவற்புறுத்தினர். அதன்மேல் தம்பிரான் ஒருநாள், முதலியார் வீட்டிலிருக்கிற சமயம் பார்த்து, அந்தப் பசுவை ஒட்டிக்கொண்டு போய் அவருடைய தொழுவத்தில் நிறுத்தி, “கோவிந்தா!

கோவிந்தா!” என்று கூவி யழைத்தார். அதுகேட்டு வீட்டிலுள்ள சிலர் வந்து ‘ஓ! இதென்ன அநியாயம்! முதலியாரை இப்படி மரியாதை தப்பாய் அழைக்கலமா?’ என்று கேட்க, இவர் “ஓஹோ! அப்படியல்ல. கோ இந்தா, அதாவது பசு இந்தா, பசுவைப் பெற்றுக்கொள் என்றல்லவோ சொன்னேன். இதில் என்ன மரியாதைதவறிப்போயிற்று” என்றனராம். அதுமுதல் முதலியாரும் இவரும் இணக்கமாயினர்.

X. சுகாதாரம்.

இகலோக சம்பந்தமான சுகல பாக்கியங்களிலும் சரீர சுகமே பிரதானமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் “சுவரை வைத்துக்கொண்டல்லவோ சித்திரம் எழுதவேண்டும்” என்கிற பழமொழிப்படி, சரீர செளக்கியமிருந்தல்லவோமற்றப் பாக்கியங்களை அதுபவிக்க வேண்டும். சரீர செளக்கியமில்லாவிட்டால் தனதானிய முதலான சம்பத்துக்களினாலேபிரயோசன மென்ன? ஆனதுபற்றியே நோயற்ற வாழ்வுக்குறைவற்ற செல்வமுமாயிருக்கவேண்டுமென்று சிறுவர்களைப்பெரியவர்கள் ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். நாம் உண்ணும் உணவும், குடிக்கிற ஜலமும், சுவாசிக்கும் வாயுவும், தேக சுகத்திற்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. மனிதனுடைய முகங்களையும் குணங்களையும் குரல்களையும் கடவுள் வேறுபடுத்தி யிருப்பது போலவே, அவர்களுடைய தேகங்களின் இயல்பையும் வேறுபடுத்தி யிருக்கிறாரென்று அனுபவ சித்தமாய்த் தோன்றுகின்றது. எப்படியென்றால், சிலருக்கு பித்த தேகமும், சிலருக்கு வாயுதேகமும், சிலருக்கு உஷ்ண தேகமும், இவ்வாறு மாறியிருக்கின்றன. நாம் உண்ணும் பதார்த்தங்களில் சிலது பித்தாதிக்கமாயும், சிலது உஷ்ணாதிக்கமாயும், சிலது வாதாதிக்கமாயிருக்கின்றன. இன்னமும் சில பதார்த்தங்கள் பித்த சாந்தியாயும், சிலது உஷ்ண சாந்தியாயும், சிலது வாத சாந்தியாயும் இருக்கின்றன. கடவுளுடைய கிருபையால், நாம் சாப்பிடும் பதார்த்தங்களென்றுக் கொண்டு சத்துருமித்துருவாயிருப்பதுகொண்டு, நாம் சமய

மறிந்து தக்க வுணவுகளை அருந்தவேண்டும். எந்தப் பதார்த்தம் நம்முடைய உடம்புக்கு ஒத்திருக்கிறதென்றும், எது ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யென்றும், இன்ன பதார்த்தம் சாப்பிட்டதினால் தேகத்தில் இன்ன நன்மை அல்லது கெடுதி உண்டாயிற்றென்றும், நாம் எப்போதுங்கவனிக்கவேண்டும்.

“அற்ற தறிந்து கடைபிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.”

நாம் அருந்தும் பதார்த்தங்களின் குணகுணங்களை அறிவதற்கு நம்முடைய சொந்த அனுபவமே போதுமானதாயிருக்கிறது. நாம் அசௌக்கியமான உண்டிகளை உண்ணும் பொழுது, அஜீரணம் மந்தம் தலைவலி முதலிய சிறிய உபாதிகளை உண்டாக்கிக், கடவுள் நம்மை எச்சரிக்கைப் படுத்தி கிறார். அந்த எச்சரிக்கையை நாம் கவனித்து, அதற்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ளவேண்டும், “அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் விஷமாகும்.” ஆதலால் நாம் எப்போதும் மித போஜனஞ் செய்யவேண்டும்.

“அற்றால் அளவறிந் துண்க, அஃதுடம்பு
பெற்ற நெடிதுய்க்கு மாறு.”

ஆகாரஞ் சிறிது குறைந்தாலும்பாதகமில்லை. அதிபோஜனம் அசௌக்கியத்தை உண்டாக்கும். நம்மைத் தூக்கவேண்டிய வாகனத்தை நாமே தூக்கிச்சுமப்பது போல, நம்மைத் தாங்கவேண்டிய ஆகாரத்தை நாம் அதிகமாய்ப் புசித்தால், அந்த ஆகாரமே நமக்குச் சமையாய் முடிகின்றது.

“இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பம்போ னிற்கும்
கழிபே ரிரையான்க ணைய்.”

ஒருநாள் இரண்டு பிராமணர்கள் அளவுக்கு மிஞ்சின போஜனம் அருந்தினதால் கீழே குணியக்கூடாமல் அண்ணாந்துகொண்டு, மேல் நோக்கின பார்வையாய்த் தெருவில் போகும்போது, அவர்களில் ஒருவனுக்குக் காலில் மிதியடியிருக்கிறதா இல்லையா என்கிற சந்தேகமுண்டாகி, மற்றொருவனை நோக்கித், “தம்பி, சுப்பு! என் காலில் மிதியடியிருக்கிறதா, பார்” என்றானும். அந்தப் பிராமணனும், குணியக்கூடாமல் அண்ணாந்துகொண்டு போனதால், “அண்ணா!

ஆகாசமண்டலம் வரையிலும் பார்த்தேன்; மிதிரியடியைக் காணேன்' என்றாலும். இப்படிப்பட்ட பேருண்டிக்காரனுக்கு எப்படி சௌக்கியமிருக்கும்?

நம்முடைய ஆகாரம் சாதாரணமா யிருக்கவேண்டுமேயல்லாது, அதை நாம் பல சம்பாரங்களையும் வாசனைப் பண்டங்களையுஞ் சேர்த்துச் சமையல் செய்யக்கூடாது. விலங்கு, பசுக்களில் ஒவ்வொரு இனம் ஒவ்வொரு விதமான இரையைத்தான் புசிக்கின்றது. அப்படியே ஆடு மாடு முதலியன, புல் பூண்டு முதலியவைகளை மட்டும் புசிக்கின்றன. சில மிருகங்களும் சில பசுக்களும் மாமிசாதிகளைமட்டும் புசிக்கின்றன. சில பசுக்கள் தான்ய வகைகளைமட்டும் புசிக்கின்றன. மனிதன் உலகத்தில் சாப்பிடாத வஸ்து ஒன்றுமில்லை. சகல தானியவகைகளும் சகல மரக்கறி பதார்த்தங்களும் சகல விதமான மாமிசாதிகளும் சாப்பிடுகிறான். அவைகளின் சௌக்கியா சௌக்கியங்களை நாம் எப்போதுங் கவனித்து, அசௌக்கியமான வஸ்துக்களை அருந்தாமல் தள்ளிவிடவேண்டும்.

“மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணின் ஊறுபா டில்லை யுயிர்க்கு.”

நாம் குடிக்கிற தண்ணீரும் சுத்த நிர்மலமாயிருக்கவேண்டும். உலகத்திலுள்ள அசுத்தங்களெல்லாம் போக்கி நமக்கு ஆகாராதிகளை உண்டாக்கித், தானும் நமக்கு ஆகாரமாயிருக்கிறதண்ணீருக்குச்சமானமானவஸ்து வேறொன்றுமில்லை நாம் அநுபவிக்கவேண்டிய சகல பொருள்களையும் சிருஷ்டித்து உலகத்திலேவைத்து விட்டகடவுள், தண்ணீரை மட்டும் நம்முடைய ஸ்வாதீனத்தில் விடாமல், ஆகாசத்தில் மேகரூபமாய் வைத்துக்கொண்டு, வேண்டும்போது மழை பெய்வித்து, நம்முடைய பாணதிகளை அடிக்கடி புதுப்பித்துக் கொண்டு வருகிறார். அதைக்கொண்டே ஜலத்தினுடைய அருமை பெருமை நன்றாய் விளங்குகின்றது. கடவுள் அவ்வளவு அருமையாய்க் கொடுக்கிற ஜலத்தை நாம் சுத்தமான நதிகளிலும் ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் தூவுகளிலும் தேக்கி வைத்துக்கொண்டு, யாதொரு அசுத்தஞ் சேராதபடி சர்வ ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். குடிதண்ணீர்க்குளத்தைக்

குடிக்கிறதற்குமட்டும் உபயோகிக்க வேண்டும். அதில் ஒரு வரும் வஸ்திரம் தோய்க்காமலும், ஸ்ரானஞ் செய்யாமலும் கால் கழுவாமலும், தந்தசுத்தி செய்யாமலும், செத்தை குப்பை விழாமலும், இன்னும்வேறு ஆபாசங்கள் செய்யாமலும் பாதுகாக்கவேண்டும். அன்றியும், குடிதண்ணீர்க் குளம் கிணறு முதலானவைகளுக்குச் சமீபத்தில்காக்கடை சல்தாரை முதலிய அசுத்தங்களிருப்பின், அவைகள் மண்ணில் சுவறிக் குடிதண்ணீரின் குணத்தைக் கெடுக்குமாதலால், அவைகள் சமீபத்தில் இல்லாதபடி ஜாக்கிரதைசெய்ய வேண்டும்.

அப்படியே வாயுவும் நாம் ஜீவிப்பதற்கு இன்றியமையாத முக்கிய சாதனமாயிருப்பதால், அதுவும் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டும். ஜலத்தை எப்படி உட்கொள்கிறோமோ, அப்படியே வாயுவையும் நாம் சுவாசித்து உட்கொள்கிறபடியால், அசுத்தமில்லாமல் வாயுவும் நிஷ்களங்கமாயிருக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்குள்ளே சிலர் துஷ்ட சகவாசத்தால் கெட்டுப் போவதுபோல, ஜலமும் வாயுவும் எந்தப் பொருளோடு கூடுகின்றனவோ அந்தப் பொருளின் குணத்தைக் கிரகித்துக்கொள்ளுகின்றன. அவைகள் கெட்டவஸ்துவோடு கூடினால், தாங்கள் கெட்டுப்போவதுமன்றி, அவைகளை உபயோகிக்கிற நமக்குநீங்கை விளைவிக்கின்றன. வாயு அசுத்தமான வஸ்துவோடு கூடும்போது அதன் தூர்கந்தமே நமக்குக் காட்டிவிடுகின்றது. ஆகையால் நாம் வசிக்கும்வீடுகள், எவ்வளவும் அசுத்தமில்லாமல், எப்போதும் சுத்தமாயிருக்கவேண்டும்.

XI. முயற்சியைப்பற்றிய பழமொழிகள்.

1. இளமையின் முயற்சி முதுமையிற் காக்கும்.
2. இளமையிற் சோம்பல் முதுமையில் மிடிமை.
3. இருந்த கால் மூதேவி நடந்த கால் சீதேவி.
4. ஊக்க முடைமை ஆக்கத்திற் கழகு.
5. ஊழி பேரினும் ஊக்கமது கைவிடேல்.
6. ஒரு குண்டில் கோட்டை பிடிக்கலாமா.

7. கடலைத் தூர்த்துங் காரிய முடிக்கவேண்டும்.
8. கருமத்தை முடிக்கிறவன் கடலை யாராய்வான்.
9. நடந்தால் நாடெல்லாம் உறவு, படுத்தால் பாயும்பகை.
10. பட்டவர்க்குண்டு பலன்.
11. பள்ள மிறைத்தவன் பங்கு கொண்டுபோகிறான்.
12. பாடிபடாமற்போனால் பலனில்லாமற்போகும்.
13. முடியும்வகை யோசியாமல் முயற்சி கொள்ளாதே.
14. முயர்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்.
15. வருந்தினால் வாராததொன்றில்லை.

XII. சோம்பல்.

ஆண்பெண் இருதிறவருள்ளும் வாலப் பருவத்தினரும் குமாரப் பருவத்தினரும் விருத்தப் பருவத்தினரும் சோம்பற் பிணிக்கு ஆளாகாமல் தம்மைப்பாது காத்துக்கொள்வது அத்தியாவசியகம் முயற்சி, மனமுயற்சி யென்னும் தேக முயற்சியென்றும் இருபாற் பட்டிருப்பதால், அதனது வெதிரேகமான முயற்சியற்றிருக்கையாகிய சோம்பலும் இருபாற் பட்டும் “சோம்பரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்” என்றும், முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியுடையார்” என்றும், ஒன்றினது சிறப்பைப் புகழ்ந்தும், மற்றொன்றினது குறைவை இகழ்ந்தும் பேசியிருக்கும் பெரியோர் அனுபவமே ஒவ்வொருவருக்கும் ஒத்த எச்சரிக்கையாகும். சோம்பலென்னுந் தாம்பிற்பிணியுண்டபற்பல தேசத்தவர்களும், கல்வியறிவொழுக்கங்களில் லாமையால் சுகாரோக்கியமற்று, “கிறைத்தண்டைப் பிடுங்க ஏலப்பாட்டு” பாடி, தேம்பித்தேம்பிக்குடத்திலிட்ட விளக்காய்வதிகின்றதைச்செவியுற்றும் விழியுற்றும்வருகின்றோம். முயற்சியுடைய ஒவ்வொரு நாட்டினரும், கல்வியறிவொழுக்கங்களிலும், நாகரீகம் கைத்தொழில் சுகாரோக்கியாதிகள் முதலியவற்றிலும், நாளுக்கு நாள் வளர்பிறைபோல மேலுமேலும் வீர்தியாக்கி, குன்றின் மேலிட்ட விளக்காய்ப் பிரகாசிக்கின்றதையும் கண்டுங் கேட்டும் வருகின்றோம். மனச் சோம்பலுடையசிலவித்தியார்த்திகள், விசாரஹீனராய், எது எப்படி கெட்டால் நமக்கென்ன; “கிணற்றுத் தவளைக்கு காட்டுவளப்பமேன்?” என்று உண்மைவிசாரஞ் செய்யாமல்

மிருகாதினைப்போல நடைப்பிணங்களாய் நாளவம் போக்குகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் இத்தகைய விசாரஹீனராக இருப்பின், கண்டறியாத அற்புதக்காட்சிகளையும், சுகித்தறியாத அற்புதச் சுகங்களையும், கேட்டறியாத அற்புதக் கேள்விகளையும், செய்தறியாத அற்புதச் செயல்களையும், அனுபவித்தறியாத அற்புத அனுபவங்களையும் பெறவதெப்படி? சோம்பலே விருத்தியென்னும் விருஷுத்திற்கு வேர்ப்பழு; சோம்பலே தரித்திரத்தை வளர்க்குந் தாய்; சோம்பலே புன்மைபலவற்றிற்கும் பொக்கிஷம். சோம்பலே அபிவிந்தியென்னுந்தெங்கிற்குத் தேரைபோலாகும். சோம்பலே மறியல்லாச்சுகிர்தங்களுக்கும் வையிரியா மாதலால், மாணக்கர்யாவரும் சோம்பலைப் பற்றற ஒழித்து விடவேண்டும்.

“மடியுளான் மாமுகடி யென்ப மடியிலான்
தாளுளா டாமரையி னான்.”

XIII. தமிழின் அருமை.

எண்ணிறந்ததேவாலயங்களும் பிரமாலயங்களும் அன்ன சத்திரங்களும் நீர்வளமும் நிலவளமும் நாகரீகமும் ஆசார நியமங்களும் நிறைந்த இந்தத் தமிழ்நாடு மற்றைய நாடுகளிலும் விசேஷமென்றும், அப்படியே தமிழ்ப்பாஷையும் சர்வோத்கிருஷ்டமான பாஷையென்றும், சகலரும் அங்கீகரிக்கிறார்கள். அகஸ்தியர். நாவிலே பிறந்து, ஆரியத்திஞ் மடியிலே வளர்ந்து, ஆந்திரம் முதலிய பாஷைகளின் தோழமை பெற்றுச், ஈங்கப் புலவர்களுடைய நாவிலே சன்சரித்து, வித்துவான்களுடைய வாக்கிலே வினையாடித், திராவிடதேசம் முழுதும் ஏகச் சக்ராதிபத்தியஞ் செலுத்திவந்த தமிழ் அரசியை இப்போது இகழலாமா? நம்மைப் பெற்ற தும் தமிழ்: வளர்த்ததுந் தமிழ். நம்மைத் தாலாட்டித் தூங்க வைத்ததும் தமிழ். நம்முடைய மழலைச் சொல்லால் நமது தாய் தந்தையரைச் சந்தோஷிப்பித்ததுந் தமிழ். நாம் குழந்தைப் பருவத்திற் பேச ஆரம்பித்தபோது முந்தி உச்சரித்த தும் தமிழ். நம்முடைய அன்னையும் தந்தையும் நமத்குப் பாலோடு புகட்டினதுந் தமிழ். தாய் தந்தை குரு முதலான

வர்கள் நமக்கு ஆதியில் உபதேசித்தார் தமிழ். ஆதிகாலம் முதல்நம்முடைய முன்னோர்களெல்லோரும் பேசினபாஷையும் எழுதிவைத்த பாஷையுந் தமிழ். இப்போது நம்முடைய மாதா பிதாக்களும் பந்து ஜனங்களும் இஷ்டயித்திரர்களும் இதர்களும் பேசுகிற பாஷையுந் தமிழ். நம்முடைய வீட்டுப் பாஷையுந் தமிழ்; நாட்டுப் பாஷைமந் தமிழ். இப்படிப்பட்ட அருமையான பாஷையை விட்டுவிட்டுச், சமஸ்கிருதம் வத்தீன் முதலிய அந்ரிய பாஷைகளைப் படிக்கிறவர்கள், சுற்றத்தார்களை விட்டுவிட்டு அந்ரியர்களிடத்தில் நேசஞ் செய்கிறவர்களுக்குச் சமானமா யிருக்கிறார்கள். ஆபத்துக் காலத்தில் சுற்றத்தார் உதவுவார்களே யல்லாது அந்ரியர்கள் எப்படி உதவமாட்டார்களோ, அப்படியே எந்தக்காலத்திலும் நமக்குச் சயபாஷை உதவுமேயல்லாமல் அந்ரிய பாஷைகள் உதவுமா? வத்தீனுக்கும் சமஸ்கிருதத்துக்கும் சொந்தக் காரர்கள் இல்லாமையால், அவைகள் இறந்துபோன பாஷைகளாயும், தமிழ் முதலிய தேசபாஷைகள் ஜீவிக்கிற பாஷைகளாயும் இருக்கின்றன பல பாஷைக்காரர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் கலந்து பேசுவதும், ஒருவருடைய கருத்தை ஒருவருக்கு வெளிப்படுத்துவதுமே, பாஷாந்தரங்களைப் படிப்பதனால் உண்டாகிற முக்கிய பிரயோஜனமா யிருக்கின்றது. ஒருபாஷைக்குச் சொந்தக்கார்களே இல்லாம விருப்பார்களால், அந்தப் பாஷையை நாம் படித்து யாரிடத்திலே சம்பாஷிக்கப்போகிறோம்? சமஸ்கிருதம் வத்தீன் முதலிய பாஷைகள் அதிக கடினமும் வருத்தமுமான பாஷைகளாயும், சீக்கிரத்தில் மறந்துடோகத்தக்கவைகளாயும் இருக்கின்றன. அவைகளின் இலக்கணம் இலக்கியம் தார்க்கம் முதலிய பல பிரிவுகளில் ஒவ்வொரு பிரிவைப் படிப்பதற்கு ஒரு புருஷ ஆயுசு போதாதென்று அந்தப் பாஷைகளை உணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். சம்பாஷணைக்கும் உலக வியாபாரங்களுக்கும் உபயோகமில்லாத அந்தப் பாஷைகளை அவ்வளவு பிரயாசப்பட்டும் படித்தும் பிரயோஜனமென்ன? ஆனால் சமஸ்கிருதமும் வத்தீனும் அதிக சிறப்பும் அழகும் அலங்காரமும் பொருந்திய பாஷைகளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவகாசமுள்ளவர்கள், சொந்தப் பாஷைகளோடு கூட அந்தப் பாஷைகளையும் படிப்பது அதிக விசேஷந்தான். ஆனால்

சொந்தப் பாஷைகளை நன்றாகப் படிக்காமல், அந்த அந்நிய பாஷைகளிலே காலமெல்லாம் போக்குவது அகாரியமென்றுதான் நாம் ஆகேஷ்பிக்கிறோம்.

இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய ராஜபாஷைகளைப் படிக்க வேண்டாமென்றும் நாம் விலக்கவில்லை. ஏனெனின், நாம் நடக்கவேண்டிய சட்டங்களும் ஒழுங்குகளும் நியாயப்பிரமாணங்களும் ராஜபாஷைகளிலே யிருக்கிறபடியால் அந்தப் பாஷைகள் நமக்குத் தெரியாதிருப்பின், அந்த ராஜாங்கத்தில் நாம் எப்படி நிர்வகிக்கக்கூடும்? அன்றியும் சன்மார்க்கங்களைப் பற்றியும், உலகத்துக்கு மிகவும் உபயோகமான பல விஷயங்களைப் பற்றியும், அந்த ராஜ பாஷைகளில் அநேக அருமையான கிரந்தங்கள் இருப்பதனால் அவைகளைப் படிக்கப்படிக்க அறிவு விசாலிக்குமென்பது திண்ணமே. ஆனால் மாதா வயிறெரிய மகேசுவரபூசை செய்வதுபோல சொந்தப் பாஷைகளைச் சுத்தமாக விட்டுவிட்டு ராஜபாஷைகளைமட்டும் படிப்பது அநுசிதமல்லவா? அநேகர் தங்கள் சுய பாஷைகளில் தங்கள் கையெழுத்துக்களைக்கூடப் பிழையில்லாமல் எழுத அசக்தர்களாயிருக்கிறார்கள். சிலர் தமிழ்ப் பாஷை தெரியாமலிருப்பது தங்களுக்குக் கௌரவமாகவும், அந்தப் பாஷையை அறிந்திருப்பது தங்களுக்கு அகௌரவமாகவும் எண்ணுகிறார்கள். சுயபாஷை ஞானம் தங்களுக்கு எவ்வளவு குறைவாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு ராஜபாஷைகளில் தங்களைச் சமர்த்தர்களென்று சசலரும் எண்ணுவார்களென்று நினைத்துச், சுயபாஷைகளை முழுதும் அலக்கியம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ்ப்புல்தகங்களைக் கையிலே தொடுகிறதாயிருந்தால் பாம்பின்புற்றுக்குள்ளே கையைவிடுவதுபோல் இருக்கும். அவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பாஷை பேசுகிறது வேப்பிலைக்கஷாயம் குடிப்பதுபோல் இருக்கும். தமிழ்வார்த்தைகளைக் கேட்பதும் அவர்களுக்குக் கர்ணகரோமாயிருக்கும். அவர்கள் தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசினாலும், முக்காற்பங்கு இங்கிலீஷும் காற்பங்கு தமிழுமாகக் கலந்து பேசுவார்கள். அவர்களுக்குத் தேசாபிமானமும் இல்லை; பாஷைபிமானமும் இல்லை. இங்கிலீஷ்காரர் முதலிய ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பாஷைகளை எவ்வ

எனவோ கௌரவமாகப் போற்றிவருகிறார்களென்பதை இந்த வித்தியார்த்திகளே அறிவார்கள். இவர்கள்மட்டும் தங்கள் ஜென்ம பாஷையாகிய தமிழையும் தமிழ் வித்துவான்களையும் அவமதிக்கலாமா? தமிழ்நூற்களையே பாராத இவர்கள் அவைகளுக்கு எப்படிப்பழுதுசொல்லக்கூடும்? திருவள்ளுவருடைய குறளை அவர்கள் ஜென்மந்தரத்திலும் பார்த்திருப்பார்களா? கம்பனுடைய கற்பனையைக்கனவிலும் கேட்டிருப்பார்களா? நாலடியார் செய்தவர்களுடைய காலடியையாவது கண்டிருப்பார்களா? ஔவையாருடைய நீதிநூலைக் செவ்வையாக அறிவார்களா? அதிவீரராமபாண்டியனை அணுவளவும் அறிவார்களா? இன்னும் எண்ணிக்கைகையில்லாத தமிழ்ப் புலவர்களுடைய பிரபந்தங்களை இவர்கள் எக்காலத்திலும் பார்த்திரார்கள்.

இங்கிலீஷ், பிரான்சு முதலிய பாஷைகளிற் போலத் தமிழில் வசனநூல்கள் இல்லாமலிருப்பது பெருங் குறைவென்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அந்தக் குறைவைப் பரிகரிப்பதற்காகத்தான் எல்லாரும் ராஜபாஷைகளுந் தமிழுங்கலந்து படிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். ராஜபாஷைகளும் சுதேச பாஷைகளும் நன்றாக உணர்ந்தவர்கள்மட்டும் உத்தமமான வசனநூல்களை எழுதக்கூடுமேயல்லாது இதர்கள் எழுதக் கூடுமா? வசனநூல்களால் ஜனங்கள் திருந்த வேண்டுமேயல்லாது செய்யுட்களைப் படித்துத் திருந்துவது அசாத்தியம் அல்லவா? ஐரோப்பிய பாஷைகளில் வசனநூல்கள் இல்லாதிருக்குமானால், அந்தத் தேசங்கள் நாகரீகமும் நற்பாங்கும் அடைந்திருக்கக்கூடுமா? அப்படியே நம்முடைய சுயபாஷைகளில் வசனநூல்கள் இல்லாமலிருக்கிறவரையில், இந்தத் தேசம் சரியான சீர்திருத்தம் அடையாதென்பது நிச்சயம். சுதேச பாஷைகளைப் படிக்காமல் ராஜபாஷைகளை மட்டும் படிக்கிறவர்கள், மற்ற ஜனங்களுடன் கலவாமல் தாங்கள் ஒரு அந்ரிய தேசத்தார்போல ஜீவிக்கிறார்கள். ராஜபாஷைதெரியாத தங்கள் மாதாபிதாக்கள், மனைவி மைந்தர் முதலியோர்களிடத்தில் பேசுவது கூட அவர்களுக்கு அருவருப்பாயிருக்கிறது. தாங்களும் சுயபாஷைகளை நன்றாகப் படிக்காமலும் மற்றவர்களுக்குப் போதிக்காமலும் இருப்பது

அவர்களுடைய பிசுகே யல்லாமல் அவர்களுடைய பந்து ஜனங்களின் பிசகல்லவே. ராஜபாஷைகளைப் படித்துக் கல்வியின் அருமை அறிந்தவர்களே சுயபாஷைகளைக் கவனிக்காமலிருப்பார்களானால், இதர ஜனங்கள் எட்படிக்க கவனிக்க கூடும்? ஸ்திரீகளும் மற்றஜனங்களும் சுயபாஷைகளைப் படித்துத் திருத்தவேண்டுமேயல்லாது அவர்கள் எல்லாரும் ராஜபாஷைகளைக் கற்றுணர்வது சாத்தியமான காரியமா? சுயபாஷையைக்கல்லாமல் ராஜபாஷையைமட்டும்படிக்கிறவர்கள், தாங்கள்மட்டும் பிழைக்க அறிவார்களேயன்றி, மற்றவர்களுக்கு அவர்களால் என்ன சாதகம்?

XIV. பூகோள சாத்திர பதநிருத்தம்.

பூமியானதுபந்துபோல உருண்டை வடிவுள்ளது. அதன் விட்டளவு ஏறக்குறைய 8,000 மைல் அதன் சுற்றளவு கிட்டத்தட்ட 25,000 மைல். பூமியின் மேற்பரப்பு சுமார் 19,70,00,000 சதுரமைல் என்று பூகோளசாஸ்திர நிபுணர்கள்கணக்கிட்டிருக்கின்றனர். பூமியானது ஆகாயத்தில் கிராதாரமாக இருக்கிறது. 24-மணி நேரத்துக்கு ஒரு முறை பூமி தன்னைத்தானே சுற்றிவருதலால் இராப்பகலாகிய ஒரு நாள் பிறக்கும். பூமியானது 365 $\frac{1}{4}$ நாளில் ஒரு முறை சூரியனைக் சுற்றி ஓடும். அதனால் ஒரு வருஷம் பிறக்கும். பூமி சூரியனைச் சுற்றி ஓடும் பாதையானது கிராந்திமண்டலம் எனப் பெயர் பெறும்.

சூரியனைச் சுற்றி ஓடும் கோளங்கள், கிரகங்களும் வால் வெள்ளிகளுமாம். கிரகங்களில் புதன் சுக்கிரன் பூமி செவ்வாய் வியாழம் சனி முதலியன பிரதானக்கிரகங்களாம்; இந்தப் பிரதானக் கிரகங்களைச் சுற்றியோடுஞ் சந்திரர்கள் உபக்கிரகங்களாம். உபக்கிரகம் பூமிக்கு ஒன்று; வியாழத்துக்கு நான்கு; சனிக்கு எட்டு. சந்திரன் பூமியைச் சுற்றிவருதற்கு 28 நாள் செல்லும். நட்சத்திரங்கள் சூரிய மண்டலத்தின் எல்லைக்கு அப்பால் வெகுதூரத்தில் உள்ளன.

பூமியின் நாராசமாவது பூமியின் வடமுனை தொடங்கி மையத்தை ஊடுருவித்தென்முனைவரையில் செல்வதாகப்

பாவிக்கப்படும் ஒரு ரேகை. அதைச் சுற்றிப் பூமி உருள்வதாகத் தோன்றும். நாராசத்தின் வடமுனை உத்தர துருவம் எனவும், தென்முனை தட்சிண துருவம் எனவும் பெயர் பெறும். உத்தர துருவத்துக்கு நேரே ஆகாயத்தில் இருக்கின்ற ஒரு நட்சத்திரம் துருவ நட்சத்திரம் எனப்படும். நிரட்சரேகையாவது பூமியின் மத்தியில் உத்தர தட்சிண துருவங்களுக்குச் சமதூரத்தில் இருப்பதாகப் பாவிக்கப்படும் விருத்தம். இது பூமிப் படத்திலே வலப்பக்கத்தினின்றும் இடப்பக்கமாக உத்தர தட்சிணங்களின் ஊடேமையத்தில் ஒடுவதாகக் காட்டியிருக்கும்.

நிரட்சரேகையினின்றும் அதற்கு வடக்கேயாயினும் தெற்கேயாயினும் இருக்கின்ற இடத்துக்கு உள்ள தூரம் அட்சம் எனப்படும். நிரட்சரேகைக்கு வடக்கே உள்ள இடம் உத்தர நட்சத்திரம் உள்ளது; தெற்கே உள்ள இடம் தட்சிண நட்சத்திரம் உள்ளது. அட்சரேகைகளாவன, நிரட்சரேகைக்கு இருபக்கத்திலும் கிழக்கினின்று மேற்கே பூமியைச் சுற்றி வரைந்திருப்பனவாகப் பாவிக்கப்படும் ரேகைகள்.

குறிக்கப்பட்ட ஒரிடத்தினின்றும் அதற்குக் கிழக்கே யாகிலும் மேற்கேயாகிலும் இருக்கின்ற இடத்துக்கு உள்ள தூரம் தேசாந்தரம் எனப்படும். கிழக்கே உள்ள இடம் பூருரு தேசாந்தரத்தில் உள்ளது; மேற்கே உள்ள இடம் பச்சிம தேசாந்தரத்தில் உள்ளது. தேசாந்தர ரேகைகளாவன, இரு துருவங்களையும் ஊடுருவிப் பூமியைச் சுற்றிச் செல்வனவாகப் பாவிக்கப்படும் ரேகைகளாம்.

பூகோள படத்திலே, அட்சமானது இரண்டு கோளார்த்தங்களின் விருத்தங்களினும் தேசாந்தரமானது நிரட்சரேகையினும் குறிக்கப்படும். ஒவ்வொரு விருதமும் 360 பாகைகளாகவும், ஒவ்வொரு பாகையும் 60 கலைகளாகவும், ஒவ்வொரு கலையும் 60 விகலைகளாகவும் வகுக்கப்படும் பாதி விருத்தம் 180 பாகை கால் விருத்தம் 90 பாகை. ஒரு பாகை 69½ மைல் நிரட்சரேகைமீனின்றும் உத்தர துருவத்துக்கு உள்ளது தூரம் 90 பாகை; தட்சிண துருவத்துக்கு உள்ள தூரம் 90 பாகை. இரண்டு துருவத்துக்கும் இடைத் தூரம் 180 பாகை.

அட்சம், நீரட்சரேகையின் அந்தங்களிலே குறிக்கப் பட்ட சுன்னை தொடங்கி, வடக்கே 90 பாகைவரையும், தெற்கே 90 பாகைவரையும் எண்ணப்படும். தேசாந்திரம், வந்தன் நகரத்திற்குச் சமீபத்தில் உள்ள கீரீனிச் என்னும் ஊரை ஊடுருவிச் செல்லுந் தேசாந்தர ரேகையிலே குறிக் கப்பட்ட சுன்னை தொடங்கிக், கிழக்கே 180 பாகைவரையும், மேற்கே 180 பாகைவரையும் எண்ணப்படும். பாகைக்கு அறிகுறி (°); கலைக்கு அறிகுறி ('); விகலைக்கு அறிகுறி ("). உதாரணமாக, 33 பாகை 56 கலை 3 விகலை என்பதை $33^{\circ} 56' 3''$ என்னும் அறிகுறியால் அறியலாம்.

பூகோள படத்திலே, நீரட்சரேகையினின்றும் வடக்கே $23\frac{1}{2}$ பாகைத் தூரத்தினும், தெற்கே $23\frac{1}{2}$ பாகைத் தூரத்தினும் இருக்கின்ற இரண்டு விருத்தங்கள் அயன விருத்தங்களாம். வடக்கே உள்ளது உத்தராயண விருத்தம் எனவும் காக்கடக விருத்தம் எனவும் படும்: தெற்கே உள்ளது தட்சிணையன விருத்தம் எனவும் மகர விருத்தம் எனவும் படும். இங்ஙனம் நீரட்சரேகையின் வடக்கினுந் தெற்கினும் அயன விருத்தங்களுக்கு மத்தியில் உள்ள இடம் அதிக வெப்பமாக இருத்தலால், இது உஷ்ணமண்டலம் எனப்பெயர் பெரும்.

உத்தர துருவத்தினின்றும் $23\frac{1}{2}$ பாகைத் தூரத்திலும், தட்சிண துருவத்தினின்றும் $23\frac{1}{2}$ பாகைத் தூரத்திலும் இரண்டு சக்கரங்கள் உள்ளன. அவை துருவ சக்கரங்கள் எனப்படும். வடக்கே உள்ளது உத்தர சக்கரம்: தெற்கே உள்ளது தட்சிண சக்கரம். உத்தர சக்கரத்துக்கும் உத்தர துருவத்துக்கும் மத்தியில் உள்ள இடமும், தட்சிணசக்கரத்துக்கும் தட்சிண துருவத்துக்கும் மத்தியில் உள்ள இடமும்; குளிர் அதிகமாக இருத்தலால், இவை முறைய உத்தர சீதமண்டலம் என்றும் தட்சிண சீதமண்டலம் என்றும் பெயர் பெறும்.

உத்தராயண விருத்தத்துக்கும் உத்தர சக்கரத்துக்கும் மத்தியில் உள்ள இடமும், தட்சிணையன விருத்தத்துக்

கும் தட்சிண சக்கரத்துக்கும் மத்தியில் உள்ள இடமும், வெப்பமுங் குளிரும் சமமாக இருந்தலால், இவை முறையே உத்தர பரிமிதமண்டலம் என்றும் தட்சிண பரிமிதமண்டலம் என்றும் பெயர் பெறும்.

XV. பலதீட்டுக் கொருமுழுக்கு.

வைதிக நிஷ்டாபரண ஒரு வேதியன், ஒருநாள் ஒரு குளத்தில் இறங்கி நீர்வேட்கையாற் கையினால் தண்ணீர் மொள்ளக், கறைமேலுள்ள நாவன்மரத்தின் மீதிருந்து ஓர் எச்சிற்கொட்டை அதில் விழுந்தது. தாகத்தின் கொடுமையால் அதை அவன் நன்றுபாராமல் தண்ணீருடன் பருகிவிட்டுப், பிறகு “இக்கொட்டை இங்கென்னமாய் வந்தது? பறவையோ குறங்கோ இன்னு மேதேனுஞ் செந்துவோ போட்டது” என்று யோசித்து, அண்ணாந்து அம்மரத்தை உற்றுப் பார்க்கையில் அதில் ஒரு சிறு பையனைக் கண்டு, “நீ யார்?” என்று கேட்க, அவன், “ஐயா! நான் பறைப்பையன்; இதிலேறிப் பழந்தின்று கொட்டைகளை உமிழ்ந்தேன் என்றான்.” அதைச் செவியுற்ற அந்தணன் மிக்க வெருப்பும் வியசனமும் அடைந்து, “பறையன் எச்சிலைத்தின்ற யான் எவ்வாறு புனிதனாவேன்” என்று தவித்துக்கொண்டே வந்து, ஊரிலுள்ள சாஸ்திரிமாருக்கு இதனை விளம்ப, அவர்கள் “ஏகவாரசனத்தோடு கங்கைக்குச்சென்று ஸ்நானஞ்செய்துவருவையாயின் அப்பாவந் தீர்ந்து நீ பரிசுத்த னாகுவை” என்று புகன்றனர்.

அதைக்கேட்டு மறையோன், அங்கனமே செய்வலனத்துணிந்து பிரயாணப்பட்டு, மூன்று நாலு நாளானபின் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு விப்பிரன் வீட்டித் திண்ணையில் இரவில் படுத்திருந்தனன். அப்போது, பகலில் நல்லுணவில்லாமையால் தூக்கம்பிடியாமல், அங்கிருந்த மாடத்திற் கையிட, அதில் ஒரு பாக்கு அகப்பட்டது. அதனை அவன் வாயிற் போட்டுக்கொண்டு சற்றுநேரங் குதப்பி நறுக்கென்று கடித்தனன். வீட்டுப்பார்ப்பனி அவ்வோசையைக் கேட்டு ஓடிவந்து “ஓ ஐயரே! நீர் படாரென்று கடித்தீரே, அதுயாது?” என்று வினவ, அந்தணன் அம்மாடத்தில் இருந்ததோர்பாக்கு

என்றான். அவள் ஆச்சரியப்பட்டு “ஐயா! உம்முடைய பல்லின் உரைப்பை என்ன சொல்வேன்? நான் வீட்டிற்குப் போகக்கூடாமையால் நேற்றிரவு இங்குப் படுத்துக்கொண்டு இப்பாக்கை நெடுநேரமளவும் வாயிற்போட்டு ஊரவைத்துக் கடித்துப்பார்த்துக் கடிக்கக்கூடாமல் இம்மாடத்தில் உமிழ்ந்துபோனேன். அதை எடுத்துக் கடித்தீரே! உமதெயிற்றின் திண்மை எனது கண்திருஷ்டிபடாமே நெடுநாள் வாழ்க” என வாழ்த்திப்போயினள்.

பின்பு மறையோன், “அந்தோ! நமக்கு புண்ணின்மேற் பூச்சியுங் கடித்ததே” என்று வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டே எழுந்துபோய், உதயமாகி ஐந்தாறுநாழிகைக்குமற்றேரூரில் ஒரு பூசரன் வீட்டுத் தெருத்திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். குளத்துக்குப்போயிருந்த அவ்வீட்டு விதவைவந்து பார்த்து, “ஐயா! இன்றைக்கோர் பிராமணனுக்கு அன்னமிடவேண்டும். யாரையுங் காணாமென்றிருந்தேன்; தெய்வாதீனமாக உம்மைக் காணச் சந்தோஷமாயிற்று. நீர் இங்கேயே அமுது கொள்ளும்; எழுந்துகுளத்துக்குப்போய் ஸ்நான முதலியன முடித்துக்கொண்டு வாறும்” என்றனள் அதுகேட்ட விப்பிரன், சோறு அகப்படுகிறதாயினும், எச்சின்மே லெச்சில் நேரிட்டதற்கு என்ன செயலாமென்று சிந்தித்துப் “பலதீட்டுக் கொருமுழுக்கு” ஆதலின், கங்காஸ்நானமே எல்லாவற்றிற்கும் பிராயச்சித்தமென்று தேறி, முழுகிவந்து சாப்பிட உட்கார்ந்தான். அவ்வமங்கலி, சோறு கறி முதலியன பரிமாறி உபசரித்துப் புசிப்பித்து, “ஐயா! நான் உங்களுக்குப் போதுமானபடியே சமைத்துவைத்துத் தண்ணீர் கொண்டு வரப் புழைக்கடை வாய்க்காலுக்குப் போயினேன். அதற்குள் எதோ ஒரு நாய் வந்து அதிற் கொஞ்சந் தின்று போயிற்று. என்செய்வேன்? பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று உபசாரவார்த்தைகள் சொல்லினள்.

பார்ப்பானே, “முதலிற் பறையெனச்சில், இரண்டாவது உதகியெச்சில், மூன்றாவது சுணங்கெனச்சில், இப்படி ஒன்றின்மேலொன்று அசுத்தமே நேரிட்டு வருவதனால், இனியெங்கும் உணவு கொள்வதுமில்லை, சயனிப்பதுமில்லை” என்று மனவுறுதிக்கொண்டு, ஓரே கங்கைக்கரைக்

கேடிக் கங்கையைத் தரிசித்து, மணிகர்னிகாகட்டத் முதலான துறைகளிற் பிராமண ரனேகர் ஸ்நானஞ் செய்வதும் பூசை நடத்துவதும் புராணம் படிப்பதுமா யிருந்ததனால், அவ்விடங்களிற் சென்று தன் பாவங்களுக்குச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு ஸ்நானஞ்செய்ய வெட்கப்பட்டி, இவைகளுக்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்ததோர் துறையில் முழுக எத்தனித்தனன்.

அத்துறை, பறையர் தங்கள் தங்கள் இனத்தாருடைய பிரேதங்களின் எலும்புகளைக் கொணர்ந்து போட்டு முழுகிப்போம் இடமாயிருந்தது. ஐயோ! இப்பேதைப் பார்ப்பான் அதை அறியாமல் ஆழமான நீரிலிறங்கி அழிந்து, அகமரிஷண சூத்தம் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், சில புலையர் கடத்தில் எலும்பைக் கொணர்ந்து அதில் எறிந்து விட்டுத் தாங்களும் முழுகி யெழுந்தனர். இதற்குள் அவ்வேதியனும் மந்திரமுடித்து எழுந்திருக்க, இச்சண்டாளர் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு “எங்கள் அப்பனே! வீட்டிற்கு வா, போவோம்” என்று வலிமை செய்தார்கள். இவன் “நான் பிராமணன், உங்களவனல்லேன், என் மார்பிற் பூணூலைப் பாருங்கள்” என்று கூவினான். அவர்கள் விடாமல் “உங்கள் அப்பனிறந்தால் அவனெலும்புகளைக் கங்கையாற்றி வெறியுங்கள்: உடனே அவன் நல்ல ஜன்னமெடுத்துக்கரையேறுவானென்று நம்முடைய குருக்கள் சொன்னார். அப்படியே நீ பிரம்மண ஜென்மமெடுத்துக் கரையேறியாய். உன்னைவிடமாட்டோம். நம்முடைய வீட்டிற்கு வந்து சேகரித்து வைத்த நல்ல உணவுகளைப் புசித்துப் பின்பு தனித்திரு” என்று நிர்ப்பந்தப் படுத்தினர். பார்ப்பான் கொய்யோ முறையோவென்று கூவித் தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு அழுதான். அப்போது, கரையிற் போகாநின்றவர்களும் அதிகாரிகளும்வந்து விசாரித்து, அவனை விடுவித்து, இச்சண்டாளரை நோக்கி “அடா புத்தியினர்களே! உங்கள் குருக்கள் சொன்னது மறு ஜன்னத்திற்காம். கரையேறுவதென்பது பாவத்தினின்றும் நீங்குவதற்காம்” என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டனர்.

XVI. காலையில் எழுந்திருத்தல்.

“வைகறைத் துயிலெழு” என்று ஓளவை கூறிய நீதிச் சொல்லின்படியே நாம் தினந்தோறும் உதயகாலத்தில் படுக்கையைவிட்டு எழும்படி அப்பியாசம் பண்ணவேண்டும். ஏனெனில், நேரஞ்சென்று எழுந்தால் அன்றெல்லாம் நமது உடம்பு சோம்பலாக இருக்கும். அன்றியும், புத்தி கூர்மையும் படிக்க மனவிருப்பமும் இரா. பசியும் நன்றாக உண்டாகாது. நாம் சோம்பலை யுடையவர்களாக யிருந்தால், எந்த வேலையையும் நன்றாகவும் விரைவாகவும் செய்து முடிக்குஞ்சக்தி உண்டாகாது: ஒருநாளிற் செய்யும்வேலையை ஒன்பது நாளிற்செய்யவேண்டி வரும். புத்திகூர்மையில்லாவிட்டால், எதையுந் திரமாகச் செய்வதற்கு நமக்கு நல்ல யுக்தி தோன்றாது. இந்தச் சோம்பலும் மந்த புத்தியும் நம்மிடத்தில் இருக்குமளவும், படிப்புக் கொஞ்சமாகிலும் நமக்கு வரமாட்டாது. படிக்க ஆரம்பஞ் செய்தாலும், நானேக்குப் படிப்போமென்று எண்ணிக் காலத்தை வீணிலே கழித்துவிடுவதன்றியும், படிப்பும் மனத்தில் தரிக்கமாட்டாது. இப்படி இளமைப் பருவமெல்லாங் கழிந்துவிட்டால், பின்பு முதிர்ந்தவயதில் நாம் மிகுந்த மூடர்களாகி யாதொரு வேலையுஞ்செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களா யிருப்போம். பசி யில்லாமலிருந்தால் நம்முடைய நாவிற்கு உணவு ருசியாக இராது. உணவு ருசியா யிராவிட்டால், நாம் அதனை அளவிற் குறைத்து உண்ணும்படி நேரிடும். இப்படிச் சிலநாள்வறைக்கும் அசனத்தைக் குறைத்துக்கொண்டே வந்தால், நமக்குப் பசித்தீபனம் அடங்கிப் போவதல்லாமலும் தேகத்தில் இரத்தங் குறையும். அதனால் கை கால் முதலாகிய அவயவங்களுக்கு வலு குறைந்துவிடும்.

நாம் வைகறையில் எழுந்திருக்க வேண்டிமென்றுவிரும்பினால், இரவில் சரியாகப் பத்து மணிக்குப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அதனால் கண்களுக்குச் செளக்கியமுண்டாகும். இரவில் படுக்கைக்குப் போகும்போதும், காலையில் எழுந்து வரும்போதும், நாம் நம்முடைய கண்களைத் தூசிபடியாத சுத்த ஜலத்தினால் நன்றாகக் கழுவிக்கொள்ளவேண்டும். நாம் பத்துமணிக்குப்படுத்திக்கொண்டால், நமக்குரித்திரைவரப்பதினொருமணி யாகும். அந்தப் பதினொரு மணி முதல் காலை

யில் ஐந்துமணிவரைக்கும் நித்திரை செய்தால், அந்தக்காலம் நம்முடைய சரீர சௌக்கியத்திற்குப் போதுமானதாக இருக்கும். வைத்திய சாஸ்திரிகளும் அந்தக்காலம் போதுமான தென்றும், அதற்குமேல் நித்திரை செய்தால் வியாதியைவிடக் குமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். காலை யில் ஐந்துமணிக்கு எழுந்திருப்பது முதலில் வருத்தமாக இருக்கும். ஆயினும் எழுந்து கொள்ளப் பழகிவிட்டால், அது பின்பு நமக்குச் சகல நன்மைகளையும் உண்டாக்கும். நாம் முதலில் காலை யில் எழுந்திருக்க வேண்டுமென்று உறுதி செய்துகொண்டால், பங்கைக்குப் போகும்போது, நம்முடைய தாய்தகப்பன் சகோதரன் சகோதரி முதலானவர்களுக்காவது, அல்லது கடவுள் கிருபையால் நமக்கு ஒரு வேலைக்காரனிருந்தால் அவனுக்காவது, காலை யில் ஐந்துமணி சமீபித்த உடனே நம்மை எழுப்பும்படி சொல்லிவைக்கவேண்டும். அப்படி எழுப்பும் போது, இரண்டு மூன்று நாள் எவ்வளவு அவ்வேளையில் நமக்கு மனவருத்த முண்டாகி இருக்கும். அந்த வருத்தத்தினால் அவர்கள்மேல் நாம் சிற்றங் கொள்ளலாகாது. நாம் அப்படிச் செய்தால் அவர்கள் அப்பால் நம்மை எழுப்ப விரும்பார்கள். எழுந்தவுடனே மறுபடியும் சற்றுப் படுத்துக்கொள்ள மனவிரும்பம் உண்டாகும். அப்படிச் செய்யாமல் படுக்கையை விட்டு எழுந்தவுடனே சீக்கிரத்தில் அப்புறம் போகவேண்டும். இப்படி இரண்டு மூன்று நாளைக்கு எழுந்தால், பின்பு அந்தவேளைக்கு ஒருவருடைய ஒத்தாசையும் இல்லாமல், நாமே எழுந்து கொள்ளும் வழக்கம் உண்டாகும். இப்படிப் படுக்கையை விட்டுக் காலை யில் ஐந்து மணிக்கு எழுந்தால், நாள் தோறும் பதினேழுமணி அவகாசம் நமக்கு இருக்கும். அப்படிச் செய்யாமல், இரவில் எட்டுமணிக்குப் படுத்துக் கொண்டு காலை யில் எட்டுமணிக்கு எழுந்திருப்போருடைய வழக்கத்தை நாமும் அனுசரித்துவந்தால், கடவுள் இந்த உலகத்தில் வாசஞ்செய்யும்படி நமக்குக் கொடுத்திருக்கும் நாட்களிற் பாதிநாள் நித்திரையிற் கழிந்துபோகும். மற்றப் பாதி காலத்திலும், நோய் குழந்தைப்பருவம் முதுமைப்பருவம் முதலானவைகளாற் கழியும் நாட்கள் போக மிகவுங் கொஞ்ச காலந்தான் நமக்கு மீதியாகக் கிடைக்கும். அந்தக் கொஞ்ச காலமும் அதிசீக்கிரத்திற் கழிந்துபோகும். கடைசியிற்

போன காலத்தைக் குறித்து நாம் வியசனப்படலாகும். அந்த வியசனம் அதை மீட்டுக் கொடுக்கமாட்டாது. அநேகமணி தர்கள் தங்கள் அந்தியகாலத்தில் தமதுநாள்களெல்லாம் வீணாகக் கழிந்தனவே என்று வியசனப்படுகிறார்கள். அதனாற்பயன் ஒன்றுமில்லை.

மனிதர்க்கு வயது நூறல்ல தில்லை
ஐம்ப திரவி லகலுந் துயிலினால்
ஒட்டிய விளமையா லோரைந்து நீங்கும்
ஆக்கை யிளமையி லேம்பூன்று நீங்கும்
எழுபது போகநீக் கிருப்பன முப்டதே.

அவற்றுள்,

இன்புறு நாளுஞ் சிலவே யதாஅன்று
துன்புறு நாளுஞ் சிலவே யாதலால்
நன்றே செய்யவும் வேண்டுநன்றும்
இன்றே செய்யவும் வேண்டு மின்றும்
இன்னே செய்ய வேண்டு மின்னும்
நானே நானே பென்பீ ராகில்
எப்போ தாயினுந் கூற்றுவன் வருவான்.

ஆதலால் நாம் முன்னமே சாக்கிரதைப்பட்டுத், தினந்தோறும் காலையில் எழுந்து காலத்தை வீணாகக் கழிக்காமல் நல்ல விஷயத்தில் உபயோகித்தால், நம்முடைய முடிவு காலத்தில் நாம் வியசனப்பட இடமிராது. அதிகாலையில் விழிப்பதைக் குறித்துச் சதேச வைத்திய பண்டிதரும் அடியில் வருமாறு கூறியிருக்கின்றனர்.

புத்தி யதற்குப் போருந்து தெளிவளிக்கும்
சுத்த நரம்பினற் றாய்மையுறும்—பித்தொழியும்
தாலவழி வாதபித்தந் தத்தநிலை மன்னுமதி
காலேவிழிப் பிண்குணத்தைக் காண்.

XVII. அச்சியந்திரம் — அதன் வரலாறு.

மனிதனுடைய அறிவால் நிரூபிக்கப்பட்டவைகளில் மிக்க ஏற்றம்பெற்று, இடையறா முயற்சியாலும் நுண்ணறிவாலும் முதிர்ச்சி யடைந்துள்ளது அச்சியந்திர வித்தையாம். இது

னாலே இப்பிரபஞ்சமே முற்றும் வேற்றுமை யுற்றதென்றால், இதன் பெருமையை இன்னபடியென்று மதிக்க வல்லார் எவருளர்?

முற்காலங்களில் ஆசிரியர்கள் தம் மாணுக்கரைத் தம் மெதிரேயிருத்திப்பாடஞ்சொல்வதும், கவிவாணர்கள் தாமியற்றும் கவிகளைத் தாமே பண்ணமைத்துப் பாடுவதும், கற்பித்தக் கதையாசிரியர்கள் தங்கள் கதைகளைத் தாமே கூறுவதும் அவசியமாக இருந்தது. இல்லாவிடின், வேறுவிதமாய்க்கல்வி பயிற்றலும் வித்தியா விநோதங்களை யறுபவித்தலும் இயலா. அக்காலத்தில் புத்தகங்கள், அத்திப் பூப்போலவும், கார்த்திகைப் பிறைபோலவும், காண்பதரிதாய் ஒரே ஒருவரிடமிருக்கும். அவைகளை எழுதுவிப்பதோ, பகீரதப் பிரயத்தனமாய், அதிக காலநஷ்டமும் திரவியவிரயமும் கொள்வதாக இருந்தது. ஆகவே, படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் ஆயிரவரில் ஒருவராக இருந்தனர். கல்வியறிவு ஒழுகும் நாகரிகங்களிற் சிறந்த இக்காலத்தும், தம்பெயரையும் கைநாட்டுசெய்யத்தெரியாத புல்லர்பலருளரென்றால், அக்கால நிலையைக் கேட்பானேன்? இங்கிலாந்தைத் தன்வயப்படுத்திய யாண்ட ஜயசீலனான வில்லியம் என்னும் அரசனுக்குக் கையெழுத்து செய்யத் தெரியாதென்று சரித ஆசிரியர்கள் செப்பியிருக்கின்றனர். ஒரு புத்தகத்தை எழுதிக் கொள்ள விரும்புவோர், அப்புத்தக முடையாருக்குப் பலநாள் பணிவிடை செய்தாயினும், பற்பல உபகாரஞ் செய்தாயினும், அல்லது ஏதாகிலும் ஈடுகட்டியாகிலும், சிற்சில ஏடுகளாக இரவல் வாங்கி வந்து, தலைகுனிந்து கழுத்துநோக, எழுதி எழுதிக் கைநோகப், படாத பாடுபட்டு எழுதிக்கொள்வர். தனவந்தர்கள் நூறேட்டுக்கு இவ்வளவென்று கூலிகொடுத்து எழுதுவிப்பார்கள். இவ்வளவு பாடுபட்டு எழுதிய புத்தகங்களை இரவல் கேட்டால் கொடுக்கத்தான் மனம் வருமா? பதினொராவது லூயி என்னும் அரசன், பாரிஸ் வைத்திய சங்கத்தாரிடம் ஓர் கிரந்தம் இரவல் வாங்கினபோது, விலையுயர்ந்த சில தட்டுகளை ஈடுகட்டினானென்றும்; புத்தகத்தை மலின்பட்டித்தாமல் வைத்திருப்பதாகக் தானும் தன் சபையினரில் ஒருவனுமாகக் கைநாட்டுசெய்து ஒரு பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்தானென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இத்தனைக்கும் ஈடுகொடுத்துத் தேடும் புத்தகங்களில், சில செல்லரிக்கப்பெற்றும், சில இராமபாணங்களாற் றுனைக் கப்பெற்றும் இருப்பதனால், பாடல் முதலாயின, அங்கப்பழு துற்றவர்போல, சில தலையின்றியும், சில கடையின்றியும், சில இடையின்றியும் இருக்க, அவற்றைப் பூர்த்திசெய்யப் புகுமவர்கள் படும் கஷ்டங்களை, இக்காலத்தில் ஜீர்ண கதி யடைந்த அரியநூல்களை அச்சிடுவிக்கும் சில புலவர்களன்றி, வேறு எவர் அறிவர்? இஃதன்றியும், அக்காலத்து ஒலையெழுத் துக்கள், புள்ளியின்றியும் கோடுகளும் அலகுகளும் நிரம்பு தலின்றியும் பலவித குறைபாடு பெற்றிருந்தமையின், அவ் வெழுத்துக்களைச் சந்தியறிந்தும், எடுத்தும் படித்தும் படிக்க வேண்டிய இடங்களை யறிந்தும், இவை பாடல் இவை உரையென்றறிந்தும் படிப்பது, பெரும் புலவர்க்கும் அரிதாயிருந்தது.

அக்காலத்தில் ஏழைகள், பத்துப் பத்தாய் நூறு நூறாய்ச் செலவழித்துப் புத்தகங்களைத் தேடி ஆராய இயலாதவர்களாய்ச், சிலர் அரிச்சுவடி கற்று நிகண்டு திவாகர முதலாகச் சில மூலபாடங்கள் மாத்திரமே ஒதிவிட்டுப், பாடசாலையை ஒழித்துத் தத்தம் குலத்தொழில்களைச் செய்யப் பிரவேசித்துத். தமக்கோதுவித்த கணக்காயினும் முழுமூடாய்க் காலங்கழித்து வந்தனர், இக்காலத்துப் பாடசாலைகளில் கற்கும் சிறுவனொருவன் சாஸ்திர சம்பந்தமாய்ச் செய்யும் அதிசயவினையாட்டுக்களையும் தத்துவப் பரிசோதனைகளையும் அக்காலத்தில் எவனாகிலும் ஒருவன் செய்தால், எல்லோரும் அவனை மாந்திரிகள் என்றும் யக்ஷணி முதலிய தேவதைகளின் வசியமுடையவனென்றும் எண்ணி, அவனிடத்தில் அதிக பயபக்தியோடிருப்பார்கள். பூமியின் தன்மையிப் படிப்பட்டதென்றும், ஆகாய மின்னதென்றும், இவ்விரண்டிலுமுள்ள பொருள்களின் கூறுபாடின்தென்றும், ஒரு சிறிதும் அறியார். இராஜாங்க விஷயங்களைப்பற்றி ஒன்றுமே அறியார்கள். மதவிஷயங்களிலோ என்றால், தங்கள் சமயாசாரியர்கள் உரைப்பதே பிரமாணம், “வைத்தூற் குடுமி சிரைத்தால் மொட்டை” என்பது போல, அச்சமய குரவர்கள் இட்டது பிச்சையாய்க் கிடந்தது. எவனாகிலும் தடுத்த

துப் பேசினால், அவன் தலை தட்டுண்டுபோய்விடும். அவரவர் உழைப்பதும் உண்பதும் உறங்குவதும் என்னவோ, அரசனாக கிறையிறுப்பதென்னவோ, சம்சாரதுக்கங்கள் என்னவோ, அந்தமட்டில் காலங்கழித்துவிடுவர். இப்படிப்பட்ட அந்தகாலத்துக்கு, ஆங்கிலேய ஆசிரியர்கள் அந்தகாரகாலம் என்று பெயரிட்டது தக்கதேயாம். ஏனெனில், அச்சியந்திர வித்தையென்னும் ஞானபானு உதயமாகிறவரையில், பூமண்டலமானது அஞ்ஞான விருள் நிறைந்திருந்தது.

அக்காலத்தில் ஒரு புலவன் ஒரு நூலை யியற்றினால், அந்நூலை மடாதிபதிகள் முதலிய சிறந்தோர்மட்டும் கொண்டு போய்ப் படுத்துக்காட்டி, அவர்களிடம் சாத்துக்கவி வாங்கி வரவேண்டும். அவர்கள், அந்நூல் தங்கள் சமயத்திற்கேனும் கோட்பாட்டிற்கேனும் ஒரொழுத்தளவாய்முரண்படினும், அந்நூலின்வளை அருமை பெருமைகளை நோக்காமலும், சாத்துக்கவி கொடுக்காமலும், பலவாறு தூஷணையும் புரிவர். அங்கனம் இடர்ப்பட்டுச் சில சாத்துக்கவிகளைப் பெற்றுவந்த பின்னர், அந்நூலை அரசன் முன்னிலையிலோ வேறுபிரபுக்கள் முன்னிலையிலோ, புலவர் பலர்கூடியிருக்க, அரங்கேற்றுதல்வேண்டும். அங்கு நிகழும் ஆக்ஷேபனைகட்கெல்லாம் சமாதானஞ் சொல்லி நூண்முடிபைத் தாபித்துச் சித்தாந்தம்செய்த பின்னரே, அந்நூல் பலராலும் அங்கீகரித்தபடியாம். பின்னர் அந்நூலை ஒதவேண்டிவோர் ஒவ்வொருவராக அதனைப் பார்த்து எழுதிக்கொண்டுபோவர். இங்ஙனமாக, அவ்வொருநூல் அங்கங்கே பரவுதற்குள் பலவாண்டிகள் கழிந்துபோகும். ஒரு பிரதியைப்பார்த்த தெழுதுகையில், எத்தனையோ பிழைகள்பட்டு, அநேக பாடல்கள் உருமாறி நாளடைவில் பற்பல பாடலே தங்க ளடைதலால், கவியின் வாக்கு இதுதானென்று உறுதி கூறுதல் கஷ்டசாத்தியமும் அசர்த்தியமுமாவதுண்டு. சிலர், சில பாடல்களில் சொற்களையும் அடிகளையும் மாற்றித், தத்தம் மனம்போன போக்காய் விசுவாமித்திர சிருட்டி. செய்ததுமுண்டு. வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான் என்றொரு பெரியவரிருந்தனர். அவர் இராமாயணம் முதலிய சிறந்த கிரந்தங்களில் அங்கங்கே நவீனமாய்த் தாமே பாடல்கள் பாடிச் சேர்த்துப் பல பாடபேதங்களையும் செய்துவிட்டார். அவை

களை இப்போது கவிவல்லோர்கள் ஆய்ந்தெடுத்து, இன்னின்னது வெள்ளிப்பாட்டு என்று கழித்துவிடுகின்றனர் இங்கிலீஷிலும் பழைய நாடக காவியங்களில் பல்லிடங்கள் உருமாறி இருக்கக் கண்டுங் கேட்டு மிருக்கின்றோமல்லவா?

இத்தனையோடுகூட, அக்காலத்தில் புத்தகங்களை எழுதி வைப்பதற்கு நல்ல சாதனங்கள் வெகுவாய்த் தோன்றாமலிருந்தன. அவைகளும் அவ்வத்தேசங்களுக்கும் அவற்றின் நாகரீகத்திற்கும் தக்கவாராக இருந்தன. இந்துதேசத்தில் பனையோலைகளிலும் செப்பேடுகளிலும் எழுதுவது பழக்கம். பத்திர முதலியன செப்பேடுகளில் பெரும்பான்மையாய் எழுதப்பட்டு வந்தன. இறையனாகப்பொருளறுபது சூத்திரமும் மூன்று செப்பேட்டில் வரையப்பட்டிருந்ததென்று அந்நூல் உரையாசிரியர் உரைத்திருக்கின்றனர். இரதேசத்தவர்களில் பலவிதமான இலைகளிலும் புதன்செய்ததோல்களிலும் எழுதிவந்தனர். சிலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே ஆப்பிரிக்காவின் வடபாரிசத்திலேயுள்ள அலெக்ஸாண்டிரியாவில், ஒரு பெரிய கல்விச்சங்கமும் அதைச் சேர்ந்த ஒரு கிரந்த மண்டபமும் இருந்தன. அம்மண்டபத்தில சில நூல்களைக் களிமண் ஓடுகளில் குழித்தெழுதி, அவ்வோடுகளைச் சூனையிட்டிச் சுட்டு, ஒன்றன்பக்க லொன்றாய் ஏடோடாக அடுக்கிவைத்துப் பாதுகாத்துவந்தனர். பனையோலையி லெழுதுவோர் எழுத்தாணி யென்னும் இருப்புக் கருவியால் எழுதி மையிட்டி, ஓலையேடுகளைக் கயிற்றால் கோத்துக் கட்டி வைத்துக் கொள்வர். தோலிலெழுதுவோர், மையில் இறகைத் தோய்த்தெழுதி, எழுதிய தோல்களைச் சுருளை சுருளையாகச் சுருட்டிவைத்துக்கொள்வார்கள்.

உலகத்தவர் இங்ஙனமாக இடர்ப்பட்ட இருட்காலமொழிய, எழுதா எழுத்தாலெழுதி ஒரு நாழிகையில் ஆயிரக்கணக்காண பிரதிகளை உண்டாக்கும் அச்சியந்திர ஞானபானுவின் உற்பத்தியை ஒருவாறு கூறுகின்றோம்.

அச்சியந்திர வித்தை கீழ்நாடுகளில் உற்பத்தியானதாய்க் காண்கின்றது. அச்சடிக்கும் வித்தையைக் கண்டுபிடிப்பதற்குக் குறைந்தபக்சும் ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே, சினதேசத்தில் மரத்துண்டுகளின்மேல் எழுத்துக்களை உயர

மாக வெட்டி யமைத்து, மையிட்டு, அதனைக் கடித முதலான வற்றின்மேல் ஒற்றிப் புரதிசெய்வது வழக்கமாயிருந்ததென்று ஆராய்ந்தறியப்பட்டிருக்கின்றது. என்றாலும் இவ்வித்தையை முதலிற் கண்டுபிடித்தவன் இன்னொன்று சரித ஆசிரியர்கள் பலருள் எவரும் உறுதியாகக்கூறவில்லை.

ஐரோப்பாவில், ஏறக்குறைய 470 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே, லாரெண்டைன்ஸ் என்பவர் ஒருவர், உலாந்தில் ஹாலெம் தேசத்து அடவிகளில் ஒருநாள் உலாவிக்கொண்டிருந்தார். ஏகாந்தமான அவ்விடத்தில் இப்படித் தன்னந்தனியாக இருக்கையில், அவர் தம் சூரிக்கத்தியை எடுத்துச் சில மரங்களின் பட்டையின்மேல்கீறி, கெடுங்கணக்கின் சில அட்சரங்களை உருப்படுத்தத் தொடங்கினார். பின்பு அவைகளைத் தனித்தனியாகக் கத்தரித்து வீட்டுக்குக் கொண்டு போய், அவைகளைச் சொற்களாகும்படி இரண்டு மூன்று ஒன்றாகத் தொடுத்துச், சாதாரணமான கறுப்புமசியைத் தடவிக், காகிதத்தின்மேல் அழுத்தினார். இந்த மசியானது காகிதத்தில் பரவி ஊறுவதைக் கண்டு, பின்பு சிலநாளில் பசுபப்புள்ள ஒருவித மையைக் கண்டுபிடித்து, அதனை உபயோகப்படுத்தினார். அது மேற்சொல்லிய குறைபாட்டிற்குப் பரிசாரமாயிற்று. இப்படித் தாங் கண்டுபிடித்த வித்தையின் உதவியால் புத்தகங்களை அச்சடிக்கின் அதிக ஊதியம் பெறலாகுமென்று கண்டு, பாஸ்ட் என்பவன் ஒருவனை யழைத்துத், தாங் கண்டுபிடித்திருப்பதை ஒருவருக்குத் தெரிவிக்கலாகாதென்று சூறாசெய்வித்து, அவனைத் தமக்குதவியாக அமர்த்திக்கொண்டார். ஆயினும், அந்த யோக்கியன் அவ்வித்தையில் நன்றாய்ப் பழகிக் கை தேர்ந்தவுடன், வேண்டிய சில கருவிகளை யெடுத்துக்கொண்டு, எவர்க்குந்தெரியாமல் ஒரு நாள் மாலையின்பொழுதில் அந்தரங்கமாய்ப் புறப்பட்டுப் போய், மென்ட்ஸ் என்னும் நகரையடைந்தான். அங்கே நன்மருமகனையும் வேறொருவனையும் தனக்குத் துணையாகிவைத்துக்கொண்டு அச்சடிவலை துவக்கினான். அதுவரையில் வழங்கி வந்த மரவெழுத்துக்களை ஒழித்து உலோக எழுத்துக்களை நிரூபித்தவன் இவனே. அச்சியந்திரத்தின் வரலாறுசிறிசில ஊழியங்களில் சந்தேகாஸ்பதமாயிருப்பினும், அச்சி

யந்திர வித்தை ஏற்பட்டது கி. பி. 1440-ம் ஆண்டிற்குச் சற்று முன்பின்னாகற்பாலது என்பதும், அதற்கு ஏதுவாயிருந்தவர்கள் மேல்குறித்த நால்வர் என்பதும் உண்மை.

பிற்கூறிய மூவரும் மென்ட்வில் ஒரு வீட்டைக் குடிக்கூலிக்குப் பேசி வைத்துக்கொண்டனர். அதுமுதலாக அவ் வீடு அச்சியந்திரசாலை யென்னும் பெயர் பெற்றது. இவ்வித்தையைக் கண்டுபிடித்த சிலகாலம் வரையில் அவர்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டனர். விவிலியநூலின் சில ஏடுகள் அச்சாவதற்குள் 4,000 ரூபாய் வரையில் செலவாய்ந்து. இப்படியிருக்கையில் பாஸ்ட் என்பவனுடைய மருகன் அச்செழுத்துக்களை வார்ப்படம் வார்த்துச் செய்ய உபாயங் கண்டுபிடித்தான். அப்புறம் அச்சவேலாளிதில் நிறைவேறவும் நாளுக்கு நாள் விர்த்தியாகவும் தலைப்பட்டது.

இப்படியாக இம்மூவரும் இந்த வித்தையை அதிக மறைவாக வைத்திருந்தனர். கடைசியாக அது வேலையாட்களால் வெளியாகி, அப்பால் விரைவில் ஏனையாதி யார்க்குந் தெரியலாயிற்று. தாங்கள் கண்டுபிடித்த வித்தையை வெளியிடக் கூடாதென்னும் எண்ணமுடையவர்களாகையால், நெடுநாள் வரையில், கைஎழுத்துப்பிரதிகளைப்போலவே விவிலியநூலை யச்சிட்டு, அந்தப் பிரதிகளை எழுதி விற்கும் பிரதிகளென்றே நடித்துவந்தனர். அவைகளும் கையெழுத்துப் பிரதிகளென்றே பலராலும் எண்ணப்பட்டு வந்தன. பன்னாள் பாஸ்ட் என்பவன், தன் விவிலியநூற் பிரதிகளால் நல்ல ஊதியம்பெறும் படி பாரிஸ் நகரஞ்சென்று, எழுதி விற்பனை செய்வனைப்போலவே பாவுனைகாட்டிப் பிரதிகள் விற்பனாவந்தான். அக்காலத்தில் நன்றாக எழுதி அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள விவிலியநூல் ஒன்றுக்கு விலை ஆயிரத்துச் சில்லரை ரூபாயாகும். அப்போது அந்தப்பட்டணத்தில் அரிய நூல்களைக் கூலிக்கு எழுதிவந்தவனாகிய ஆஷ்வர் மாலியர்ட் என்பவன் ஒருவனிருந்தான். பாஸ்ட் வெகு நேர்த்தியாகவும் அதிக தூரிதமாகவும் எழுதி, அதிக இலாபத்துடனே பிரதிகள் விற்கும் செய்தியை அவன் கேள்வியுற்று, மர்மத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல், பொருமையும் வயிற்றெரிச்சலுங்கொண்டு, பார்லி

மெண்டார் எதிரில், அவனை மாயவித்தைக்காரனென்று குற்றஞ்சாட்டினான். அவ்வளவிலே அதிகமனக்கலக்கங்கொண்டிதன் பிரதிகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு போவது முடியாதென்று எண்ணி, பாஸ்ட் என்பவன், அவற்றினிடையே ஒரு கொள்ளிக்கட்டையை எடுத்து எறிந்துவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தான். ஓட்டம்பிடித்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் காவற்சேவகர் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் முரட்டுத்தனமாய்க் கதவைத் தட்டி, உள்ளே ஒருவரும் பதில் சொல்லாமலிருக்க, வீட்டின் சந்துபொந்துகளினின்றும் புகை அடர்த்தியாய்ப்புறப்படுவதைக்கண்டு, கதவைப்பிளந்து உட்செல்லக் கருதினார்கள். நெருப்பு நன்றாய் மண்டி எரிந்ததனால், அவர்கள் உட்செல்வது அசாத்தியமாக இருந்தது. நெருப்பின் சுவாலை வெளியில் வீசிக்கொண்டிருக்கவே அண்டை அயல் வீடுகளேல்லாம், மரத்தாற் கட்டப்பட்டிருந்தமையால், பெருந்தீயாய் எல்லாம் பற்றியெரிந்து பஸ்பமாய்ப் போகுமே என்கிற பயமுண்டாயிற்று. பயத்தினால் பலவிதமான கற்புதக் கதைகள் பரவின. எல்லாரும் இது மாயவித்தைக்காரன் செய்த வேலையென்று வாய்க்கு வாய் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி நடுக்கங்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்கு அகஸ்மாத்தாய் ஒரு சகாய ஹேது உண்டாயிற்று. அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்த கெண்டாலாபீர் என்னும் மடாதிபதியானவர் அக்கூட்டத்தைப்பார்த்து “அஞ்சவேண்டாம்: ஆண்டவனைப் பிரார்த்தியுங்கோள்” என்றுவற்புறுத்தினார். அப்படியே தெய்வீகமாய் நடந்தது போலக் கொஞ்ச நேரத்திலெல்லாம் அந்தத் தீயும் தணிந்து போயிற்று. எப்படியென்றால், புத்தகங்களும் அவைகள்வைத்திருந்தபெட்டி பேழைகளும் பற்றியெரிந்த பின்பு, தீயானது கற்சுவரிற் ருக்கி ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாமல் அவிந்து போயிற்று. பாஸ்ட் என்பவனைத் தேடியும் அவன் காணாமற் போனதும், இப்படித்தீ உண்டானதும், அவன் மாயவித்தைக்காரன் என்று பிறந்த நம்புக்கையை ஸ்திரமாக்கிவிட்டன. ஆலிவர் மாலியன் என்பவன், மீண்டும் அந்த மாயவித்தைக்காரன் தம்முரை அணுகாதபடி உச்சாடன முதலியனவும் செய்து முடித்தான்.

இங்ஙனம் நிகழ்ந்ததில் மாயம்அன்றிஏதோ மர்மம்இருக்கவேண்டுமென்று உத்தேசங்கொண்ட சீயாண்டிலாமூர் என்பவர், அதை எவ்விதத்திலாயினும் அறிந்து வரும்படி புத்தி கூர்மையுள்ள ஒரு லேககனை பாஸ்ட் இருக்கும் இடத்துக்கு அனுப்பினார். அந்த லேககன் பண்வாசை காட்டி, இன்னும் பலவிதமான வாக்குருதிகள் செய்து, பாஸ்ட் என்பவனுடைய ஆட்களில் மூவரைப் பிராஞ்சுக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். அப்படி வந்தவர்கள் 1463-ம் ஆண்டிலே பாரிஸ்பட்டணத்திலே ஒருபுத்தகத்தை அச்சிட்டனர்.

அக்காலத்திலே இங்கிலாந்தில் கென்ட் என்னும் ஜில்லாவிலே வில்லியம் காக்கஸ்டன் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் இளமையில் நாடோடியாய்ச் சிறிது கல்வி பயின்று லண்டன் பட்டணத்தில் ஒரு வர்த்தகனிடம் வேலையில் பழகிக்கொண்டிருந்தவர்: பின்னர் வெளிநாடுகளிற் பிரயாணஞ் செய்து, கடைசியாகபர்கண்டி தேசத்துச் சிற்றரசியின்சமல் தானத்தில் துவிபாஷிகராய் அமர்ந்திருந்தார். பிறகு கொலோன் என்னும் ஊரில் கம்மியத்தொழில்பயிற்சிசெய்கையில், தம்மூரில் அச்சியந்திர வித்தையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசை மேலீட்டினால், அவர் தம்மூர்க்குத் திரும்பி வந்து, வெஸ்ட் மின்ஸ்டரிவள்ள அறக்கூழ்ச்சாலையில் அச்சிரந்திர சாலை யேற்படுத்தினார். இந்தத் தொழிலிற் பிரவேசிக்கும் போது அவர்க்கு வயது ஐம்பது. இங்கிலாந்தில் அவர் கைப்பட முதலில் அச்சானது சதுரங்க ஆட்டத்தைப்பற்றிய ஓர் சிறு நூலாம். அதை இன்னும் பிரிடிஷ் விநோதக்காட்சி சாலையில் காணலாம். அது கி. பி. 1474-ம் ஆண்டில் பிரசுரமாயிற்று. அதுமுதலாக அக்காலத்திலிருந்த அநேககண்ணிய வான்களுடையசார்பிணுவம்சகாயத்தினாலும் 1492-ம் ஆண்டிவரையில் தளர்ச்சியடையாமல் அதிக ஊக்கத்தோடு உழைத்து எழுபது புத்தகங்கள் வரையில் அச்சிட்டனர். அநேக பிரதருபங்களைத் தாமாகவே ஆராய்ந்தும் பலபுத்தகங்களைத் தாமே மொழிபெயர்த்தும், அவைகள் அச்சாகும்போது தாமே பிழைகளைத் திருத்தியும் வந்தார் ஐம்பதாண்டிவரையில் வேறு தொழில்களிற்பயின்றிருந்து, அதன்மேல் இவ்வளவு காரியங்களை யும் செய்து முடித்தனரென்றால், அவர்புகழின் பெருமை எத்தன்மைத்து? அஃது என்றும் அழியாதென்பதே தோற்றம்.

பின்பு அவரைப்போலவே அநேகர் செய்யத் தொடங்கினார்கள். புதுப் புத்தகங்களை அச்சிடுவதில் அதிக சிரத்தை கொள்ளாதவர்களாகி, பழைய பிரதி ரூபங்களைப்பாவச்செய்வதில், அவர்கள் கொண்ட ஊக்கம் புகழ்த்தக்கதா யிருக்கின்றது. அவர்கள் அங்ஙனஞ் செய்திலரேல், அப்பிரதிகளெல்லாம் உலகத்தவர்க்குப் பயன்படாது பாழாய்ப்போயிருக்கும். கல்வியில் விற்பன ராகிய பலர், பழைய கிரந்தங்களை யே பெரும் பான்மையாய் அவாவோடு தேடிவதனால், அவற்றை அச்சிடு வித்துப்பலர்க்கும் பயனாகும்படி விலைசரசமாகவே விற்பனை செய்து வந்தார்கள். நெடுங்கணக்கு, மத வினாவிடை, இலக்கணம், அகராதி முதலியவற்றைப் பல்லாயிரமாகப் பிரசுரித்தனர். சட்டங்களைப்பற்றிய புத்தகங்களும் வைத்திய சாத்திரங்களும் பெருகத்தொடங்கின. இங்ஙனமாக இங்கிலாந்தில் இந்த வித்தை ஆரம்பமான முதலாற்றாண்டு முழுமையும் கீர்த்தனைகளும், பஞ்சாங்கங்களும், இலக்கணங்களும், காவியங்களும், சரித்திரங்களும், விநோதமான கட்டுக்கதைகளும் அநேகமாக அச்சிடப்பட்டன.

அவ்வொரு நூற்றாண்டில், அச்சியந்திர வித்தையை அநுசரித்தவர்கள் முப்பதின் மிக்கவராவர். அவர்கள் அச்சிடுவித்த புத்தகங்களும் ஆயிரத்தைநூற்றுக் கதிகமாகின்றன என்று கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றது. 1474 ம் ஆண்டு முதலாக 1690-ம் ஆண்டுவரையில், சொந்தமாய் அச்சியந்திரம் வைத்திருந்தவர்கள், சராசரி ஆண்டுக்கு 75 வீதமாக, 350 பேர் இருக்கும். தனித்தனியாக அச்சிட்ட புத்தகங்கள் 10,000.

ஆயினும் அதுவரையில் அங்ஙனம் நடந்தேறிவந்த ஒவ்வொரு வித்தையிலிருந்த ஒரு குறைபாடு என்னவெனின், தொழிற் பிரிவினை ஒரு சிறிதும் அநுசரிக்காமையே. அச்சியந்திர சாலைக்குரியவர் தாங்களே அச்செழுத்துக்களை வார்ப்படம் வார்த்துச் செய்துகொள்வதும், அச்சடிக்கும்மையைத் தாங்களேகூட்டிக்கொள்வதும், அச்சடிக்கும்புத்தகங்களைத் தாமே தைத்து அமுத்துக் கட்டடஞ் செய்துகொள்வதும், அவற்றைத் தாங்களே விற்பனை செய்வதுமாக இருந்தனர். அப்புறம் நாளளவில், தொழிற் பிரிவினையின்றி இவ்வித்தையால் பெரும்பயன் பெறுவ தரிதென்று கண்டு, தொழிற் பிரி

வினையை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். தொழிற் பிரிவினை தோன்றிய உடனே, சிலர் அச்செழுத்துக்களை வெட்டவும், சிலர் வார்படம் வார்க்கவும், சிலர் அச்சடுக்கவும், சில பிழை திருத்தவும், இன்னும் இதைச் சேர்ந்த சில வேலைகளைக் கம்மியர் செய்யவும், இப்படியாகப் பல பிரிவுகள் உண்டாயின. இங்ஙனம் தொழிற் பிரிவினை உண்டானால், ஒரு வித்தையானது முற்றுப் பெறுதற்கு அனுகூலமான சாதனங்களும் உண்டாவது சகசம்.

இந்தியாவில் அச்சியந்திரம் ஒரு நூறு வருஷமாகப் பரவுதலாகி அனேகம் நன்மைகள் உண்டாயிருக்கின்றன. பழைய இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் அனேகம் அச்சிடப்பட்டன. வர்த்தமான பத்திரிகைகள் பெருகலாயின. விசேஷ வித்தியாப்பியாச மில்லாதவர்கள் வர்த்தமான பத்திரிகைகளால் அடையும் நன்மை இவ்வள வவ்வளவென்று கூறுதலாகாது உபயோகமான வசனநூல்களும் நாளுக்கு நாள் விர்த்தியாகி வருதலால், நாட்டுபுற வாசிகளும் புஸ்தகங்களில் அபிருசியடைந்து சிரந்த காலக்ஷேபஞ் செய்வதில் விருப்பமுள்ள ராகின் நனர்.

XVIII. அழக்காறு.

அழக்காறென்பது பிறருடைய கல்வி செல்வ முதலிய வற்றைக் கண்டு பொருமையடைதல். பொருமையுடைவன் தானடையுந் துன்பத்துக்குத் தானே காரணனாகிறான். தழலாற் பதற் எரிவதுபோலப் பொருமையால் மனம் எரிகின்றது. ஆகவே, பொருமை கொண்டவனுக்குக்கேடு விளைக்க வேறுபகைவர் வேண்டா, அப்பொருமை ஒன்றே போதும்.

பொருமை யுடையவன் மனத்திலே ஒருபோதும் இன்பமும் அமைவும் உண்டாகா. பொருமையாகிய தூரணம் இயற்கையாகவே மனத்தில் உதக்கும். உதிக்கும்பொழுதே அறிவாகிய கருவியினால் அதைக் களைந்துவிடல் வேண்டும். களைந்துவிட்டால் மனத்திலே துன்பம் நீங்க இன்பம்விளையும். களையாவிடினோ, அப்பொருமையே சொல்லவொண்ணாத்துயருக்குக் காரணமாகும்.

அழுக்காறு ஒருவனுடைய பெருந்தகைமையைக்கெடுத்தும் அவனது நன்முயற்சிகளைத் தடுத்தும் அவனுக்கே தீங்குவிளைக்கும். ஒருவன் பிறருடைய ஆற்றலைக் கண்டு அழுக்காறடையாது, நன்முயற்சியால் தானும் அத்தகைய ஆற்றலை அடைய முயல்வதே சிறப்பு.

ஒரு நகரத்தில் மிகப் பிரசித்திபெற்ற சித்திரச்சாலை யொன்றிருந்தது. அச்சாலையில் வருடந்தோறும் காட்சிக்கினிய சித்திரமெழுத வல்லவர்களுள் முதல்வனுக்குப் பரிசளிப்பது வழக்கம். அச்சாலையின் மாணவருள் முதல்வனாக ஒவ்வொரு வருஷமும் பரிசுபெற்றுவிளங்கின சுந்தரன் என்பவனொருவனிருந்தான். அவனுடைய அழகிய படங்களைக் கண்டு உவகைகொள்ளாதவர் ஒருவரு மிலர். சித்திரப் பயிற்சியிற் பேர்போன நிபுணரும், இவனது தொழிற்றிறமையை மிகவும் பாராட்டி வந்தார்கள்.

இவனது புகழைக்கண்டு அழுக்காறுகொண்டான் இவனுடன் பயின்றுவந்த துச்சாதனன் என்பவன். அங்ஙனமழுக்காறு கொள்ளாது நன்முயற்சியால் இவனதாற்றலை அடையவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டான். இவனொடு பயின்றுவந்த சுகுணன் என்னும் பிறிதொரு மாணக்கன்.

துச்சாதனன் தனக்குள் “சுந்தரனே ஒவ்வொரு வருடமும் பரிசைப் பெறுகின்றான். நம்மை ஒருவரும் மதியாதிருப்பதற்கு அவனல்லவோ காரணம்? இம்முறை எப்படியாவது அவன்பரிசு பெறாவண்ணஞ் செய்வேன்” என்று லோ சித்துச் சுந்தரன் கீர்த்தியைக்கெடுக்க நினைத்துச், சுந்தரனுக்கு சுயவல்லமை கிடையாதென்றும், வேரு யாரோ அவனுக்கு உதவி செய்கின்றனரென்றும் ஒருவதந்தி உலவும்படி கலகஞ்செய்துவிட்டான். சுகுணனோ விளையாட்டி முதலியவற்றிற் சிறிதுங் கவனஞ்செலுத்தாது “சித்திரமுங்கைப்பழக்கம்” என்பதை மனதி லுட்கொண்டவனாய், எப்பொழுதும் சித்திரம்எழுதுவதிலேயே காலத்தையுங் கருத்தையுஞ்செலுத்தி வந்தனன்.

சித்திரப் படங்களைப் பரிசோதித்துப் பரிசலிக்குந்தினம் இன்ன தினமென்று சித்திரச்சாலை அதிகாரிகள் அறிக்கை செய்தனர். சுந்தரன் ஆற்றலை விளக்கத்தக்கதாய் மிக நேர்த்

தியான படமொன்று எழுதினான். பரிசளிக்குந் தினத்திற்கு முந்தினநாள், அழக்காறுமுதிர்ந்த துச்சாதனன், சுந்தரனுக்குத் தெரியாது சென்று, அவனது படத்திற்குக் கடைசியாக உபயோகிக்கவேண்டியவாணத்தில், தான் வைத்திருந்த ஒரு வித எண்ணெயைப், பிறறியாவண்ணங் கலந்துவிட்டான். சுந்தரன், நடந்தவிஷயம் ஒன்றும் அறியாது, தன்னுடைய சித்திரத்தின்மீது அந்த வர்ணத்தைப் பூசிப், படம் மிக அழகாய் இருப்பதை நோக்கி மகிழ்ந்து காட்சிச்சாலையில் அதை மூடிவைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போனான்.

காட்சிச்சாலையில் படங்களைப் பார்த்துப் பரிசளிக்கச் சித்திரத்தொழில் வல்லவர் பலர் கூடியிருந்தனர். எல்லாரும் மிக்க ஆவலுடன் சுந்தரனது படத்தினருகே சென்று போர்வையை நீக்கிப் பார்த்தனர். அது மங்கலாய் இருந்தது. இதனைக்கண்ட சுந்தரன் திகைப்படைந்து “ஐயோ! நேற்று நன்றாய் இருந்ததே!” எனக்கூறி அழுதான். தங்கள் எண்ணங்கு லைந்ததுபற்றி எல்லாரும் வருந்தினர். இஃது துச்சாதனன் செய்கையென்பது ஒருவருக்குத் தெரியாது. அவன் சேர்த்த எண்ணெயானது, முதலிற் பிரகாசத்தைத் தந்து, பின்பு சிறிது சிறிதாய்ப்படத்தின் அழகு குலைந்துபோகச் செய்யுந் தன்மையது.

பரிசளிக்கவந்த அதிகாரிகள், பரிசுபெறவந்த சித்திரங்களுள் சுகுணனது சித்திரப்படந்தான் காட்சிக்கினியதாய் இருக்கின்றதென்று அவனுக்கே பரிசை அளித்தனர். பரிசைப்பெற்ற சுகுணனோ “சபையாரே! இப்படம் இவ்வாறு உருக்குலைந்திருப்பதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. ஏனெனில், இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு நான் அவனது படத்தைக்கண்ணுற்றேன் அறைகுறையாய் இருந்த அப்பொழுதே இது மிகவும் அழகாயிருந்தது. ஆதலால், எவனோ ஒருவன் அழக்காறுகொண்டு, இதனை இவ்வண்ணங் கெடுத்திருக்கவேண்டும்” எனக் கூறித் தான்பெற்ற பரிசைச் சுந்தரனுக்களித்தான்.

சித்திரச்சாலை அதிகாரிகள், சுகுணனது நடத்தையைக் கண்டு வியப்புற்றுச், “சுகுணனே! உன் பெயருக்குத் தக்க சற்குணம் உன்னிடத்தி் விருப்பதால், அதற்காக இப்பரிசை

நீ பெறுவாயாக. சித்திரத் தொழில் வல்லமைக்காக உனக்கு அளித்தபரிசைச் சந்தரன் வைத்துக்கொள்ளட்டும்” என்று கூறிச் சுகுணனுக்கு அவனது நன்னடத்தை நிமித்தம் பிறிதோர் பரிசளிக்க, வந்தவர்யாவரும் “நன்று! நன்று!” எனக் கரகோஷஞ்செய்து மகிழ்ச்சிபை கலைந்தது.

நற்குண விசேடத்தாலும் ஆற்றலாலுஞ்சிறப்புற்ற பஞ்ச பாண்டவர்களின் ஆக்கத்தையும் உயர்ந்த நிலைமையையுங்கண்டு அழகாறுகொண்டு, அவர்களுக்குப்பேரிடர் விளைத்த துரியோதனனும் அவனது தம்பியரும் இறுதியிலடைந்த பலன்யாது? எய்திய கதியென்ன? நாடுமீழ்ந்தனர், நல்லின மீழ்ந்தனர், உற்றரையு மீழ்ந்தனர், உயிரையு மீழ்ந்தனர்! அந்தோ! தற்காலத்தும், துரியோதனன் என்னுஞ் சொல் ‘துர்க்குண முடையான்’ என்னும் பொருள் தருகின்ற தன்றோ! ஆகவே, அழகாறு அழிவுக்குக் காரணமென்பது காதலாமலகம்போல் விளங்குகின்றது. அழகாறுள்ளவ னிடத்தே சீதேவி நீங்க மூதேவியே குடிபுகுவாள்!

“அவ்வித் தழுக்கா குடையானைச் செய்யவள் தவ்வையைக் காட்டி விடும்.”

XIX.

குடித்தனப் பாங்கைப்பற்றிய பழமொழிகள்.

1. அளகேசனாலும் அளவறிந்துசெலவுசெய்யவேண்டும்.
2. உடாப்புடவை பூச்சிக்கு இரை.
3. உத்தியோகத்துக்குத் தக்க சுகம்.
4. எழுதிவழங்கான் வாழ்க்கை கழுதை புரண்ட களம்.
5. கடன் இல்லாத கஞ்சி கால் வயிறு.
6. காலத்துக்கேற்ற கோலம்.
7. குடித்தனமோ துரைத்தனமோ.
8. கையழுத்த மானவன் கரையேற மாட்டான்.
9. சில்லரைக் கடன் சீரழிக்கும்.
10. சிறுக்கட்டிப் பெருக வாழு.
11. வரவுக்குத் தகுந்த செலவு.
12. வீசம் இறுத்த குடி நாசம்.

XX. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தூது.

தர்மபுத்திரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, “ தீனதயானு வே! விடமுண்டவர்களைப்போல மயங்கியிருக்கும் அடியோன்களுக்குத் தேவரீர் அருளென்னும் அருமருந்தை பிரசாதித்துக் காத்தருளவேண்டும். திருவடிகள் நோவத்தேவரீர் அஸ்திபுரஞ் சென்று, திருதராட்டிரன் முதலியோரைக்கண்டு, எங்களுக்கு நாடு கொடுக்கின்றாரோ மறுக்கின்றாரோ என்பதை அறிந்துவரப் பிரார்த்திக்கின்றேன் ” என்றார். கண்ணபிரான் ஐவரையும் நோக்கி, “ நான் தூதுசென்று கெடுத்தேனென்று என்னை நீவிர் நிந்திக்கலாகாது; உங்கள் கருத்தை இப்போதே அறுதியிடவேண்டும். உமக்குள்ள பாதியைத் துரியோதனன் கொடுப்பின், அதனைப் பெற்று நாடாளநினைவோ? கொடானாயின், முன்னமேவஞ்சினம் உரைத்தவாறு அவனைக்கொல்லக்கருத்தோ? அல்லது இன்னும் வனத்தில் திரியஎண்ணமோ? மொழியின் ” என்று வினவினான். யுதிட்டிரர் அப்போது, “ நங்கள் இருதிரத்தவரும் யுத்தகளத்தில் மாளாமல், குருநாட்டில் நூற்றைந்து பேர்களும் ஒருசேர வாழுமாறு கிருபைசெய்க ” என்று பிரார்த்தித்தார். மாயோன் “ தர்மரே! சுயோதனன், அவைக்கண் அறைந்தவாறு, அரசு கொடாவின, அமராடத் தடையுளதோ? ” என்றான். தர்மபுத்திரர், “ ஐயா! ஆசிரியரையும் முதுதாதையைப் தம்பியரையும் மாமனையும் பந்துமித்திர புத்திரர்களையுஞ் சமரில் வதைத்து உலகாள்வதினும், மூதாதை சஞ்சயனிடங் கூறியவாறு காணகத்தில் வதிந்து காலங்கழித்தல் நீன்று. நீர் எழுந்தருளித் தூது பேசின், துரியோதனன் எங்கள்பாகம் பாதியையுங் கொடுப்பான். பாதி கொடானாயினும், எங்கள் ஐந்து பேர்க்கும் இந்திரப்பிரத்தம் யமப்பிரத்தம் வாரணபுரி அத்திபுரி அவந்தி என்னும் ஐந்து நகரங்களையும் தருதியென்று கேளும். அவ்வைந்துங் கொடானாயின், ஐந்து மனையாயினுங் கேட்டருளும். அவற்றையுங் கொடுக்க மறுப்பின், யுத்தத்திற்கு வருதியென்று பேசி வருக ” என்றுரைத்தார்.

வீமன், தர்மபுத்திரர் வார்த்தையாற் கோபத்தீழ்முண்டு எழுந்து, “ அண்ணா! இதற்கு என்னசெய்வேன்? பட்டவர்த்தனரும் மகுடவர்த்தனரும் மண்டலீகருங் கூடியிருந்த சபை

யில், பாஞ்சாலியை மாண்பங்கஞ் செய்தபோது, சினந்து எழுந்த எங்களைப் பொறுஞ்களென்று அடக்கினீர். வனவாசம் என்று சொல்லுமுன்னமே வனம்போய்ச் சேர்ந்தீர். பதின்மூன்று வருடம்வரும்படாதபாடிபட்டிவந்தும், பொருதுவெல்லாமல், உலாகளைத் தூதனுப்பினீர். துரியோதனன் நகைத்து அசதியாடி, உலாகளைத் தூரத்தியபின்பும் தூது போக்கக்கருதுகின்றீர். அண்ணை! தர்மபுத்திரர்எனது அரசைக் கவர்ந்தனரென்று துரியோதனன் தேவரீரை இகழாவண்ணம், அவனைச்சொர்க்கம் ஆள அனுப்பி விடுகிறேன். என்னைத்தூதனுப்பும்” என்றுகூறி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைநோக்கி “எங்கள் அண்ணனார், நாங்கள் வேத்தவையில் வஞ்சினம் உரைத்தவாறு, பகையை முடித்தார் பாஞ்சாலி கூந்தலையும் முடிப்பித்தார். இன்னும் யாதுதான செய்யார்? எங்கையுஞ்சீக்கிரம் முடிப்பார். இருவருடன் பிறந்து நாங்கள் பெற்ற கீர்த்தி போதும்” என்று கூறினான்.

தர்மபுத்திரர் “வீமா! முனியாதே. நம்மை இகழ்ந்தவனும் வனத்திற்கு விடுத்தவனும் நமது சகோதரன்றானே. கை விரல் கண்ணிலே பட்டால் கையை என்ன பண்ணலாம்?” என்று கூறலும், அருச்சுனன் எழுந்து “வீமனும் அருச்சுனனும் இறந்த பின்னன்றோ நீர் இரந்து நாடி பேறவேண்டும்” என்றுகூறினான். நகுலன்எழுந்து “அண்ணை! பாண்டவர் கவுரவரை யாசித்து நாடிபெற்று உயிர்வாழ்ந்தாரென்னும்இழிவுநமக்குவேண்டாம். நமக்குஅருந்துணையாகிய வாசுதேவன் தூதுசென்றாலும், அவன் நாடிகொடான். தூதால்யாசியாமற்போருக்குஎழுதலேதகுதி”. என்றான். கண்ணபிரான்சகாதேவனைப்பார்த்து “உன்கருத்தைஉரை” என்றான். அவன் “நீ தூதுசென்றலென்? செல்லாது ஒழிந்தாலென்? சுயோதனன்நாடிகொடுத்தாலென்? மறுத்தாலென்? பாஞ்சாலிகூந்தல்முடித்தாலென்? முடிக்காவிடிலென்? உன்கருத்தை அடியேன் அறிவேன்; பிரர்அறியார். சத்தியமாய் உன் திருவுள்ளம் எதுவே, அதுவே அடியேன் கருத்து” என்றான். புருஷோத்தமன், சகாதேவன் தத்துவ விசாரமுடையோனாதலால், அப்போது அவனோடுவாய்கொடுப்பின் இரகசியங்களை வெளிப்படுத்திவானென்றெண்ணி, அவனோடு

ஒரு தனியிடஞ் சென்று, “நான் எல்லாரையும் வினவியது போல உன்னையும் வினவ, நீயும் ஏனையரைப்போல மொழியாது இரகசியத்தை வெளியிடலாமோ? பாரத யுத்தம் நடவாமல் நிறுத்த உபாயம் உளதெனில் உரை” எனச் சகாதேவன் “கன்னனுக்கு முடிசூட்டி, அருச்சுனைக் கொன்று, பாஞ்சாலி தலையைச் சிரைத்து, உன்னையும் புயத்தோடு புயஞ்சேர்த்துக் கட்டக் கூடுமாயின், பாரத யுத்தம் நடவாமல் நின்றாவிடும்” என்றான்.

வாசுதேவன் எதிர்நின்ற பாஞ்சாலியைக் கண்டு “சகாதேவனுந்துதுவிடுக்கவே அனுமதிக்கின்றான்” என்றுரைத்தான். அவள், “பாண்டவர் தூதுவிடுத்து நாடுபெற்று உயிர் வாழின், நான் கூந்தல் முடிப்பது எங்ஙனம்?” என்று அழுதாள் கண்ணன் அவள் கண்ணைத் துடைத்து, “நீ உனதுகூந்தல் விரித்தாற்போலப், பகைவரது மனைவியரும் தங்கள் கூந்தலை விரிக்கச் செய்கின்றேன்; நீ போதி” என்று அந்தப்புரத்துக்கனுப்பித், தர்மபுத்திரரை நோக்கித் “திரௌபதிக்கு அவ்வுபசாரவார்த்தை நான் சொல்லாவிடின் இன்னும் புவியிற் புரண்டு அழுவாள்” என்று தந்திரமாய் மொழிந்தருளினான்.

இப்பால் கண்ணபிரான் விடைபெற்று அஸ்திபுரத்துக்கு எழுந்தருளவும், அச்செய்தியைத்திருதராட்டிரான் ஒற்றரால் உணர்ந்து, வீஷ்ணர் முதலியோருக்குத்தெரிவிக்க, வீஷ்ணர் திருதராட்டிரனைப் பார்த்து “மதலாய்! அச்சுதன் திருவுளக்குறிப்பை யறிந்து, நீ முன்னமே மொழிந்தவாறு, பாண்டவர்க்கு நாடு கொடுத்தி” யெனத், துரோணசாரியரும் அங்ஙனமே புகன்றார். ஆங்கிருந்த துரியோதனன் “ஆ! ஆ! பாண்டவர் தூதனும்வருங் கண்ணன் அரண்மனையுட் புகுதலும், மல்லரைக்கொண்டுகயிற்றால் கட்டிச் சிறைச்சாலையில் அடைத்து உப்புங் கஞ்சியும் சமமாய்க் கலந்து வார்த்து, இறந்தவுடன் அவனுடலையுஞ் சிறைப்படுத்துவேன். கலகஞ் செய்வோர்க்குக் கடுந்தண்டம் விதிக்குமாறு நீதிநூல் வரையாதுகூறுகின்றது, பாவம்! காட்டில்வசித்துக் காய்கனிகளைத் தின்று பசுப்போலக் கிடந்த பாண்டவரை அழைத்து, நான் தூதுசென்றுநாடுவாங்கித்தருவனென்றுவருகிறான். பேதைகளாகிய பாண்டவரும் இவன் வார்த்தையை நம்பியிருக்கின்

றனர். இவ்வீன இங்குச் சிறைப்படுத்தினால் பாண்டவர் அஞ்சிக்காடுசேர்வர். அவர்க்குப் படைத்துணை வரத் துணிந்தவரும் எனது காவில் விழுவர்” என்றான்.

திருதராட்டிரன் “துரியோதன! தூது வருவோரைக் கொல்லின், உன்னிடம் எவர் தூது வருவார்? பகைவர் கருத்தை நீ யாங்ஙனம் அறிகுவை? அடா! பாபீ! இப்போது தூதுவருபவன் யார்? அவன் நின்றாற் கட்டிப்படுவனோ? பித்தன்போலப் பிதற்றலை” என்றேதிப் புத்திரனை வெறுத்து, மந்திரியரை அழைத்து, “பறையறைந்து நகரலங்காரஞ் செய்க யான் சென்று வாசுதேவனை அழைத்துவருகிறேன்” என்றான். தந்தை அங்ஙனம் விளம்பச்சயோதனன், “யானே எதிர்கொள்ளுகின்றே” எனென்று புறப்பட்டான். சகுனி எதிரோடிவந்து “ஆ ஆ! வேந்தர் வேந்தே! என் செய்தனை? சிங்கம் நரியை எதிர்கொள்ளுமோ?” என்று தடுக்கத் துரியோதனன், கண்ணபிரானை எதிர்கொள்ளவீடுமர் துரோணர் முதலியோரை ஏவித், தான்மீண்டு மாடஞ் சேர்ந்தான். வீடுமர் முதலியோர் இத்தென்னகேடிகாலமென்று துக்கித்து, இரண்டியோசனை தூரம் கண்ணபிரானை எதிர்கொண்டு பணிந்தனர். கண்ணன் எல்லாரையுங்கடைக்கணித்துத் தழுவி அளவளாவிச், சேனை சூழ்தர அஸ்திபுரத்துட் புகுந்து, வீதிவாய் நடக்கும்போது, அங்கொரு திருமாளிகையைப் பார்த்து “இது யாரது?” என, விதூரர் பணிந்து “தேவரீரது” என்று கூறினார். கேசவன் உவந்து, வீடுமர் முதலியோருக்கு விடை கொடுத்தது, அம்மாளிகையில் எழுந்தருளினான்.

மறுநாள் துரியோதனன் அவையில் வீற்றிருந்து, வீடுமர் துரோணர் முதலியோரையும் மற்ற அரசர்களையும் பார்த்துப், “பாண்டவர் தூதுவன் இன்று நம்மிடம் வருகின்றனலும். அவன் வரின், நீவிர் எதிர்சென்று வணங்கலாகாது; அவனோடு பேசுதலுமாகாது” என்று ஆணையிடலும், அரசரும் பிறரும் இத்தென்னவிபரீதகாலமென்று தலைகுனிந்திருந்தார்கள். வாசுதேவன், நித்தியகடன் கழித்துச், சர்வாலங்காரம் பூண்டு, துரியோதனன் சபைக்கு எழுந்தருளினான். வீடுமருந் துரோணரும் அசுவத்தாமனும் விதூரனும் மற்ற அரசரும், எதிர்கொண்டு பணிந்து வாய்புதைத்து மருங்கு சூழ்ந்தனர். அப்

போது கன்னனுஞ் சகுனியு மாத்திரம் தலைகுனிந் திருந்தனர். கேசவன் சென்று ஆசனத்தில் எழுந்தருளி அளவளாவிப், பின்பு “அப்பா துரியோதனா! பாண்டவர் வனவாசமும் அஞ்ஞாதவாசமு முடித்துவந்தனர். நீ முன்னமே கூறியவாறு அவர்க்கு நாடு கொடுத்தி” என்று தர்மத்தையும் அரசநீதியையுக்கூறினன். திருதராட்டிரன் அதை அனுமதித்துச் செல்லவுஞ், சுயோதனன் உடன்படானாய்க் கண்ணபிரானைப் பார்த்துக் “கண்ணா! நீ கலகத்துக்கு முளை. என்னைப் பாண்டவரைப்போல எண்ணாதே. நீயும் பிறரும் என்னைப் புகழ்ந்தாலென்? இகழ்ந்தாலென்? யுத்தத்தில் வென்றவரே நாடாஸிக்”, என்றான். கேசவன் “வேந்தே! உனது கருத்தின்படியே செய்க” என்று கூறி, விதூரனது திருமாளிகை சார்ந்தான்.

துரியோதனன் விதூரனை நோக்கித். “தாதிபிள்ளையாகிய நீ, என்னிடம் வந்த கண்ணனுக்கு விருந்திடவானேன்? அவனோடு உறவாடுவானேன்?” என்று வைதான் விதூரன் முனிந்து “அடா துரியா! இங்ஙனம்பேசிய நின்னாவை இப்போதே துணிப்பேன்; நமது சிறுவனாதலின் பொறுத்தேன். நீ அமரில் மாள்வாய். எனது கையில் வில்லிருப்பின், நினக்குத் துணைசெய்ய நேரிடும். அதனை இதோ முரிக்கின்றேன்” என்று உடைவாளுருவி இரண்டாய்த் துணித்துத் கண்ணபிரானிடஞ் சார்ந்தான்.

பின்னர்த் துரியோதனன், மாதவனைக் கொல்லச் சபையில் குழிபறித்து, அதனுள் மல்லர்களை வைத்து, மேலேகாம்புகள் பரப்பி மண்தீற்றிக், கம்பளம்விரித்து ஆசனம்போட்டுக், “கண்ணன் குழியுள் விழுந்தவுடன் காலிலுங்கையிலுங் தளையிட்டிப் பிணித்திர்” என்று குழியுள் வைத்த மல்லர்க்குக் கட்டளையிட்டான். மறிநாட்காலையில் அவன், வீடுமருந் துரோணரும் அரசருந் சூழ்ந்திருப்ப அவைக்கண்ணே இருந்து, கண்ணன் வருகவென்று அன்போடு தூது போக்கக், கண்ணன் எழுந்தருளிஞன். துரியோதனன் படுகுழி மேலே போட்டிருந்த ஆசனத்தைக் காட்ட, அவன் அதில் எழுந்தருளிக், கழைகள் முரிந்து குழியுட்புகுந்து, குழியுள் இருந்த மல்லரை யெல்லாம் பாதங்களால் துகைத்தருளிஞன். துரியோதன் ‘யாதவா! நான் மகுடந் தரித்த பின்னர் எத்த

னையோ இந்திரசாலம்பார்த்துளேன். இது எனக்கு எம்மாத்திரம்? இன்னுங் கற்று வருதி, சம்மானஞ் செய்கின்றேன்” என்றான். கண்ணபிரான் “அடாமூடா! நின்னை இப்பொழுதே குலத்தோடு மாய்ப்பேன். வீமன் நின்னைக் கொல்வதாகச் சபதங் கூறினமையால் விட்டேன். எனக்குக் குழி வெட்டிய உனக்கு. எமபுரியில் குழிவெட்டிவைத்தே வந்தேன்” என்று கூறினன்.

பின்பு கன்னனை அழைத்து, அவையை நீங்கிவந்து, “தூதுவந்த எனக்குத் துரியோதனன் செய்தது உனக்குச் சம்மதமா? அதுகிடக்க, நீ உன்னுடைய பிறப்பின் மேன்மையை அறியாம விருக்கின்றனை. நீ சூரியனுக்குக் குந்திதேவி வயிற்றிற் பிறந்தவன்” என மொழிந்து அப்பாற் சென்றான். வழியில் அசுவத்தாமனைச்சந்தித்துத் “துரியோதனன் செய்ததைப்பார்த்தீரே; இதென்னகொடுமை? அதுநிற்க, ஆசிரியர் பாண்டவரிடத்திற் பேரன்புள்ளார். அவர் புத்திரராகிய நீரும் பஞ்சவரிடத்தில் அன்புடையராதல் வேண்டும். நீர் அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய உதவியாவது, துரியோதனன் படைக்குத் தலைமை யொப்புக்கொள்ளாமையே” எனப் புகன்று, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தனதுவிரலின் ஒரு ஆழியை ஒருவிரலால் தள்ளிப் புவியில் விட்டான். அசுவத்தாமன் குனிந்து அதை எடுத்துக் கொடுக்கையில், கண்ணபிரான் கரத்தால் சூரியனைக் காட்டி “ஐயா! பரிதியைப் பரிவேடம் பூண்டது. நான் உபலாவியஞ் சேருமுன்னம் மழைவருமோ?” என, அவனும்கைநீட்டி வாரும் என்றான். யுத்தத்திற் பாண்டவர்க்குச் சகாயஞ்செய்யுமாறு, பூமியையும் ஆகாயத்தையுங் காட்டி, அசுவத்தாமனிடத்திற் பிரமாணம்வாங்கியதுபோலக் கண்ணன் இஞ்ஞனம் பாவனை செய்து, அவனை விடுத்தது, விதூரன் திருமாளிகைக்குச் சென்றான்.

குந்திதேவியைக்கண்டு “அத்தாய்! பாண்டவர்க்குங் கவுரவர்க்கும் யுத்தம்நேரிடும். அப்போது கன்னன் நாகாஸ்திரம் விடுவன்; பார்த்தனை அது கொன்றேவிடும். நீகன்னிகையாயிருந்தபோது சூரிய மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கன்னனைப் பெற்றனையன்றோ! இப்போது நீ கன்னனிடஞ்சென்று, உள் ளதைஉரைத்து, அருச்சுனன்மேல் ஒரு தரத்துக்கு அதிகம்

நாகாஸ்திரம் விடாதபடி வரம் பெருக" என்று அவனைப் போக்கிவிட்டு, ஸ்ரீவாசுதேவன் உபலாவியஞ்சார்ந்து பாண்டவரைக் கண்டு, "மானமும் வீரமும் இல்லாமற் பாண்டவர் யாசிக்கின்றனர். எனத் துரியோதனன் ஏசுகின்றான். போரில் வென்றவரே நாடாள்க என்றான்" என்றும், "போர்செய்தலே எனது கருத்து" என்றுங் கூறியருளினான்.

XXI. வாக்கியம்.

வாக்கியமாவது எழுவாயும் பயனிலையும் செயப்படி பொருள் முதலியவைகளோடு கூடாதாயினும் கூடியாயினும் முடிவுபெற்று நிற்குந் தொடர்மொழியாம். இது தமிழில் முற்றுத் தொடர்மொழி எனப்படும். உ-ம். இராமன் வந்தான். இராமன் சோற்றை உண்டான். முடிவுபெறாது அம்முற்றுத் தொடர் மொழிக்கு உருப்பாகவருந் தொடர்மொழி எச்சத் தொடர் மொழி எனப்படும். உ-ம். யானைக்கோடு. யானையது கோடு. எழுவாய் என்பது ஆதி முதல் என்னும்பொருட்டி; ஒரு கருத்து எழுதலான இடம் என்பதாம். அக்கருத்து முடிதலான வினைக்கு இது முதலாகலின் வினைமுதல் என்றும் கருத்தா என்றுங் சொல்லப்படும். இரண்டாவது முதலிய வேற்றுமைகள் எழுதற்கு இடமாகலின் எழுவாய் என்பதுமாம். பயனிலை என்பது பயனாகியநிலைமை, பயன்புடிவு என்பதாம் பயன் என்பது பொருள். ஒருகருத்தின்பொருள் முடிந்து நிற்கும் இடமாகலின் இப்பெயர்பெற்றது. ஆகவே வாக்கியம் என்பது பொருண்முடிபு என்றவாறு. பயனிலை யானது வினை, பெயர், அல்லது வினாவாக இருக்கும். உ-ம். இராமன் வந்தான், சாத்தன் இவன். அவன்யார், வினையாக வருகின்ற பயனிலையானது வினைமுதலின் தொழிலை உணர்த்தும்.

“எழுவாய் யுருபு திரிபில் யெரே

வினைபெயர் வினாக்கொள லதன்பய னிலையே”

அவ்வினைமுதல் செய்யுந் தொழிலினை உறுவதான ஒரு பொருளுளதேல், அது செயப்படுபொருள் எனப்படும். ‘அவன் எருதையடித்தான்’ என்பதில் ‘அவன்’ என்னும்வினைமுதல் செய்வதான அடித்தல் தொழிலை உறுவது ‘எருது’ ஆகவே

இந்தவாக்கியத்தில் 'எருது' என்பது செயப்படுபொருளாதல் காண்க. இங்ஙனம் செயப்படுபொருளுள்ள வினையானது செயப்படுபொருள் குன்றுவீண யென்றும், அஃதில்லாதது செயப்படுபொருள் குன்றியவீண யென்றும் கூறப்படும்.

உலகவழக்கில் தமிழ் வாக்கியங்கள், எழுவாய் முன்னும் பயனிலை பின்னமாக வருவது இயல்பு. செயப்படுபொருள் பயனிலைக்குமுன்னேவரும். செய்யுள் வழக்கில் ஏற்ற பெற்றி இம்முறை பிறழ்ந்தும் வரும். அங்ஙனம் முறை பிறழ்ந்து வருங்கால், பொருண் முடிபை யறிந்து எழுவாய் முதலிய வற்றை உணரவேண்டும். செய்யுளில் இங்ஙனம் முடிபரிந்து பொருள்கொள்ளும் விதம் பொருள்கோள்ளனப்படும். வட மொழியில் அவ்வயம் என்பது இதுவே. உலகவழக்கான உரை நடையிலும் இம்முறை சிறுபாண்மை மாறி வருவது முண்டு. தொழிலை முக்கியமாய்க்கு நிக்க வேண்டினால், 'இப் பொழுது வருவான இராமன்' 'இன்னும் வந்திலன் இராமன், எனப் பயனிலை முன்னே வருவதும், 'வெட்டினான் மரத்தை' எனச் செயப்படுபொருள் பயனிலைக்குப் பின்னே வருவதும் காண்க. ஆராவது தவிர மற்ற வேற்றுமையுரு பேற்ற பெயர்கள், கொண்டிமுடியுஞ் சொற்களுக்குப் பின் வருதல் இருவகை வழக்கிலு முண்டு. உ-ம். உதைத்தான் காலால், ஒருவராகன் கொடுத்தேன் அவனுக்கு. சிறையி லிருந்த சீதையைக் கண்டிவந்த அதுமான் அச்செய்தியை ஸ்ரீராமனது மனக்கவலை ஒழியும்வகையாக உரைக்கின்ற அழகை அடியில் வருகின்ற செய்யுளிற் காண்க.

"கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்
தெண்டிரை யலைகட லிலங்கைத் தோன்னகர்
அண்டர்நா யகவினித் துறத்தி யையமும்
பண்டிள துயருமென் தநுமன் பன்னுவான்."

ஆகவே உரைக்கப்படும் பொருளின் சந்தர்ப்பத்திற்கும் உரைப்போனுடைய திறத்திற்கும் ஏற்றபடி யிருக்கும் வாக்கியவமைதி எனவறிக.

வாக்கியத்தின் அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் விசேடிக்கப் படுதலும் உண்டு' விசேடிக்க வருவது விசேடணம் என்றும், விசேடிக்கப்படுவது விசேடியம் என்றும் சொல்லப்

படும். விசேடணம் என்பது தமிழில் அடைமொழி என்றும். விசேடியம் என்பது அடைகோளி என்றும் வழங்கும் விசேடணமாவது ஒரு பொருளின்குணத்தை விடக்குவது.

எழுவாயாகவும் செயப்படுபொருளாகவும் பயனிலையாகவும் வருகிற பெயரானது, சுட்டி சுட்டித்திரிபுவினா வினாத்திரிபு பெயர் பண்புப்பெயர் பெயருரிசினேமுதல் மூன்றாவது நான்காவது ஆறாவது ஏழாவது வேற்றுமைகள் வினைத்தொகைவினை பெயரசேசம் இடைச்சொல் முதலான பலவகை அடைகளை யேற்கும். இடைச்சொல் பெயருக்கு முன்னும் பின்னும் வரும். அப்பெயர் ஒருபொருட்பல்பெயராக வருவது முண்டு. ஒரு காரணம் பற்றிவரும் சிறப்புப்பெயரினாலும் காரணம் பற்றாதவரும் இயற்பெயரினாலும் ஒரு பொருளைச் சொல்லுமிடத்துச், சிறப்புப்பெயரை முன்வைத்து இயற்பெயரைப் பின்வைத்தல் சிறப்பாம். உ-ம். சோழியன் கெற்றன், பாண்டியன் குலசேகரன், தமிழ்ப்புலவன் கம்பன். இயற்பெயர் முன்வருமிடத்து வைத்தியநாத நாவலன், கச்சியப்ப்புலவன் என இறுதி விகாரமாக வரும். வினைச்சொற்களும், வினையுரிச் சொவலாலும் வினையெச்சத்தாலும் மூன்றாவது நான்காவது ஐந்தாவது ஏழாவது வேற்றுமைகளாலும் இடைச் சொற்களாலும் விசேடிக்கப்படும்.

ஒரு வாக்கியத்தில் சொற்கள் தொடருமிடத்து, முடிக்கப்படுஞ் சொல்லோடு முடிக்குஞ்சொல் திணை பால் இடம் காலம் மரபு முதலியன பிறழாமல் நிற்பது வழாநிலையாம்: பிறழ்ந்து நிற்பது வழுவாம்: பிறழ்ந்து நிற்பினும் பெரியோரால் அமைத்துக் கொள்ளப்பட்டு வந்தால் வழுவமைத்யாம், 'ஆமையும் பெரியோரும் ஐந்தடங்கி சிற்பா' என்பது திணைவழுவமைதி. ஒரு தாயானவள் தன் மகனைப் பார்த்து 'என்னம்மை வந்தான்' என்பது பால்வழுவமைதி 'சாத்தன் தாய்இவை செய்வேனே' என்பது இடவழுவமைதி. 'எறம்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழைபெய்கது' என்பது காலவழுவமைதி. 'மாலையு முடியுங் கவித்தான்' என்பது மரபுவழுவமைதி. வாக்கியங்களில் திணை பால் முதலியன பிறழ் நிற்பனவாகிய வழக்களைக் களைதல் வேண்டும். சந்திவழக்களும் வராதபடி வாத்தல் வேண்டும். நின்று பய

னின்மைவழுஉச்சொற்புணர்த்தல்மயங்கவைத்தல் குன்றக் கூறல் மிகைபடக் கூறல் முதலான குற்றங்களின்றி, வாக்கியங்களானவை சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் நன்மொழி புணர்ந்துவின்றோர்க்கினிமையாய்ப் பொருளாழம் பொருந்தியிருக்கவேண்டும்.

வாக்கிய நடையைத் திரிசொல் கடினசந்தி கவர்படு பொருண்மொழி முதலியவற்றால் முற்றும் சிலாபாகமும்நாளி கேரபாகமுமாக்காமல், ஒரோரிடத்தில் கதலீபாகமும் திராக்ஷபாகமுமாக வைத்துச், செம்பாகமாக இயைப்பதே சிறப்பாகும். ஏற்றபெற்றித் தொகைநிலைத் தொடர்களும் தொகைநிலைந்தொடர்களும் விரவிவருவதே வாக்கியத்துக்கு இனிய வோசை யூட்டி அழகு பெறச் செய்யும். ஆயினும் தொகைநிலைத் தொடர்களைப் பலவாக வழங்குதலாகாது. இன்றியமையாத சந்திகளை மாத்திரம் தழுவுதல் ஒருதலை. வாக்கியங்களை ஒரேவிதமாக வன்றி, இடத்துக்கேற்றபடி பெரிதும் சிறிதும் அகவும் வெவ்வேறுவிதமுடிபுகளாகவும் அமைப்பது, நல்ல நடையி லெழுதுகின்றவர்கள் கண்டறிந்த சூக்ஷ்மமாகும். அதிசயோக்திகளையும் தற்குறிப்பேற்றங்களையும் உருவகங்களையும்வாரியிறைக்காமல், பொருத்தமான இடங்களில் அமைந்தவளவாக அமைக்க. செய்யுள்களை வசனத்தில் அமைக்கவும், ஒரு பாஷையிலிருந்து மற்றொரு பாஷையில் மொழிபெயர்க்கவும் பழகி, நல்ல வுரைநூல்களைப்பலமுறை வாசித்து வந்தால், வாக்கியநடை தெளிவாகி வாய்ப்புறும்.

தாண்டவராயமுதலியார் மொழிபெயர்த்த பஞ்ச தந்திரமும், ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய வசனநூல்களும், தற்காலம் மாணுக்கர்கள் நன்கு பயிலத்தக்கவை. தமிழ்ப்புலமை ஒருவாறு மிக்கவர்கள் இயன்றமட்டில் நக்கீரர் நச்சினூர்க்கினியர் பரிமலழகர் முதலிய ஆசிரியர்களுடைய உரைகளில் பலமுறையும் பயிலுக. தமிழுடன் இங்கிலீஷ் முதலிய ஒரு இடர பாஷையிலும் பாண்டித்தியமுடையவர்களே தற்காலம் தமிழில் நல்ல வசனநூல்கள் எழுதக்கூடும் என்பது சில வித்துவான்களுக்கு அநுபவசித்தம்.

இலக்கண விளக்கம்.

அகவற்பா (ஆசிரியப்பா).—நாற்சீரான்வரும் அளவடியாயும், இயற்சீர் பயின்றும் அயற்சீர் விரவியும், தந்தனை தழுவியும் பிறதனை மயங்கியும், கருவிளங்கனி கூவிளங்கனி யென்னும் இருசீர் கலவாது, மூன்று முதலிய பல வடிவகொண்டு முடிவது.

அசை.—Syllable.

அசைநிலை யிடைச்சொல்—வேறு பொருள் உணர்த்தாது பெயர்ச் சொல்லோடும்வினைச்சொல்லோடும் சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு நிற்பது. அசைத்தல்—சாத்துதல். (Expletive.)

அடுக்குத்தொடர்.—ஒரு மொழியேபலமுறை அடுக்கி அடுக்கி வருவது. ஒருமொழி இரண்டுமுதல் நான்களவு அடுக்கிவருவதான தொடர். Repetition of a word or phrase, two or three times. அசைநிலைக்கு இரண்டும், விரைவு வெகுளி உவகை அவலம் முதலிய பொருணிலைக்கு இரண்டும் மூன்றும், இசைநிறைக்கு இரண்டும் மூன்றும் நான்குமாக ஒரேமொழி அடுக்கிவரும். (நன்-395-சு.)

அடையடுத்த வாதபெயர்.—ஒரு பொருள் அதன்புறத்துப் பண்பாய் நின்ற அடையோடு கூடி ஆகுபெயராய் வழங்குவது. உ - ம், வெற்றிலை நட்தான்.

அண்மைச்சுட்டு.—சமீபத்திலிருக்கும்பொருளைச்சுட்டிக்காட்டல். அண்மைவிளி.—சமீபத்தி லிருப்பவரை யழைத்தல்.

அந்தாதி,—நின்றபாட்டின் இறுதியும் வரும்பாட்டின்முதலும் ஒன்றாய் வரும் ஓர்தொடை. The occurrence of the last syllable, word or words in the stanza as the first of the succeeding.

அபூதவுவமை (இல்பொருளுவமை).—உலகிலில்லாத வகையுடையதாகிய ஒரு பொருளை உவமானங் கூறுவது. 'சீதையின் முகம் மறுவில்லாத மதியை ஒக்கும்' என்பதில் 'மறுவில்லாத மதி' உலகிலில்லாத பொருள். அப்படிப்பட்டதை உவமித்தலால் இவ்வணி இப்பெயர் பெறும்.

அல்வழிப்புணர்ச்சி.—சொற்கள்வேற்றுமையல்லாத வழியிற்புணர்வது. The agreement of two words, of which the first is undeclined by case.

அனுதாந்தம்.—படுத்தலோசை.

அன்மொழிந்தோகை.—தொகைநிலைத் தொடராக நின்ற இரண்டு மொழிகளின் புறத்தே அவையல்லாதபிறமொழிதொகுவதாம். மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடராக நின்ற (பொற்றொடி) பொன் தொடி என்னும் இரண்டு மொழிகளின் புறத்தே பொன்னுலாகிய தொடியினையுடையாள் எனப் பொன்னும் தொடியும்ல்லாத உடையாள் என்ற பிறமொழி தொக்குவருவது காண்க. தொகைநிலைத் தொடர்கள் வேற்றுமைத்தொகை வினைத்தொகை பண்புத்தொகை உவமைத்தொகை உம்மைத்தொகை என ஐந்தாதலால், அன்மொழித் தொகையும், வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை, வினைத்தொகைப்புறத்தப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை, இங்கனமாக ஐந்தாகும். “ஐந்தொகை மொழி மேற்பிற்தொகை லன்மொழி.” (நன்-369)-சூ.)

அந்வய்விடக்கணம்.—கருத்தா-கருமம்-கிரியை-விசேடணம்-விசேடியம் இவற்றின் சம்பந்தம்.

ஆகுபெயர்.—ஒரு பெயரானது, அதற்குரிய பொருளை ஒழித்து, அப்பொருளோடு சம்பந்தமுடைய வேறொரு பொருளுக்குத் தொன்றுதொட்டு வழங்கியரின், அது ஆகுபெயர் எனப்படும். அதாவது ஒன்மன்பெயர் அதனோடுசம்பந்தமுடையவேறொன்றுக்கு ஆகிவருவது (Metonymy). “பொருண்முத லாரோடளவைசொல் தானி, கருவி காரியங் கருத்தனாதுயல், ஒன்மன்பெயரா னதகிறயை பிறிதைத், தொன்முறை யுரைப்பன ஆகு பெயரே.” (நன்-290)-சூ.)

ஆசிரிய விருத்தம்.—அளவொத்த கழிநெடிடடி நான்கினால்வருவது

ஆடுஉ முன்னிலை (ஆடுஉ-ஆண்மகன்).—அரசன் முதலான ஆண்மகனை முன்னிலையாக வைத்துரைப்பது. நாலடியார்பழமொழி நானூறுமுதலிய நூல்களில் பாண்டியராசனை இங்கனம் முன்னிலையாக வைத்திருப்பது காண்க.

ஆதிவிருத்தி சுந்தி:—மொழிக்கு முதலின்ற இ-ஈ-ஏ-ஐயாகவும் உ-ஊ-ஓ-ஔவாகவும் அகரம் ஆகாரமாகவும் இரு-ஆராகவும் திரிவது. The same word with a change in its initial denoting its character, property or possessor.

ஆறும்வேற்றுமை.—Genitive cases.

இகழ்ச்சியில் புகழ்ச்சி.—இகழ்ச்சியின்றிப் புகழ்தல். உ-ம். சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரன்.

இசைந்தமிழ்.—சங்கீதத்தமிழ், செய்யுட்டமிழ்.

இசையெச்சம்.—ஒழிந்து நிற்குஞ் சொற்கொண்டு கருத்துமுடிவது. (Ellipsis.)

இடக்காட்க்கல்.—சொல்லத்தகாத வார்த்தையை மறைத்துச் சொல்லுவது. 'மலங்கழுவி வருவேன்' என்பதைக் 'கால் கழுவி வருவேன்' என்று மறைத்துச் சொல்வது காண்க. "கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால் சான்றோர், குழாஅத்துப் பேதை புகல்."

இடவழுவமைதி.—ஒரிடத்தில் பிறவிடச்சொல்லை ஒரோவிடத்துத் தழுவிச் சொல்வது. உ-ம். 'நீயோ அவனோ யாரிது செய்தார்' என்பதில் 'யார்' என்பது படர்க்கையாயிருந்தும் நீயென்னும் முன்னிலையைத் தழுவியிருக்கிறது. 'இராமன் தம்பி இக்காரியம்செய்வேனோ' என்னுமிடத்து, யான் எனச் சொல்லவேண்டுந் தன்மையிடத்திலே 'இராமன் தம்பி' எனப் படர்க்கைச் சொல் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இராமன் தம்பியாகிய நான் என்பது பொருள்.

இடவாகுபெயர்.—இடத்தின்பெயரை அதனிடத்த பொருட்கு வழங்குவது-அகம்.

இசைநிறை.—வேறு பொருளுணர்த்தாது செய்யுளில் ஓசையை நிறைத்துநிற்பது. "ஏயே யிவளொருத்தி பேடியோவென்றார்."

இடுதிறிப்பெயர்.—ஒருகாரணமும் பற்றாது வழங்கிவரும் பெயர். நியமித மாத்திரத்தான் வழங்கும் பெயர்.

இடைச்சொல்.—பெயரும்வினையும்போலத் தனித்துநடக்கும்சக்தியில்லாததாய். ஆப்பெயரையும் வினையையும் சார்ந்துவருஞ் சொல். வேற்றுமையுருபு-விசுதியுருபு-இடைநிலையிருபு-சாரியையுருபு-உவமவுருபு-முதலானவைகளெல்லாம்இடைச்சொற்களே. பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரனவாய் நிற்பலின் இடைச்சொல் எனப்பட்டன. தனித்து நடத்தலின்றிப்பெயர்வினைகளிடமாக நடத்தலின் இடைச்சொல் எனப்பட்டன எனினு மமையும்.

இடைப்புறவால்.—ஒரு சொல்லுக்கும் அதனொண்டு முடியும் சொல்லுக்கும் இடையில் வேறு வார்த்தைகள் வருதல். எழுவாய் முதலிய தொடரினுள் இடையில் ஏற்ற பிறசொல் வரல்

எழுவாய் பயனிலை யிரண்டினுக்கு மிகையே அந்தந்த இடங் களுக்குத் தக்கபடி வரும் சில அடைமொழிகளாம். உ-ம். சாத்தன் (வயிறா) உண்டான். அத்தை (அழகுபெறச்) செய்தான். இராமா (விரைந்து) ஓடிவா.

இயர்கீர் வெண்டலை.—ஆசிரியவுரிச்சீ ரீற்றசை வருஞ்சீர் முதல சையோ டொன்றாது நிற்பது. அதாவது மாமுன் நிரையும் விளமுன் நேரும் வருவது.

இயர்சொல்.—இயல்பாற் பொருளுணருஞ் சொல். செந்தமிழ் நிலத்துமொழியாய் எல்லாரும் எளிதில் உணரலான உலக வழக்கு வார்த்தை. A word in common use.

இயற்றமிழ்.—செந்தமிழ், வழக்கத்தமிழ்.

இயற்றுதற் கருத்தா.—வினைமுதற் கருத்தா.

இறட்டுறமொழிதல்.—இரண்டருத்தம் வினையச் சொல்வது.

இரட்டைக்கீளவி.—பிரியாது இரட்டைச் சொல்லாகவே நின்று பொருள் தரும் சொல் (double words). உ-ம் சல சல-கல கல. அடுக்குத்தொடர் பிரிக்கப்பட்டாலும் பொருள் தரும்: இரட்டைக் கிளவியைப் பிரித்தால் பொருள்கொடாது. “இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற் பிரிந்திசையா.” (நன்-396, கு.)

இருபேயரோட்டுப் பண்புத்தோகை.—ஆகிய என்னும்பண்புருபு கெட்டுநிற்கப், பொதுப்பெயரோடு சிறப்புப்பெயராயினும் சிறப்புப்பெயரோடு பொதுப்பெயராயினும் ஒருபொருண்மேல் வந்து தொடர்வதாம்.

இருமடியாதபெயர்.—ஒன்றற் காசுபெயரா யிருப்பது அதனாலாய் மற்றொன்றுக்கும் பெயராய் வழங்குவது. உ-ம். கார்காலம்.

இலக்கணபோலி.—இலக்கணமில்லையாயினும், இலக்கண முடையதுபோல் அடிப்பட்ட சான்றோராலே தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருவது.

இலக்கணம்.—உயர்ந்தோர் வழக்கத்தையும் செய்யுள் வழக்கத்தையும் அறிந்து விதிப்படி எழுதுதற்கும் பேசுதற்கும் கருவியாகியநூல்.

இலக்கணை.—உரிய பொருளை விட்டு அப்பொருளின் சம்பந்தியை உணர்த்துவது.

இலக்கியம்.—இலக்கண நூற்படிமுன்னோர் தந்தசெய்யுள்—உதாரணம்.

இழிவுசீறப்பும்மை.—இழிவைச் சிறப்பிக்கு மும்மை. உ-ம். பூனை யும் புலால் தின்னாது.

இறந்தகால இடைநிலை.—த்-ட்-ந்-இன்.

இறந்தது தழீஇய எச்சயும்மை.—செல்கால சிகழ்ச்சியை விளக்கி நிற்கு மும்மை. உ-ம். சாத்தனும் வந்தான்.

இன்னிசை யளபெடை.—குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்தாக நீண்டு இன்னிசை நிறைத்தற்பொருட்டு அளபெடுப்பது.

இன்னிசை வேண்பா.—நான்கடியாய் ஒரு விகற்பத்தாலேனும் பல விகற்பத்தாலேனும் தனிச்சொல் இன்றி வருவது. ஒரு விகற்ப மாவது அடிகடோறும் முதலில் எதுகை வருவது. பல விகற்ப மாவது அகநனம் வராமல் மாறுபட்டிருப்பது.

உடம்படு மெய்.—உயிரும் உயிரும் புணர இடையில் வரும் சந்தி யொற்று. வருமுயிருக்கு உடம்பாக அடுக்குமெய். நிலைமொழி யீற்றினும் வருமொழி முதலினு சின்ற உயிர்களை உடம்படுத் தும் (உடன்படுத்தும்) மெய் எனினும் பொருத்தும்.

உடன்பாடு.—Affirmation.

உதாத்தம்.—உச்ச உச்சாரணம். எடுத்தலோசை.

உபசர்க்கம்.--வடமொழிகளின் அடையுரு. சொன்முலம். (Sanskrit Prefixes). உ-ம். அதுபானம் என்பதில் அது என்பது கூட என்னும் பொருள்தரும் உபசர்க்கம்: அபஜயம் என்பதில் அப என்பது இன்மையைக் காட்டும் உபசர்க்கம்.

உம்மைத்தொகை.—எண்ணிடைச் சொல்லாகிய உம் தொக்கிருப் பது (Ellipsis of conjunctions). இரண்டும் அரையும் என்பது இரண்டரை என எண்ணிடைச் சொல்லாகிய உம் தொக் கிருப்பது காண்க. “எண்ண லெடுத்ததன் முகத்த னீட்டல், எனு நான்களவையு ளும்பில தத்தொகை.” (நன்-368-சு.)

உயர்வு சீறப்பும்மை.—உயர்வைச் சிறப்பிக்குமும்மை. உ-ம். குற வரு மருளுந் குன்றம்.

உரிச்சொல்.—பெயர்வினைகளை அடுத்து அவற்றின் குணத்தைக் காட்டும் சொல்லாம். செய்யுட்கே உரியதாகையால் இப்பெயர் பெற்றது. பண்புப்பெயர் உருபேற்று வரும்: உரிச்சொல் உரு பேலாது வரும்: இதுவே அவ்விரண்டிற்குமுள்ள பேதம். பதம் பிரித்துப்பால் திணைமுதலியன காட்டுவது உரிச்சொல் லுக்கில்லை. இடம் வேற்றுமை காலம் முதலிய பாகுபாடுகளு

மில்லை. பெயரை அடுத்து அதன் குணத்தைக்காட்டிவந்தால் பெயருரிச்சொல் என்றும், வினையை அடுத்து அதன் குணத்தைக் காட்டிவந்தால் வினையுரிச்சொல் என்றும் சொல்லப்படும். உ-ம். நனி பேதை, கழி கண்ணோட்டம், கடி நகர் என்பவற்றில் நனி கழி கடி என்பன பெயருரிச்சொல். சால அழகிது, நளி வருந்தினை, எம்மம்புகடி விடுதும் என்பவற்றில் சால நனி கடி என்பன வினையுரிச்சொல்.

உருபும் பயனும் உடன்றோக்க நோகை.—வேற்றுமையுருபும் அது கொண்டுமுடியுஞ் சொல்லும் தொக்கிருப்பது உ-ம் கைக்களிற்று—கையைபுடைய களிற்று, பொற்குடம்—பொன்றாற்செய்த குடம்:

உருவகம்.—உவமான உவமேயங்களை ஒற்றுமைப்படக் கூறுவது, அதாவது உவமானத்தை உவமேயமாகவும் உவமேயத்தை உவமானமாகவும் கூறுவது (metaphor). உ-ம். பாததாமரை; முகமதி; நமது அரசனாகியசிங்கத்தைக்கண்டு பகைவர் கூட்டமாகிய யானைகள் அஞ்சியோடின; அவ்வரசனுக்குத் தம்பியரிருவரும் இரண்டு தோள்கள்.

உவமானம்.—உவமிக்கும் பொருள் (The object of comparison) பால்போன்ற நிலா என்பதில் பால் உவமிக்கும் பொருள்.

உவமேயம்.—உவமிக்கப்படும்பொருள் (The thing compared) பால்போன்ற நிலா என்பதில் நிலா உவமிக்கும் பொருள்.

உவமை.—ஒரு பொருளோடு மற்றொரு பொருட்குள்ள ஒப்புமை விளங்குவது (Simile). உ-ம். பால்போலு மின்சொல்; சந்திரன்போன்ற முகம்.

உவமை யாதபெயர்.—உவமானத்தின் பெயரை உவமேயத்துக்கு வழங்குவது. உ-ம். மயில் வந்தாள். . .

உவமைத் தொகை.—போல முதலிய உவமவுருபு கெட்டு நிற்க, உவமானச்சொல்லோடு உவமேயச்சொல் தொடர்வதாம். உ-ம் பௌவாய்-பவளம்(போன்ற)வாய். துடியிடை-துடி (போன்ற) இடை “உவமவுருபில் துவமத் தொகையே.” (நள்-366-ஆ.)

எடுத்தலளையாதபெயர்.—நிறையின் பெயர் நிறுக்கும் கருவிக்கு வழங்குவது: உ-ம்: துளாக்கோல்:

எடுத்துக்காட்டுவமை.—பிம்பப் பிரதிபிம்பப்பாவத்தைக் காட்டுவது முன் ஒரு பொருளைச் சொல்லி, அதன் சிறப்பு நன்கு விளங்கு

தற்பொருட்டு அதனையொப்ப தொன்றனைப் பின்னரெடுத்துக் காட்டுவது.

எட்டாம் வேற்றுமை.—Vocative case.

எண்ணலளவை யாதபேயர்.—எண்ணுக்குரிய பெயரை அதற்குரிய பொருட்கு வழங்குவது. உ-ம். ஒன்று வந்தது.

எண்ணும்மை.—எண்ணக்காட்டி நிற்கும் உம்மை.

எண்ணேகாரம்.—எண்ணக்காட்டி நிற்கும் ஏகாரம்.

எதிரது தழீஇய எச்ச உம்மை.—எஞ்சிய செயலை விளக்கி எதிர்காலத்தைத் தழுவிநிற்கும் உம்மை. உ-ம். அண்ணனும் வந்தான் (இனித் தம்பியும் வருவான் எனப் பொருள்படின்).

எதிர்கால இடைநிலை.—பி-வீ.

எதிர்மறை The negative forms of expression).—எதிர்மறை வினைகளில் ஆ என்பது எதிர்மறையை உணர்த்தும் இடைநிலையாக வரும். இல்-அல் என்பனவும் வரும்.

எதுகைத் தோடை.—அடிகளின் முதற்சீ ரிரண்டர்மெழுத்து ஒன்றி வருவது. Rhyme.

எழுத்துப்புணர்ச்சி.—Coalescence of words with each other, Combination of letters.

ஏவல் (Imperative form). கட்டளையிடும் வினை. அல், ஆல், ஆய், இ, ஏல் என்பன ஏவலொருமை விகுதிகள். பின் ஏவற்பன்மை விகுதி.

ஏவுதற் கருத்தா.—இயற்றுதற் கருத்தாவை ஏவுவோன்.

ஏழாம் வேற்றுமை.—Locative case.

ஐந்தாம் வேற்றுமை.—Ablative case.

ஒட்டணி.—குறித்த பொருளை மறைத்து, அதனோடொத்த வேறொருபொருளைக் கூறுவது. உ-ம். விடாமுயற்சி செய்யவேண்டும் எனக் கூறுவதற்கு “அடிமேலடி யடித்தால் அம்பியுப் பகரும்” எனக் கூறுவதும், பெரியோர் கோபித்தால் அவரைத் தடுக்கமுடியாது என்பதற்கு “கடல் பெருகினால் கரையேது” என்பதும் காண்க.

ஒப்பிலுவமை (பொது நீங்குவமை):—ஒப்பின்றெனக் கூறுதல். உ-ம் “நின் வாண்முகம் தானே யுவமை தனக்கு.”

ஒருபொருட் பன்மொழி. — ஒரு பொருளைச் சூழித்துவரும் பல சொற்கள். “ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பி னின்வழா.” (நன்-398-சூ.) உ-ம். மீயிசை ஞாயிறு; புனிற்றிளங்கன்று; நாகிளங் கமுகு; உயர்ந்தோங்கு பெருவரை.

ஒரெழுத் தோருமொழி. — ஒரெழுத்தாலாகிய மொழி Uniliterals.

கட்டளைக் கலித்துறை — முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையா நிற்பக் கடையொரு சீரும் விளங்காயாகி வருவது.

கட்டளைக் கலிப்பா. — முதற்கண் மாச்சீர்பெற்று நாற்சீரான் வருவது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும், அவ்வடி நான்குகொண்டு வருவது.

கருத்தா வாதுபெயர் — கருத்தாவின் பெயரைக் காரியத்திற்கு வழங்கல் உ-ம். திருவள்ளுவர் படித்தான்.

கருவி யாதுபெயர். — கருவியாயை பெயர். உ-ம். நாழி.

கலித்தளை. — வெண்பா வரிச்சீர்கள் தம்முள் ஒன்றது வரப்பெறுவது. காய்முன் நிரைவருவது.

கலித்துறை. — நெடிலடி நான்கினைக்கொண்டு முடிவது.

கலிவிருத்தம். — நாற்சீரடி நான்கினைக்கொண்டு வருவது.

கவர்படுமொழி. — இருபொருள் படுமொழி. An ambiguity.

காரணப்பெயர். — யாதேனுமொரு காரணம்பற்றி வழங்கும் பெயர்.

காரண வாதுபெயர். — காரணத்தின் பெயரைக் காரியத்திற்கு வழங்கல். உ-ம் திருவாசகம்.

கால வாதுபெயர். — காலத்தின் பெயரைக் காலத்திலுண்டாகும் பொருட்கு வழங்குவது. உ-ம். காரறுத்தது.

கிராமியம். — இழிசனர் வழக்கு. Provincialism.

குணசந்தி. — அ ஆ வின்முன் இ ஈ வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஏ யொன்று தோன்றுதலும்; அ ஆ வின்முன் உ ணு வரின், ஈறு முதலுங் கெட, ஓ வொன்று தோன்றுதலுமாம். உ-ம். நா + இர்திரன் - நரேந்திரன், மகா + ஈசன் - மகேசன், பாது + உதகம் - பாதுதகம், தயா + ஊர்ச்சிதன் - தயோர்ச்சிதன்.

குழுவக்துறி. — ஒவ்வொரு கூட்டத்தார் யாதாயினும் ஒருகாரணம் பற்றி ஒரு பொருளினது சொற்குறியை யொழித்து வேறொரு சொற்குறியாற் சொல்வது. அவ்வக் கூட்டத்தார் வழங்குந்

சொல் உ-ம். பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறி என்றும், வேடர் கள்ளைச்சொல் விளம்பி என்றும் வழங்குவர். Cant.

தறள் வேண்பா.—இரண்டடியால் வரும். முதலடி நாற்சீரும் இரண்டாமடி முச்சீருமாய், இவ்வடிகள் ஒரு விகற்பமாயும் பல விகற்பமாயு மிருக்கும்.

குறிப்புவினை.—கர்லங்காட்டும் உறுப்பின்மையினாலே, காலம் வெப்படத் தெரிதலின்றிச் சொல்லுவோனது குறிப்பினாலே தோன்றும்படி நிற்கும் வினையாம். பொன்னன் என்பது பொன்னை யுடையனாயினான் என இறந்தகாலங்க்ருதியாயினும், பொன்னை யுடையனாகின்றான் என நிகழ்காலங் கருதியாயினும், பொன்னை யுடையனாவான் என எதிர்காலங் கருதியாயினும் தன்னை ஒருவன் சொல்ல, அக்காலம் அவனது குறிப்பாற் கேட்போனுக்குத் தோன்றும்படி நிற்கலினாலே, குறிப்புவினை. வினைகுறிப்புப்பகுபதங்களுக்கு அறுவகைப் பெயர்ச்சொற்களும் இடைச் சொற்களும் பகுதிகளாய் வரும். உ-ம். பொன்னன், நிலத்தன், தையான், பல்லன், கரியன், நடையன்; அற்று, இற்று, ஏற்று.

குறுக்கல் விகாரம்.—நெடில் குறிலாதல்.

குற்றியலிகாரம்.—யகரம் வந்து புணருமிடத்துக் குற்றியலுகறந்திரிந்த இகரம். உ-ம். வரகு + யாது - வாகியாது. “யகரம் வரக்குறளுத்திரி யிகரமும், அசைச்சொன் மியாவி நியாமுங் குறிய.” (நன்-93-சூ.) Shortened இ.

குற்றியலுகாரம்.—தனிக்குற்றெழுத்தல்லாத மற்றை யெழுத்துக்களுக்கும் பின்னே மொழிகளி னிறுதியில் வல்லின மெய்களில் ஏறி நிற்கும் உகரம். உ-ம். ஆடு, கஃசு, வரகு, சுக்கு, வண்டு, எய்து. Shortened உ.

கேடுதல்விகாரம்.—பதத்தோடு பதம் புணர்க்கையில் நிலைமொழி யீராவது வருமொழி முதலாவது கெடுதல். எழுத்துக்கெடும் விகாரம்.

சந்தீவழு.—எழுத்துப்புணர்ச்சி யிலக்கணத்துக்கு வழுவாய்த் தொடுப்பது.

சாரியை.—சார்ந்துவரும் இடைச்சொல்.

சார்புநூல்.—முதலால் வழி நூல்களிலுள்ள ஒரு விஷயத்தைவிட தரிக்கப் புகுந்து, அதைவிளக்கத்தக்க பிறவிஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவது. A work following the original secondary, but differing in some particulars.

சிலேடை.— ஒருவகையால் நின்ற சொற்றொடர் வெவ்வேறான பல பொருள்கொள்ள வருவது.

சிறப்புப்பாடிரம்.—ஒரு தூலின் முகவுரை. Special preface.

சிரப்புப்பெயர்.—ஒன்றற்கே உரித்தாய் வரும் பெயர்.

சினையாதுபெயர்.—சினையான்வந்த பெயர். உ-ம். வெற்றிலை நட்டான்.

சினைவினை.—சினையின் தொழிலைக் காட்டிநிற்கும் வினைச்சொல். உ-ம். காலொடிந்தது.

சீர்.—அசையோடு அசை சேர்ந்து வருவது. A metrical foot.

சேம்மொழிச் சிலேடை.—மொருப்பிரிப் பின்றிச் சிலேடிப்பது.

சேய்ப்பாட்டுவினை.—படுவிகுதி புணர்ந்த முதனிலைகளை யுடைய வாய் மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தாவைக்கொண்டுவருவேன். Passive verb.

சேய்யுள் விகாரம்.—“வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தலும் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி.” (நன்-155-கு.)

சேய்வினை.—நடவா முதலியமுதனிலைகளை யுடையனவாய்ப் படு விகுதி புணராதது எழுவாய்க் கருத்தாவைக்கொண்டு வரும் வினைச்சொல். Active verb.

சேவ்வளிறை.—வினாவுக்கு நேர்விடை கூறுவது.

சேவ்வேண்.—எண்ணிடைச்சொல் தொக்குவருகிற எண் எண்ணி டைச்சொல் தொக்குரிந்ப வருவது;

சேய்மைச்சுட்டு.—தூரப்பொருளைச் சுட்டிக்காட்டல்.

சேய்மைவிளி.—தூரத்திலிருப்பவரை யழைத்தல்.

சொல்லாதபெயர்.—சொல்லின்பெயர் அதன்பொருட்டு வழங்குவது. உ-ம். உரைசெய்தான்.

சொல்லிசையாபெடை.—பெயர்ச்சொல் வினையெச்சச்சொல் லின் இசையை நிறைத்தற்பொருட்டு அளபெடுப்பது.

சொல்லிலக்கணம்.—Parsing.

சொல்லெச்சம்.—சொல் எஞ்சிரிந்பது.

சொற்குறை.—சொல்லின்பம். Choice selection of words.

சொற்பின் வருநிலை.—மொழிந்த சொல்லே மொழியினும் பொருள் வேறுபட்டு நிற்பது.

சோற்போருடைய வநநிலை.—சொல்லும் பொருளு மொன்றே மறுத்து வந்தும் வெவ்வேறுபயன்படுவது. உ-ம். “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு.”

சோற்போருள்.—சப்தார்த்தம். Literal meaning.

தழாத்தோடர் } தொடுத்துவந்த இரண்டு சொற்களில் முதல் நின்
தழுவ்தோடர் } மறு இரண்டாவதைக்கொண்டு முடிவது தழுவ
தோடர்; அந்நன்முடியாதது தழாத்தோடர்.

தளை.—சின்மசீரின் ஈற்றகையோடு வருஞ்சிரின் முதலகை ஒன்றி யும் ஒன்றாகக் கூடி நிற்பது.

தந்தறிப்பேற்றம்.—சொல்லப்புகுந்த பொருள் அல்லது தொழி லின் இயற்கையான தன்மையை மறைத்துச் சொல்பவர் தம் மனதிற்கருதிய வேறொரு தன்மையை அதற்குச்சார்த்தி வரு ணிப்பது. உ-ம். மிதிலாபுரியின் மதிலின்மீது சொடியகைவது, “இங்கே இலக்குமி இருக்கிறாள், சீக்கிரம் வருக” என்று ஸ்ரீராமனை அழைப்பது போன்றது.

தற்சமம்.—வடமொழிக்கும் பிறபாடைக்கும் பொதுச்சொல். ஆரி யத்திற்குத் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்தாலாகிவிகாரயின்றித் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடமொழி. உ-ம். அமலம்-காரணம்- குஞ்சுமம்.

தற்ப்வம்.—வடமொழியிற் நிரிந்த சொல். ஆரியத்திற்கே உரிய சிறப்பெழுத்தாலும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகிய ஈரெழுத்தாலு மாகித்திரிதன் முதலியவிகாரம்பெற்றுத் தமிழில்வந்து வழங் கும் வடமொழி. உ-ம். ஹா:-அரன், ஜப:-செபம், ஶ்ணம்-க ணம், ஸ்வரம்-சரம்.

தன்மை யொருமை விருதிகள்.—“கு டு து று வென்னுஞ்ன்றிய லுகரமோ, டல்லன்னென்னே னாகு மீற்ற, இருதினை முக்கூற் றொருமைத் தன்மை.” (நன்-331-கு.)

தன்மைப்பன்மை விருதிகள்.—“அம்மாமென்பன் முன்னிலையா ரையும், எம்மேமோ மிவை படர்க்கையாரையும், உம்மூர் கட தற விருபாலாரையும், தன்னொடுபடுக்குத்தன்மைப் பன்மை.” (நன்-332-கு.)

தன்மையணி.—பொருள்களின் சுவபாவத்தை உள்ளபடியே கூறு வது. யாதொருபொருளை அதன் தன்மை விளங்கச்சொல்லுவது.

தானியாதபெயர்.—(தானி—தானத்திலுள்ளது.) தானத்திலிருக்கும் பொருளானாகும் பெயர். உ-ம். விளக்கு.

தன்வீன.—தன்னுலாயதொழில்.

திசைச்சொல்.—பிரதேசத்துப்பாஷைகளினின்றும் தமிழில்வழங்கும் வார்த்தைகள். (நன்-273-கு.) foreign words.

திரிசொல்.—“ஒருபொருள் குறித்த பல சொல்லாகியும், பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகியும், அரிதுணர்பொருளான திரி சொல்லாகும், (நன்னூல்.)

திரிதல் விகாரம்.—பதத்தோடு பதம் புணர்கையில்நிலைமொழியீற்றிலும் வருமொழி முதலிலும் உள்ள மெய்கள் திரிதல்.

தீர்க்கசந்தி.—அ ஆ வின்முன் அ ஆ விரின், ஈறு முதலுங்கெட, ஆ வொன்று தோன்றுவதும்; இ ஈ யின்முன் இ ஈ விரின், ஈறு முதலுங்கெட, ஈ யொன்று தோன்றுதலும், உ ஊ வின்முன் உ ஊவிரின், ஈறு முதலுங்கெட, ஊவொன்று தோன்றுதலுமாம். உ-ம்.சேநா+அதிபதி - சேநாதிபதி, மகி+இந்திரன் மகீந்திரன், குரு+உபதேசம்-குருபதேசம்.

தேரிதருதேற்றவுமை.—ஐயுற்றதனைத்தெரிந்து துணிவது. உ-ம். கதை விரவாததனால் மதியன்று முகமே.

தேரிநிலைவீன.—காலங்காட்டிவரும் வீனே.

தேசீகம்.—அவ்வ்வாட்டுச்சொல்(திசைச்சொல்)terms peculiar to a country.

தோகாநிலைதொடர்.—இடையே வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபுகள் கெடாமலும், ஒரு சொற்றன்மைப்படாமலும், சொற்கள் பிளவுபடத் தொடர்வதாம்.

தோகுதிப்பெயர் (Collective noun).—சேனை-குழாம்-கொத்து-மாலை- சபை-தோப்பு.

தோகுத்தல்விகாரம்.—உள்ள எழுத்தை நீக்கல்.

தோகைநிலைத்தொடர்.—வேற்றுமையுருபு முதலிய உருபுகள் நடுவே கெட்டுநிற்ப, இரண்டு முதலிய சொற்கள் ஒருசொற்றன்மைப் பட்டுத் தொடர்வதாம். ஒரு சொற்றன்மைப்படுதலாவது பிளவுபடாது நிற்பல்.

தோடை.—அடிகளிலும் சீர்களிலும் எழுத்துக்கள் இசையத் தொடுப்பது.

தொழிலாதபெயர்.—தொழிற்பெயரைத் தொழிலாயை பொருட் குரைப்பது. உ-ம். துவையல்.

தொழிற்பண்பு.—தொழிலை யுணர்த்தும் பண்புச்சொல்.

தொழிற்பெயர் (Verbal noun).—விருதிகள் - தல் - அல் - அம் - ஐ - கை - வை - கு - பு - உ - தி - சி - வி - உள் - காடு - பாடு - அரவு - ஆணை - மை - து.

தோன்றல் விகாரம்.—பதத்தோடு பதம் புணர்கையில் இடையில் எழுத்தாயினும் சாரியையாயினும் தோன்றுதல்.

நாடகத்தமிழ்.—நாடகவழக்குத் தமிழ்.

நான்காம் வேற்றுமை.—Dative case.

நிகழ்கால இடைநிலை.—கிறு-கின்ற-ஆகின்ற.

நிலைமொழி.—பதப்புணர்ச்சிக்கண் முதனிற்கு மொழி.

நிரையசை.—குறிலிணைந்தும் குறினெடிவிணைந்தும் குறிலிணையொற்றடுத்தும் குறினெடிலொற்றடுத்தும் வருவது.

நிரையொன் றுசீரியத்தனை.—நிரையசை இணைந்துவரும் ஆசிரியத்தனை. அஃது இயற்சீர்கள் ஒன்றும் பலவும் தம்முளொத்து நின்றசீரி னீற்றசை நிரையாய்நிற்க வருஞ்சீரின் முதலசை நிரையாய் ஒன்றிவரப் பெறுவது.

நீட்டல்விகாரம்.—குறில் நெடி லாதல்.

நேரசை.—குற்றெழுத்தேனும் நெட்டெழுத்தேனும் தனித்தும் ஒற்றடுத்தும் வருவது.

நேரிசை வேண்பா.—நான்கடியாய் இரண்டாடி இறுதிச்சீர் தனிச் சொல்லாய்வர், அடிமுழுதும் ஒரெதுகையாகவேனும், முன்னிரண்டுமோரெதுகையும் பின்னிரண்டு மற்றோரெதுகையுமாகவேனும் வருவது.

நேரொன் றுசீரியத்தனை.—இயற்சீர்கள் ஒன்றும் பலவும் தம்முளொத்து நின்றசீரி னீற்றசை நேராய்நிற்க வருஞ்சீரின் முதலசை நேராய் ஒன்றிவருவது.

பகாப்பதம்.—பகுக்கப்படாத இயல்பையுடைய பதம். உ-ம். நீர்-மரம்-நட-மற்று-உறு-தவ. Root.

பகுதி.—பகுபதங்களின் முதலிலேநிற்கும் பாகப்பதம்.பகுதிகளாக வருவன அதுவகப் பெயர்ச்சொற்கள் சுட்டிடைச்சொல் வினா

விடைச்சொல் பிறமற்று என்னு விடைச்சொற்கள் நடவா
முதலிய வினைச்சொற்கள் உரிச்சொற்கள் என்பனவாம்.

பகுபதம்.—பகுக்கப்படும் இயல்புடைய பதம். Derivative.

பகுபத வறுப்புக்கள்.—பகுதி-விகுதி-இடைநிலை-சாரியை-சந்தி-
விகாரம்-என ஆறு. The members of divisible words.

பண்புத்தொகை.—ஆகிய என்னும் உருபு கெட்டு நிற்கப், பண்பிப்
பெயரோடு பண்புப்பெயர் தொடர்வதாம். ஆகிய என்பது
பண்புக்கும் பண்பிக்கும் உளதாகிய ஒற்றுமையை விளக்கு
வதோ ரிடைச்சொல்.

பரியாயநாமம்.—பரியாயச்சொல்-ஒருபொருள்குறித்தமறுசொல்.

பன்மொழித்தொகைத் தொடர்.—பலமொழி தொடர்ந்து நிற்குந்
தொகைநிலை. உ-ம். செந்நிறக்குவனை.

பால்பகா வஃறிணைப்பெயர்.—து என்னும் ஒருமை விகுதியை
யாயினும் வை-அ-கள் என்னும் பன்மை விகுதிகளையாயினும்
பெறாதுவரும் அஃறிணைப்பெயர்கள்; இவை ஒன்றன்பால் பல
வன்பால் என்னும் இருபாற்கும் பொது. இவை அஃறிணை
யியற்பெயர் எனவுந் கூறப்படும். உ-ம். யானை-மரம்-கண்.

பிரிமொழிச் சிலேடை.—ஓர்வகையானின்ற சொற்றொடரைப்
பிரித்துத் தொகை வேறுபடுத்திப் பலபொருள் கொள்வது.

பிறவீனை (Causative verb).—தன்னெழுவாய்க் கருத்தாவல்
லாத பிறகருத்தாலின் தொழிலை உணர்த்தி நிற்கும் முதனிலை
அடியாகத் தோன்றிய வினையாம்.

புறனடை (Exception).—புறக்காப்பாய்ச் சொல்வது.

பெயரச்சம்.—பால்காட்டும் முற்றுவிகுதி பெறாதகுறைச்சொல்
லாய்ப் பெயரைக்கொண்டு முடியும் வினையாம். பெயரை
அவாவி நிற்குஞ்சொல்: அகர விகுதியும் உம் விகுதியும்
பெற்று வரும்.

பெயர்ச்சேவ்வெண்.—பெயர்களினிடையே எண்ணிடைச்சொல்
தொக்கு நிற்ப வருஞ் செவ்வெண்.

பெயர்ச்சொல்.—ஐம்பொறிகளுக்கும் மனத்துக்கும் விஷயமாகிய
பொருளை உணர்த்துஞ் சொல்லாம்.

பொருட்சுவை.—அருத்தாசம். Sweetness of the matter in a
work.

பொருட்பிறிதீன்கிழமை.—தன்னொடொற்றுமையில்லாப் பொருள்.
உ-ம். குமரன்வேல்.

பொருட்பின் வருநிலையணி.—மொழிந்த பொருளே பொருளாயி
னும் சொல் வேறாய் வருவது.

பொருட்புணர்ச்சி.—Relation of words.

பொருண்முடிவு.—கருத்து முடிவு.

பொருளாதபெயர்.—முதற்பொருளின் பேரைச் சினைப்பொருட்கு
வழங்குவது. உ-ம். மரையிதழ்.

• மகடேழ முன்னிலை (மகடே-பெண்).—ஒரு பெண்பாலை முன்னிலை
யாக வைத்துக் கூறுவது. நன்னெறி யாப்பருங்கலக் காரிகை-
முதலிய நூல்களில் இங்ஙனம் பலவிடத்தும் உரைத்திருப்பது
காண்க.

மங்கலம்.—மங்கலம் மில்லாததை யொழித்து மங்கலமாகச் சொல்-
வது. உ-ம். செத்தார் என்பதைத் துஞ்சினார் என்பது.

மரபு.—உலகவழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் எப்பொருட்கு எப்-
பெயர் வழங்கிவருமோ அப்பொருளை அச்சொல்லாற் கூறு-
தலாம். தொன்றுதொட்டுவழங்குமுறைமை. “எப்பொருளெச்-
சொலி நென்வா தயர்ந்தோர், செப்பின ரப்படிச் செப்புதன்
மரபே.” உ-ம் ஆனை மேய்ப்பான் பாகன். ஆடு மேய்ப்பான்
இடையன். ஆனையிலண்டம். ஆட்டுப்புழுக்கை. கிரிப்பின்னை.
கோழிக்குஞ்சு மாங்கன்று.

மருஉ.—தொன்றுதொட்டு வருதலின்றி, இடையிலே, சிலவெழுத்-
துக் கெட்டும், சிலவெழுத்துத் திரிந்தும், சிலவெழுத்துத்
தோன்றியும், இலக்கணத்திற் சிதைந்து, தானே மருவி வழங்-
குவது. உம். பாக்கடகம்-பாடகம்.

மாத்திரை.—(இதற்கு அளவு என்று பொருள்.) எழுத்துக்களை நீட்-
டியோ குறுக்கியோ உச்சரிக்கும் அளவு. (Quantity of
letters). கைநொடித்தல் அல்லது கண்ணிமைத்தலான நேரம்
ஒரு மாத்திரையளவு. “இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்-
திரை.” (நன்னூல்.) மெய்யெழுத்து அரைமாத்திரை; ஆய்தம்
அரைகுற்றெழுத்துஒன்று; நெட்டெழுத்து இரண்டுமாத்திரை.

மாறுபாடு புகழ்நிலையணி (Irony).—கருதியபொருளை மறைத்து
அதனைப் பழித்தற்கு மற்றொன்றைப் புகழ்வது.

முதலால்.—கடவுளாலாயினும் பெரியோர்களாலாயினும் முதலில் இயற்றப்பட்ட தூல். வேதம்-அகத்தியம்-திருக்குறள் முதலியன. An original work regarded as devine.

முறைப்பெயர் (Nouns Indicative of relation).—மகன்-தாய்-மைத்துனன்-தம்பி.

முற்றியலுகரம்.—Full sounding உ.

முற்றுருவகம்.—அவயவ அவயவிகளை ஏற்ற இடத்தோடும் பிறவற்றோடும்முற்ற உருவகஞ்செய்வது. உ-ம். உள்ளத்தடத்துவிழிவண்டு மொழித்தேனுமுள்ள மலரொன்று மலர்ந்தது.

முற்றெச்சம்.—வினையெச்சத்திற்காக வழங்கப்படும் வினைமுற்று. கண்டனன் வணங்கினான் என்பது; கண்டு வணங்கினான் என்னும் பொருள்படுதலால் வினைமுற்று வினையெச்சமாதல் காண்க. “வினைமுற் றேவினையெச்ச மாகலுந், குறிப்புமுற் றீரெச்ச மாகலு முளவே.” (நன்-351-சூ.)

முன்னிலையோருமை விததி.—இ-ஐ-ஆய்.

முன்னிலைப்பன்மை விததி.—இர்-ஈர்.

முற்றும்வேற்றுமை.—Instrumental case.

மேலித்தல் விகாரம்.—வல்லொற்று மெல்லொற்றுதல்.

மொழிந்தது மொழிவு.—சூறியது கூறல்-முன்னே சொன்னதைத் திரும்பவும் சொல்வதாகிய குற்றம்.

மோனை (Alliteration).—ஒரு செய்யுளில் ஓரடியில் முதற்சீரின் முதலெழுத்தோடு பின்வருஞ் சீர்களில்ஒன்றிலேனும் பலவற்றிலேனும் முதலெழுத்து ஒன்றிவருவது. உ-ம். “அளிமல ரசோ கின் றளிர்நலங் கவற்றி” என்பதில் முதலிரண்டு சீர்களில் மோனை வந்தது. “துப்பார்க்குத் துப்புரய துப்பாக்கித் துப்பார்க்கு” என எல்லாச் சீர்களிலும் முதலெழுத்து ஒன்றிவருவது முற்றுமோனை.

வடசொல்.—தமிழில் வழங்கும் சமஸ்கிருத சொல். உ-ம்.அமலம்-ஜலம்-சுத்தி.

வருமொழி.—பதப்புணர்ச்சிக்கண் நிலைமொழிக்குப் பின்வரும் மொழி. •

வலித்தல் விகாரம்;—மெல்லொற்று வல்லொற்றுதல்.

வழாநிலை.—திணைபாலிடங் காலமுதலியன வழுவாது வழங்குவது.

வழிநூல்.—முதலால் வழியே விகற்பித்துரைத்த நூல். முதலாலை அனுசரித்துக் காலவியல்புக் கேற்றபடி சேர்ப்பன சேர்த்துக் கழிப்பன கழித்து இயற்றப்படும் நூல். உ-ம். தொல்காப்பியம், பால பாரதம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. A work derived from and agreeing with the original, being an enlargement, as the Vedanta.

வழுவமைதி.—திணை பாவிட முதலியன மாறுபட்டுவரினும் அமைத்துக்கொள்ளத் தக்கது. குற்றத்தைப் பிறிதோர் காரணம்பற்றி இருக்கலாமென்று சான்றோரால் அமைக்கப்பட்டது.

விபரீத வுவமை.—தொன்றுதொட்டு வழங்கும் உவமானத்தை உவமேயமாக்கியும், உவமேயத்தை உவமானமாக்கியும் உரைப்பது. உ-ம். கண்போற் பிறழும் கயல்.

வியங்கோள்.—ஐம்பால் மூவிடங்களிலும் இயலும் வினை. அது அ-க-ய-ர்-அல்-அட்டும் என்னும் விசுவகளைப்பெற்று வரும். Optative verb.

விரித்தல்விகாரம்.—இல்லாத எழுத்தை வருவித்தல்.

விரந்தீசந்தீ.—அ ஆ வின் முன் ஏ ஐவரின், ஈறு முதலுங்கெட, ஐயொன்று தோன்றுவதும்; அ ஆ வின்முன் ஓ ஔ வரின், ஈறு முதலுங்கெட, ஔ வொன்று தோன்றுதலுமாம். உ-ம் சிவ + ஐக்கியம்—சிவைக்கியம், மகா + ஐசுவரியம்--மகைசுவரியம், கலச + ஓதனம்—கலசௌதனம், மகா + ஔஷதம்—மகௌஷதம்.

வினைச்சொல்.—பொருளினது புடைபெயர்ச்சி (வினைநிகழ்ச்சி)யை உணர்த்துஞ் சொல்லாம். வினை-தொழில்.

வினைத்தொகை.—காலங்காட்டும் இடைநிலையும் விசுவகளுயின்றி வினைப் பகுதியளவாக நிற்கும் பெயரெச்சமாம். “காலங்கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை.” (நன்னூல்.) உ-ம். ஆடுபாம்பு, கொல்யானை.

வினைமுற்று.—பொருள் இடம் முதலிய ஆறன் புடை பெயர்ந்த செய்பவன்முதலிய ஆறையும் பெரும்பாலுந்தோற்றி முடியும் வினை. “பொதுவியல் பாரையுந்தோற்றிப் பொருட்பெயர், முதலுபெயரல தேற்றிலமுற்றே” (நன்-323-ஆ) பால்காட்டும் விசுவகையோடுகூடி நிறைந்து நின்று பெயரைக்கொண்டு முடியும் வினையாம், Finite verb.

வினையாலணையும்பெயர்.—வினைமுற்றுபெயர்த்தன்மையடைந்து வேற்றுமை யுருபேற்று வருவதாம். உ-ம் வந்தவனுக்குக் கலியாணம் நடந்தது. **Conjugated nouns.**

வினையெச்சம்.—பால்காட்டும் முற்று விகுதிபெறாத குறைச்சொல்லாய், வினைச்சொல்லைக்கொண்டு முடியும் வினையாம். பிறிதோ வினையொடு முடிய அவாவிரிற்கும் வினைசொல். **Verbal participle, Infinitive verb.**

வேண்சீர் வேண்டளை.—காய்முன் நேர் ஒன்றிவருவது.

வேண்சேந்துறை.—இரண்டடிகள் தம்முள் அளவொத்துவிழுமிய பொருளும் ஒழுக்கிய வோசையுமாய் வருவது.

வேண்பா.—ஈற்றடி மூச்சீரடியாகவும் ஏனையடி நாற்சீகரடியாகவும் பெற்றத்ச், காய்ச்சீரும் அகவற்சீரும் வேண்சீர் வேண்டளையும் இயற்சீர் வேண்டளையும் கொண்டு, மற்றச் சீரூந் தளையும் பெறாது, காசு-பிறப்பு-நாள்-மலர் என்னும் வாய்ப்பாட்டான் முடிவது.

வேற்றுமைத்தோகை.—ஐ முதலிய ஆறுவேற்றுமையுருபும் இடையிலே கெட்டு நிற்ப, பெயரோடு பெயரும் பெயரோடு வினை வினைக்குறிப்புப் பெயர்களுந் தொடர்வதாம். வேற்றுமையுருபுகள் தொக்குநிற்பது. **Ellipsis of casual particles.**

வேற்றுமைப் புணர்ச்சி.—ஐ முதலிய ஆறுவேற்றுமை யுருபுகளும் விரிந்தேனும் தொக்கேனும் புணர்வது.

வேற்றுமை மயக்கம்.—வேற்றுமை யுருபுகளுள் ஒன்று பிற்தொன்றற்காக மயங்கி நிற்பது. உ-ம். மதுரையை நீங்கினான்—மதுரையினின்று நீங்கினான். வழியைச் சென்றான்—வழியில் சென்றான் வகையாலொரு புடைவை. வாங்கினான்—வகையிலொரு புடைவை வாங்கினான்.

வேற்றுமையணி.—உவமான உவமேயங்களுள் ஒன்றை விசேடமுடைத்தாய்ச் சொல்வது. உ-ம். “திங்களுக்கு சான்றோரு மொப்பர்கள்—திங்கள், மறவாற்றும் சான்றோ ரஃதாற்றார்.”

மாக்கீமீலலீ கம்பனீயாரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட மீபுல் ஸ்கூல்
வகுப்புக்களுக்கிரிய தமீழ்ப் புஸ்தகங்கள்.

பல படங்களடங்கிய இந்துதேசத்துப் பழைய கதைகளின்
இரேட், நம்பர், நோதுதிகள், வீலை, அனா.

3.	1.	தோராமர்களின் பிறப்பும், வளவாசமும், சஞ்சாரமும்	4
"	2.	உத்தர ராமாயணக் கதைகள்	4
"	3.	ஸாதியின் விவேக விளக்கம்	4
4.	1.	மகாபாரத கதைகள் முதற்பாகம்	4½
"	2.	" இரண்டாம் பாகம்..	4½
"	3.	ஸூராயும், ருஸ்தாமனும்..	4½
5.	1.	மன்னவனும் மாணிக்கங்களும்	5.
"	2.	வேதாளக் கதைகள்	5
"	3.	ஊதிம்தாயின் வீரச்செயல்கள்	5
செல்வக்கேசவராய முதலியாரவர்கள் இயற்றிய அராபிக் கதைகள்... .. 5					
சீ. ப. வெங்கடராம ஐயரவர்கள் இயற்றிய இளமைபும் ஒழுக்கமும் அல்லது இரண்டு பிள்ளைகள் 8					
மோசூர் வெங்கடசாமி ஐயரவர்கள் இயற்றிய தமிழ் இலக்கணம் 8					
ஜே. லி. நெஸ்பீல்ட் துரையவர்களியற்றிய தமிழ்-இங்கி லீஷ் இலக்கணம்-முதற்பாகம் சொல்லியல் 3½					
" இரண்டாம் பாகம்-அன்வயம் பண்ணுதல்... .. 10					
ஜே. எஸ். தேவசகாயம் என்பவரெழுதிய லோயர் ஸகண் டரி வகுப்புக் கணித புஸ்தகம் ரூ. 1					
வேங்கடசுப்பையா அவர்கள் இயற்றிய ஆரம்பகணிதம் முதற்பாகம் 6					
" இரண்டாம் பாகம்... .. 9					
" மூன்றாம் பாகம் ரூ. 1½					
ரென் துரை என்பவரியற்றிய சுகாதார விளக்கம் 8					
சுகாதார விளக்கக்கதைகள் முதற்பாகம் 3½					
" இரண்டாம் பாகம் 5					
கே. ஏ. வீரராகவவாசாரியாரவர்கள் இயற்றிய பிரிட் டிஷ் ஸாம்பிராஜ்யத்தின் பூகோளம் ரூ. 1					
பூகோள விளக்கம் முதற்பாகம் 8					
" இரண்டாம் பாகம் 8					
இந்துதேச சுதாமஞ்சரி 10					
இந்துதேச சரித்திரம் ரூ. 1					
தி. செ. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் இயற்றிய துரைத் தள விளக்கம் 12					